

ALLY CARTER

HA MEGTUDNÁD, HOGY SZERETLEK,
MEG KELLENE ÖLJELEK

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Ally Carter: I'd Teli You I Love You, But Then I'd Have to Kill
You Hyperion Paperbacks, New York, 2007

Fordította:
STIER ÁGNES

Szerkesztette:
BUJDOSÓ HAJNALKA

Kiadványmenedzser:
KELLY KATA

Tördelés:
GOSLER LENKE

Korrektor:
FÜZESI ISTVÁN

ISBN 978 963 9943 79 7

© Ally Carter, 2007
©Hungarian edition, Kelly Kiadó
©Hungarian translation Stier Ágnes

Kiadja a Kelly Kft.
1161 Budapest, Baross utca 158.
Tel: 06 30 948 1080
Felelős kiadó: Kelly Juli

Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. – 101231
Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató

www.kellykiado.hu

Első fejezet

Azt hiszem, sok tinilány érzi magát olykor láthatatlannak, úgy, mintha eltűnt volna. Hát én is. Cammie, a Kaméleon. Bár én szerencsésebb vagyok az átlagnál, mert az én sulimban ez menőnek számít. Kémsuliba járok.

Hivatalosan a Kivételes Ifjú Hölgyek Gallagher Akadémiája *zsenik* – nem *kémek* – számára fenntartott iskola, ahol a különleges képzés miatt bármilyen karriert elérhetünk. De amikor egy iskola ezt állítja, miközben emelt szintű titkos kódolást és tizennégy különböző nyelvet tanít, az olyan, mintha a nagy dohánygyárak arra figyelmeztetnék a gyerekeket, hogy ne dohányozzanak. Minden Gallagher lány tudja, hogy ez képmutatás. Még anya is csak a szemét forgatja, de nem javít ki, amikor kémsulinak hívom, pedig ő az igazgató. Persze ő is visszavonult CIA-alkalmazott, és az ő ötlete volt, hogy megírjam az első *Titkos műveleti jelentésemet* arról, mi történt az előző félévben. Mindig azt mondja nekünk, hogy a kém életében nem a veszély a legrosszabb, hanem a papírmunka. Elvégre, amikor Isztambulból hazafelé repülsz egy nukleáris robbanófejjel a kalapdobozodban, az utolsó dolog, amire vágysz, hogy jelentést írogass. Szóval, ezért írom most ezt. Gyakorlásként.

Aki hozzáfér a legtitkosabb információkhoz, az valószínűleg mindent tud rólunk, Gallagher lányokról, hisz már több mint száz éve létezőnk. (Az iskola, nem én – én csak a jövő hónapban leszek 16). Ha nem, akkor azt gondolhatja, hogy mi is csak afféle városi kémmitosz vagyunk, mint a jetpackek vagy a láthatatlanná tévő öltönyök. A borostyánnal benőtt falak előtt haladva, a hatalmas kastélyt és az ápolt pázsitot látva a Kivételes Ifjú Hölgyek Gallagher

Akadémiája csupán sznob, szigorúan zárt bentlakásos iskolának tűnik gazdag családok unatkozó lányainak.

Őszintén szólva részünkről ez így rendben is van. Ezért nem lepett meg senkit a városban, vagyis a virginiai Roseville-ben a sok-sok limuzin, amely tavaly szeptemberben az osztálytársaimat hozta vissza a suliba. Én egy harmadik emeleti ablakülsőből figyeltem, ahogy a zöld lombtakaró mögött feltűntek a kocsik, és befordultak a toronymagas kovácsoltvas kapun. A majd egy kilométer hosszú bekötőút a dombok között kanyargott, és olyan ártatlannak tűnt, mint Dorothy sárga köves útja. Azt senki sem sejtette, hogy keréknyomot olvasó lézersugárral és robbanószert kereső szenzorokkal szerelték fel, egy szakasza felnyitható, és egy egész teherautó elsüllyeszthető benne. (Ha azt hiszed, hogy ez veszélyes, akkor ne kérd, hogy a tóról is meséljek!)

A térdem köré fontam a karom, és kibámultam az ablakon. Az aprócska kuckót piros bársonyfűggönyök rejtették el, engem pedig átjárt valami különös békés érzés, mert tudtam, hogy húsz percen belül a termeket előnti a tömeg, harsogni fog a zene, én pedig egy szem gyerekből a száz testvér egyikévé változom majd. Ezért csak élveztem a csendet, amíg tartott. Aztán, ahogy sejtettem, hangos robbanás hallatszott, és égett haj szaga szivárgott fel a második emeleti Történelem Terméből, amit hamarosan Buckingham tanárnő összetéveszthetetlen kiáltása követett.

– Lányok! Mondtam, hogy ahhoz ne nyúljanak!

A szag még förtelmesebb lett, és az egyik hetedikes még mindig éghetett, mert Buckingham ezt üvöltötte:

– Maradjon nyugton! Azt mondtam, maradjon nyugton! Aztán a tanárnő elmormogott néhány francia szitokszót, amit a hetedikesek még valószínűleg három félévig nem értenek meg, nekem meg eszembe jutott, hogy minden évben, amikor körbevezetik a gólyákat, valaki közülük mindig játssza az agyát, és menőzve megfogja Gillian Gallagher kardját. Azt, amivel megölte azt a palit, aki meg akarta ölni Ábrahám Lincolnt. Az első palit, igen. Azt, akiről sose hallottál.

Amit az újoncoknak nem mondanak el a sulitúrán, az az, hogy Gilly kardja elég elektromossággal van feltöltve ahhoz... hát hogy... felgyújtsa a hajad.

Egyszerűen imádom a sulikezdedést.

* * *

Azt hiszem, a szobánkat régen padlásnak használhatták. Ott a hűvös padlástető, a fura formájú ablakok és a sok kis zezzug, ahol az ember a hátát falnak vetve ücsöröghet és hallgathatja a dübörgő lábak és a rikoltozó üdvözlések zaját. Ez valószínűleg tök normális a kollégiumokban a nyári szünet utáni első napon. (De az valószínűleg nem tök normális, hogy ez portugálul vagy fársziul történik.) Odakint a hallban Kim Lee a Szingapúrban töltött nyaráról mesélt, Tina Walters pedig kijelentette:

– Kairó szuper király. Johannesburg nem annyira. Anya is pont ezt mondta, amikor arról panaszkodtam, hogy Tinát a szülei Afrikába viszik a nyáron, *nekem* pedig apa szüleit kell meglátogatnom a nebraskai farmjukon. Ez az élmény sosem segít majd kijutni egy ellenséges kihallgatásról vagy hatástalanítani egy rohadt bombát, abban egész biztos vagyok.

– Hé, hol van Cammie? – kérdezte Tina, de én nem akartam elhagyni a szobámat addig, míg ki nem találok egy olyan halas sztorit, ami felér az osztálytársaim nemzetközi hőstetteivel, akiknek a szülei hetven százalékban jelenlegi vagy volt kormányalkalmazottak, vagyis kémek. Még Courtney Bauer is Párizsban töltött egy hetet, pedig az ő szülei mindketten szemészek. Szóval, beláthatod, mért nem voltam különösen lelkes attól, hogy bevalljam, három hónapig dekkoltam Észak-Amerika kellős közepén, és halat pucoltam.

Aztán végül úgy döntöttem, elmesélem, hogy olyan hétköznapi háztartási eszközökkel kísérleteztem, amiket halálos fegyverekként lehet használni, és véletlenül lefejeztem egy madárijesztőt. (Ki gondolta volna, hogy a kötötük ekkora kárt tudnak okozni?) Ekkor meghallottam a falnak ütköző poggyász zaját, és egy lágy, délies akcentust:

– Oh, Cammie... gyere elő, gyere elő, bárhol is vagy!

Kilestem a sarkon és láttam, ahogy Liz az ajtónyílásban ácsorog, és Miss Alabamát játszva pózol, de jobban hasonlít egy papucsot és caprinadrágot viselő fogpiszkálóra. Egy lángvörös fogpiszkálóra. Mosolyogva kérdezte:

– Hiányoztam?

Igen, *nagyon* hiányzott, de baromira félttem attól, hogy megöleljem.

– Veled meg mi történt?

Liz szemfogatva egyszerűen csak ennyit mondott:

– Medence mellett ne aludj el Alabamában!

Úgy mondta, mintha ezt neki is jobban kellett volna tudnia, ami igaz is. Úgy értem, mi gyakorlatilag mind zsenik vagyunk, meg minden, de kilencévesen Liz volt az, aki a valaha volt legmagasabb pontszámot érte el a harmadikosok szintfelmérőjén. A kormány nyomon követi az ilyesmit, így a hetedik osztály előtti nyáron Liz szüleit sötétöltönyös alakok látogatták meg, és három hónappal később Liz Gallagher lány lett. Csak nem az a „puszta-kézzel-megölök-valakit” fajta. Ha valaha is küldetésen leszek, azt akarom, hogy Bex mellettem legyen, Liz pedig messze-messze kábé egy tucat számítógép és egy sakktábla társaságában. Nem tehetek róla, ez megint eszembe jutott, amikor Liz megpróbálta feldobni a bőröndjét az ágyra, de eltévesztette, így az nekicsapódott egy könyvespolcnak, ledöntötte a hangfalamat, és szétlapította azt a méretarányos DNS-másolatot, amit papírból eszkábáltam még nyolcadikban.

– Hopszi-maxi! – kiáltott Liz, és a szájába gyömöszölte a kezét.

Persze tud ő mindenféle csajos szavakat tizennégy különböző nyelven, de amikor kisebbfajta katasztrófával kerül szembe, Liz azt mondja: *hopszi-maxi*. Ekkor már nem érdekelt, mennyire volt leégve, muszáj volt megölelnem a barátnőmet.

Pontban hat harminckor ott voltunk egyenruhában, kezünket végigcsúszattuk a sima mahagóni korláton, és lementünk az előcsarnok folyosójáig elegánsan kanyargó lépcsőn.

Mindenki nevetett (kiderült, hogy a kötötűs sztorim nagy siker), de Liz és én továbbra is az előcsarnok ajtajára meredtünk.

– Talán gond volt a géppel? – suttogta Liz. – Vagy a vámmal? Vagy... biztos csak késik.

Bólintottam, de továbbra is az előteret pásztáztam, mintha csak varázsütésre Bex bezárguldná az ajtókon. De azok zárva maradtak, és Liz hangja elvékonyodott, amikor megkérdezte:

– Te hallottál róla? Én nem. Mért nem hallottunk róla?

Hát, az igazat megvallva én akkor lepődtem volna meg, ha *hallunk* róla. Amikor Bex elmondta, hogy az anyukája és az apukája is szabadságot vesz ki, hogy vele töltsék a nyarat, tudtam, hogy nem fogunk lázasan levelezgetni. Liz persze teljesen más magyarázatot talált.

– Te jó ég, mi van, ha kicsapták? – hangjában egyre gyűlt az aggodalom. – *Kicsapták?*

– Miért tették volna?

– Hát... – kerülgette Liz a nyilvánvalót – Bex mindig is szabadon értelmezte a szabályokat. – Vállat vont, nekem pedig sajnos egyet kellett értenem vele. – Különben meg miért késne? Egy Gallagher lány sosem késik. Cammie, te tudsz valamit, ugye? Neked tudnod kell *valamit*.

Ilyenkor, mint például most, nem nagy móka, ha az igazgatónő lánya vagy, mert A) baromira idegesítő, hogy azt hiszik, belsős vagyok, pedig nem is, B) mindig azt hiszik, hogy együttműködöm a tanári karral, ami meg aztán tényleg nem igaz. Persze, vasárnap esténként külön vacsorázom az anyámmal, és *néha* egyedül hagy az irodájában öt másodpercig, de ennyi. Amikor sulis idő van, én is csak egy vagyok a Gallagher lányok közül (kivéve, ha az a lány vagyok, akire igaz a fent említett A és B pont).

Újra lenéztem a bejáratai ajtóra, aztán Lizhez fordultam.

– Fogadok, hogy csak késik – mondtam, és közben azon imádkoztam, legyenek vacsora közben villámkérdések. (Semmi sem vonja el gyorsabban Liz figyelmét, mint a villámkérdések.)

Ahogy közeledtünk a nagyterem hatalmas, nyitott ajtajához, ahol állítólag Gilly Gallagher megmérgezett egy embert az első bálozása közben, önkéntelenül felpillantottam az elektromos kijelzőre, ahol

az állt: „ANGOL AMERIKAI”. Pedig tudtam, hogy a visszatérési vacsorán mindig a saját nyelvünkön és nyelvjárástunkban beszélünk. Bízom benne, hogy az ebéd közben még legalább egy hétig nem fogunk „KÍNAI MANDARIN”-t használni.

Leültünk a szokásos asztalunkhoz a nagyteremben, és végre otthon éreztem magam. Persze, igazából már három hete visszajöttem, de a tanárokon és a gólyákon kívül nem volt más társaságom.

Csak az rosszabb annál, hogy te vagy az egyetlen felsőbb éves egy hetedikeseivel teli kastélyban, ha a tanári társalgóban lógsz, és azt figyeled, ahogy az ókorinyelvek-tanárod a világ első számú titkoskodolás-szakértőjének csöpögtet a fülébe, miközben az esküszik, hogy soha többé nem búvárkodik. (Áá, elképzelni Mr. Moskowitcot nedves ruhában! Borzadály!)

Mivel egy lány csak a *Kémkedés ma* régebbi számait olvashatja, a félév előtti napokat általában a kastélyban bóklászva töltöttem, legalább százéves rejtett szakaszokat és titkos folyosókat fedeztem fel, amik kábé azóta nem is voltak rendesen kitakarítva. Többször próbáltam kicsit anyával lenni, de ő szuper elfoglalt és teljesen szétszórt volt. Most, hogy ez eszembe jutott, elgondolkodtam Bex titokzatos távolmaradásán, és hirtelen aggódni kezdtem, hogy Liz talán mégiscsak beletrafált. Aztán Anna Fettermann odafurakodott Liz mellé a padra, és ezt kérdezte:

– Láttátok? Megnéztétek?

Anna egy kék papírdarabot tartott a kezében, ami azonnal feloldódik, ha a szádba veszed. (Még ha vattacukor ízűnek is látszik, ez nem igaz. Higgy nekem! Nem tudom, miért mindig párapapírra írják az órarendünket. Talán, hogy így hozzászokjunk a rossz ízekhez, és aztán jöhet a jutalom, a mentolos csoki ízű változat.)

Anna nem a párapapír ízén törte a fejét, amikor így üvöltött:

– Van Titkos Műveletek óránk!

Teljesen betojt, nekem meg eszembe jutott, hogy talán ő az egyetlen Gallagher lány, akit Liz le tudna győzni ökölharcban. Barátnőmre néztem, és még ő is forgatta a szemét Anna hisztijétől. Végül is, mindenki tudja, hogy először másodikosként van közünk olyasmihöz, ami akár kicsit is hasonlít a valódi terepmunkához. Ez

az első bepillantásunk az *igazi* kém cuccba, de úgy látszik, Anna elfelejtette, hogy maga az óra, sajnos, sétagalopp.

– Biztos vagyok benne, hogy megoldjuk – csillapította Liz, rápillantva a papírra Anna törekeny kezében. – Buckingham horrortörténeteket mesél majd arról, amit a második világháborúban látott, meg diákat mutogat, emlékszel? Mióta eltörte a csipőjét...

– Buckingham elment! – magyarázta Anna, és ez felkeltette a figyelmemet.

Tuti, hogy egy vagy két másodpercig bámultam rá, mielőtt megszólaltam.

– Buckingham tanárnő még itt van, Anna. – Azt nem tettem hozzá, hogy a fél délelőttöt azzal töltöttem, hogy Onyx-ot, a macskáját csalogattam le a tanári könyvtár legfelső polcának tetejéről. – Ez biztos csak valami év eleji pletyka.

Ilyenekből mindig akad egy csomó; az egyik lányt elrabolták a terroristák, egy tanár száz lepedőt nyert a *Szerencsekeréken*. (Most, hogy belegondolok, ez igaz is volt.)

– Nem – vágta rá – nem értitek. Buckingham valami félnyugdíjban van. Végigcsinálja az újoncok bevezetését meg beszoktatását, de ennyi. Többé már nem tanít.

A fejünk azonnal elfordult, és megszámoztuk a székeket a tanári asztalnál. Az biztos, hogy volt egy plusz.

– De akkor ki tanítja a TitMűv-et? – kérdeztem.

Ekkor hangos moraj hullámozott végig a hatalmas termen; anya besétált a hátsó ajtón keresztül, nyomában a szokásos gyanúsítottakkal. Azzal a húsz tanárral, akiket három éve figyelek, akiktől három éve tanulok. Húsz tanár. Huszonegy szék. Tudom, hogy én vagyok a zseni, de számolni te is tudsz.

Liz, Anna és én mind egymásra néztünk, aztán vissza a tanári asztalra, és végigfutottunk az arcokon, próbáltuk megérteni a plusz szék okát.

Volt egy új arc, de erre számítottunk is, hisz Smith tanár úr a nyári vakációról mindig teljesen új külsővel tér vissza – szó szerint. Nagyobb lett az orra, a füle még feltűnőbb, és apró anyajegy került a bal halántékára, elváltoztatva ezzel – állítása szerint – három földrész legkeresettebb arcát. A pletykák szerint a Közel-Keleten

fegyverkereskedők vadásznak rá, Kelet-Európában ex-KGB-bérgyilkosok, valahol Brazíliában pedig egy zabos exfeleség. Persze, ezek a tapasztalatok nagyszerű a Világ Országai (VO) tanárrá tették, de a legjobb, amit Smith tanár úr hozzátett a Gallagher Akadémiához, az a várakozás és találgatás minden évben, hogy vajon milyen arcot ölt fel, hogy élvezze a nyári szünetét. Nőként még nem jött vissza, de ez talán csak idő kérdése.

A tanárok elfoglalták helyeiket, de *az a* szék üres maradt még akkor is, amikor anyám leült az emelvényen a hosszú főasztal közepén.

– Gallagher Akadémia hölgyei, kik jönnek közénk? – kérdezte.

Ekkor az összes lány az összes asztalnál (még a gólyák is) felállt és egyszerre ezt mondta:

– Mi vagyunk Gillian nővérei.

– Miért jöttetek ide? – folytatta anya.

– Hogy megtanuljunk, amit ő tudott. Hogy tiszteljük a kardját. És megtartsuk a titkait.

– Miért munkálkodnak?

– Az igazságért és a fényért.

– Meddig küzdenek majd?

– Életünk minden napján – fejeztük be, és egy kicsit úgy éreztem magam, mint nagy egyik szappanoperájának szereplője.

Mi leültünk, anya pedig állva maradt.

– Isten hozott minden diákot! – mondta ragyogó mosollyal. – Csodás évünk lesz itt a Gallagher Akadémián! Legújabb tagjainkat – itt a hetedikesek asztalához fordult, akik szinte remegtek határozott pillantásától – szívből üdvözlöm. Fiatal életük legtöbb kihívással teli éve előtt állnak. Nyugodjanak meg, nem állítanánk magukat ezek elé, ha nem lennének készek rá. Visszatérő diákjaink számára ez az év sok változást tartogat – kollégáira pillantott, és úgy tűnt, gondolkodik valamin, mielőtt visszafordult volna hozzánk. – Eljött az idő, amikor... – mielőtt még befejezhette volna, kivágódott az ajtó, és arra, amit láttam, még három év kémiskolában eltöltött gyakorlat sem készített fel.

Mielőtt folytatom, talán jobb, ha emlékeztetek rá, hogy LÁNYISKOLÁBA JÁROK, ahol *mindenki* lány, *mindig*, pár

fülcsepphasználó, plasztikázató hímnemű tanárral az arányok kedvéért.

Amint megfordultunk, olyan férfi sétált be közénk, aki mellett James Bond elbizonytalanodott, Indiana Jones pedig anyuci kisfiának tűnt volna, ahogy bőrdzsekiben és kétnapos borostával odasétált, ahol anya állt, és – horrorok horrorra – rákacsintott.

– Bocsánat, késtem – mondta, és becsusszant az üres székbe.

A jelenléte annyira váratlan volt, olyan szürreális, hogy észre se vettem, amikor Bex beprézelte magát a padba Liz és

Anna közé. Csak némi fáziskéséssel láttam meg és jutott eszembe, hogy öt másodperccel ezelőtt még BE* volt. –Valami gond van, hölgyeim? – kérdezte.

– Hol voltál? – követelt választ Liz.

– Felejtsd el! – vágott közbe Anna. – Ő kicsoda?

De Bex született kém volt. Csak felhúzta az egyik szemöldökét, és ennyit mondott:

– Majd meglátjátok.

---

* Bevetésen eltűnt

Második fejezet

Bex hat órát ült egy magánrepülőn, kapucsínó színű bőre mégis ragyogott, és úgy nézett ki, mintha épp most sétált volna elő valami kencerekklámból, úgyhogy kicsit undok akartam lenni, és figyelmeztetni, hogy a tábla a hallban azt írja, a vacsora alatt *amerikai* akcentussal kellene angolul beszélnünk. De mint az egyetlen nem amerikai állampolgárságú Gallagher lány, ő mindig is kivételes volt. Anya jó pár szabályon lazított, amikor a régi barátai az angliai MI6-tól felhívták, és megkérdezték, hogy lehetne-e a lányuk Gallagher lány. Bex felvétele volt anyám első vitatott tette igazgatóként. (De *nem az* utolsó.)

– Jó volt a nyarad?

A nagyteremben a lányok mind enni kezdtek, de ő csak buborékot fújt a rágójával, és vigyorogva biztatott minket, hogy kérdezzünk.

– Bex, ha tudsz valamit, el kell nekünk mondanod – követelőzött Liz, még ha az egész tök értelmetlen is volt. *Senki* nem veszi rá Bexet *semmi* olyanra, amit ő nem akar megtenni. Lehetek én kaméleon, lehet Liz a következő Einstein, ha az általános makacsságról van szó, ő a valaha volt legjobb kém!

Csak önelégülten mosolygott, én pedig pontosan tudtam, hogy talán azóta tervezi ezt a jelenetet, mióta félúton járt az Atlanti-óceán felett. (Azon kívül, hogy makacs, Bex elég teátrális is.) Várt, amíg mindannyian őt nem néztük, addig húzta a csendet, amíg Liz már majdnem felrobbant, aztán kivett egy meleg zsemlét az asztalon álló kosárból, és kifejezéstelenül csak annyit mondott:

– Új tanár – félbetörte a péksüteményt, és lassan megvajazta. – Mi hoztuk el ma reggel Londonból. Apám egyik régi haverja.

– Neve? – kérdezte Liz, közben talán már azt tervezve, hogyan tör be a langley-i CIA-főhadiszállásra további részletekért, amint visszamehetünk a szobánkba.

– Solomon – nézett ránk Bex. – Joe Solomon.

Pont úgy hangzott, mint James Bond, csak fekete, tinédzserlány kiadásban.

Mindannyian Joe Solomon felé fordultunk. Ápolatlan szakálla és nyughatatlan keze egy akcióról épp visszatért ügynökről árulkodott. Körülöttem a terem megtelt suttogással és kuncogással. Olyan olajjal, ami éjfélre beindítja majd a pletykamalmot. Eszembe jutott, hogy bár a Gallagher Akadémia a zseni lányok iskolája, a hangsúly néha csak a *lányon* van.

A következő reggel kínszenvedés volt. Totális kíntás. És ez *nem* olyan szó, amit könnyedén használok, tekintetbe véve a családi üzletet. Szóval, talán máshogy kellene fogalmaznom: az első nap tele volt *kihívásokkal*.

Nem túl korán kerültünk ágyba... vagy inkább kicsit későn... vagy egyáltalán nem. Hacsak nem vesszük elengedhetetlennek a jó alváshoz, hogy a klubszobában, a műszörme szőnyegen heverésszünk, az egész másodikos osztállyal körülöttem terpeszkedve. Amikor Liz reggel hétkor felkeltett minket, mérlegeltük, hogy vagy egy óráig cicomázkodunk és kihagyjuk a reggelit, vagy felkapjuk az egyenruhát és királynőként eszünk Smith tanár úr 8:05-ös VO-órája előtt.

S.e. (Solomon előtt) tuti, hogy a gofri és a süti nyert volna. De ma sok kisminkelt, szájfényes, korgó gyomrú lány hallgatta Smith tanár urat, ahogy a balti államokban zajló polgári engedetlenségről beszélt, amikor elérkezett 8:30. Ránéztem az órára, ami a Gallagher Akadémián totálisan felesleges, mert az órák mindig precízen pontosan zajlanak. De nekem muszáj volt megnézni, hány másodperc választ el az ebédétől. (11705, ha tudni akarod.)

Amint vége lett a VO-nak, fölszaladtunk két lépcsősort a negyedikre Madame Dabney Kultúra és Alkalmazkodás órájára, amihez aznap sajnos nem járt tea. Aztán jött a harmadik óra. Fájt a nyakam a különös éjszakától, kb. ötórányi házit kaptam, és rájöttem, hogy egy nő nem élhet csupán cseresznye ízű szájfényen. Leástam a táskám aljára, és találtam egy igen kétes eredetű leheletfrissítő cukrot. Arra gondoltam, ha már úgyis éhen fogok halni, legalább legyen mentolos a leheletem, hadd örüljön az osztály vagy a tanári kar bármelyik tagja, aki majd újraéleszt.

Liznek Mr. Moskowitz irodájába kellett mennie, hogy leadja a nyáron írt extra-kredites esszéjét. (Igen, ő *ilyen* lány.) Így egyedül voltam Bexszel, amikor a fölépcsőház alján befordultunk a kis folyosóra, ami az alokhoz, vagyis alszintekhez vezető három út egyike volt. Eddig ide nem léphettünk be.

Álltunk az életnagyságú tükör előtt, és megpróbáltunk nem pislogni vagy bármivel megzavarni az optikai szkennert, ami igazolja, hogy tényleg másodikosok és nem gólyák vagyunk, akik bátorságpróbaként megpróbálnak belőgni erre a folyosóra. Tanulmányoztam a tükörképünket, és megértettem, hogy én, Cameron Morgan, az igazgatónő lánya, aki többet tud erről az iskoláról, mint bármelyik Gallagher lány Gilly óta, készen állok rá, hogy elmerüljek a Gallagher-titkok kriptájában. Bex libabőrös karjából ítélve, nem én voltam az egyetlen, akit kirázott a hideg a gondolatra. A mögöttünk lévő festmény szemében zöld lámpa gyulladt. A tükör félrecsúszott, felfedve egy kis liftet, ami egy szinttel az alagsor alá vitt minket, a Titkos Műveletek terembe – vagy ha drámaibban szeretnéd –, a végzetünkhöz.

– Cammie – szólalt meg Bex lassan –, bent vagyunk.

Ültünk csendben, ellenőriztük szinkronizált óráinkat, és mind pontosan ugyanarra gondoltunk: valami egészen biztosan más.

A Gallagher-kastély kőből és fából épült, faragott lépcsőkorlátokkal, ahol a hatalmas kandallók elé a lányok lekuporodhatnak a havas téli napokon, és mindent elolvashatnak arról, ki ölte meg JFK-t. (Az *igazat*.) A lift viszont olyan térbe

repített minket, ami mintha nem ugyanabba az évszázadba, még kevésbé ugyanahhoz az épülethez, vagy a kastély többi részéhez tartozott volna. Tejüveg falak, rozsdamentes acél asztalok. De a legfurcsább a Titkos Műveletek teremben, hogy a tanárunk nem volt sehol.

Joe Solomon késett. Annyit, hogy lassan megbántam, amiért nem szántam időt pár M&M's-t lopni anya íróasztaláról. Őszintén szólva egy kétéves TicTac egyszerűen nem elégíti ki egy növésben levő lány éhségét.

Csendben ültünk, peregték a másodpercek, de asszem, a hallgatás túl sok lett Tina Waltersnek, mert kihajolt a padok közti folyosóra, és megkérdezte:

– Cammie, te mit tudsz róla?

Hát *én* csak azt tudtam, amit Bex elmondott, de Tina mamája pletykarovatot vezet egy nagyvárosi újságban, ami maradjon inkább névtelen (mert ez a fedő sztorija meg minden), szóval, kizárt, hogy Tina ne akarjon a történet mélyére jutni. Hamarosan kérdések lavínája zúdult rám.

– Honnan jött? – és – Van barátnője? – meg – Igaz, hogy fűzővel ölt meg egy török nagykövetet?

Nem tudtam, hogy most a cipőfűzőről vagy a fehérmúróról beszél-e, és a választ sem.

– Ne már! – nógatott Tina. – Hallottam, ahogy Madame Dabney azt mondja Louis konyhafőnöknek, hogy anyádnak egész nyáron nyúznia kellett, hogy elfogadja a melót. Hallanod kellett valamit!

Tina kihallgatósdijának mégiscsak volt értelme: végre megértettem az elszuttogott telefonhívásokat, a zárt ajtókat, amik hetekig lefoglalták anyát. Már épp gondolkodni kezdtem, ez mit jelent, amikor Joe Solomon besétált a terembe. Öt perc késéssel.

A haja kissé nyirkosán fénylett, az inge szépen vasalt. Álomszerű volt, és vagy ennek vagy a mi oktatásunknak köszönhetően két teljes percig tartott, mire rájöttem, hogy japánul beszél.

– Mi Brunei fővárosa?

– Bandar Seri Begawan – feleltük.

– 97 969 négyzetgyöke az... – kérdezte szuahéli nyelven.

– Háromszáztizenhárom – válaszolt Liz a matek nyelvén, mert, ahogy szeret is minket emlékeztetni rá, az az univerzális nyelv.

– Egy dominikai diktátor merénylet áldozata lett 1961-ben – folytatta Solomon portugálul. – Ki volt ő?

Egyszerre vágtuk rá:

– Rafael Trujillo.

(Szeretném jelezni, azt *nem* egy Gallagher lány követte el, az erről szóló szöbeszéd ellenére...)

Már épp kezdtem belerázódni a kis játékunk ritmusába, amikor újra megszólalt – arabul.

– Csukják be a szemüket!

Úgy is tettünk.

– Milyen színű a cipőm?

Angolul beszélt, és furamód tizenhárom Gallagher lány ült ott némán, válaszok nélkül.

– Balkezes vagyok vagy jobbkezes? – kérdezte, de nem várt választ. – Mióta beléptem ebbe a terembe, öt különböző helyen hagytam ott az ujjlenyomatomat. Nevezzék meg őket! – kérte, de csak süket csönd volt a válasz.

– Nyissák ki a szemüket! – mondta. Így tettem, és láttam, hogy az asztal sarkán ül, egyik lába a földön, a másik lazán oldalra lóg. – Igen – folytatta. – Maguk, hölgyeim, nagyon okosak. Ugyanakkor nagyon ostobák is.

Ha nem ismertük volna azt a tudományos tényt, hogy a Föld nem állhat meg csak úgy, megesküdtünk volna, hogy most épp az történt.

– Üdvözlöm önöket a Titkos Műveletek órán. Én Joe Solomon vagyok. Még sosem tanítottam ezelőtt, de 18 éve vagyok a szakmában, és még lélegzem, szóval ez azt jelenti, tudom, miről beszélek. Itt ne számítsanak arra, mint a többi órájukon.

Korgott a gyomrom, és Liz, aki a teljes reggelire és a lófarokra szavazott, rám mordult:

– Ssssh!

Mintha el tudnám hallgattatni.

– Hölgyeim, fel fogom készíteni magukat arra, hogy is megy ez – szünetet tartott és felmutatott – odakint. Ez a munka nem való mindenkinek. Meg fogom nehezíteni a dolgukat. Átkozottul nehéz

lesz. Nyűgözzenek le, és jövőre talán egy emelettel mélyebbre ereszkedhetnek azokkal a liftekkel. De ha csak egy szikrányi gyanú is ébred bennem, hogy nem különlegesen tehetségesek a terepmunkában, akkor megmentem az életüket még most, és átirányítom magukat a Műveleti és Kutatási osztályra.

Felállt és zsebre tette a kezét.

– Eleinte mindenki a kalandot keresi. Engem viszont nem érdekel, miről fantáziálnak, hölgyeim. Ha nem tudnak előbújni azok mögül az asztalok mögül, és mutatni nekem valamit a száraz tankönyv ízű tudásukon kívül, sosem látják meg a Kettes Alszíntet.

A szemem sarkából láttam, ahogy Mick Morrison minden egyes szót mohón követ, szinte a nyála is kicsordult. Már évek óta várta, hogy valakit megsebesíthessen. Nem meglepő, hogy húsos karja a levegőbe emelkedett.

– Ez azt jelenti, hogy lőfegyverhasználatot is tanulunk majd, uram? – úgy üvöltött, mintha egy kiképző őrmester elkapta és fekvő nyomást csináltatott volna vele.

Mr. Solomon csak megkerülte az asztalt, és azt felelte:

– Ebben a szakmában, ha fegyverre van szüksége, akkor talán már túl késő, hogy bármi hasznát vegye. – Úgy tűnt, egy kevés levegő kisurrant Mick jól formált testéből. – De van ennek előnye is – folytatta. – Talán azzal együtt temetik el. Feltéve persze, ha egyáltalán eltemetik.

Az arcom vörösen izzott. Könnyes lett a szemem. Még mielőtt tudtam volna, mi történik, a torkom annyira összeszorult, hogy alig kaptam levegőt, Joe Solomon pedig engem figyelt. Aztán, amint a pillantásunk összekapcsolódott, félrenézett.

– Aki szerencsés, hazajön, még ha csak dobozban is.

Bár nem említett név szerint, az osztálytársaim engem néztek. Mindenki tudta, mi történt apával. Hogy küldetésre ment, és nem jött haza. Talán soha nem fogok többet tudni ennél a két egyszerű információnál, de csak ez a két egyszerű tény számít. Engem itt a Kaméleonnak hívnak. Azt hiszem, elég jó becenév egy kémsuliban.

Néha eltűnődöm, miért lettem ilyen, miért vagyok nyugodt és csendes, mikor Liz fecseg, Bex meg, hát ő meg *bexel*. Azért maradok könnyedén észrevétlen, mert kémektől örököltem a

génjeimet, vagy mert mindig is szégyenlős voltam? Vagy én csak az a lány vagyok, akit az emberek inkább nem akarnak tudomásul venni? Különben rájönnének, hogy ez velük is milyen könnyen megeshet?

Mr. Solomon lépett még egyet, és mindenki azonnal félrenézett. Mindenki, kivéve Bexet. Ő a széke széle felé mozdult, megakadályozandó, hogy kikaparjam az új, dögös tanárunk fantasztikus zöld szemét, amikor azt mondja:

– Legyenek jók, hölgyeim. Vagy halottak lesznek.

Egy részem azonnal anya irodájába akart rohanni, elmondani, hogy beszélt apáról, és hogy arra célzott, ő volt a hibás, hogy nem volt *elég* jó. De ülve maradtam, talán a bénító haragtól, de még inkább azért, mert legbelül attól féltem, Mr. Solomonnak igaza van, és nem akartam, hogy anya is ezt mondja.

Ekkor Anna Fettermann nyomta be a tejüveg ajtót, és lihegve állt az osztály előtt.

– Sajnálom – mondta Mr. Solomonnak, még mindig levegő után kapkodva. – A szkennert nem ismert fel, a lift nem engedett ki, és meg kellett hallgatnom egy ötperces, előre felvett előadást arról, hogy ne próbáljunk kiszökni a... – A hangja lassan elhalkult, ahogy a tanár kifejezéstelen arcát nézte, ami szerintem kicsit álszent olyan valakitől, aki maga is 5 percet késett.

– Ne fáradjon azzal, hogy helyet foglal – mondta Mr. Solomon, mikor Anna a terem végében álló padra bámult. –Az osztálytársai épp távoznak.

Mindannyian egyeztetett óráinkra néztünk, mind ugyanazt mutatta: még negyvenöt perc volt vissza az órából. Negyvenöt értékes és soha el nem pazarolt perc. Egy örökkévalóság után Liz karja kilótt a levegőbe.

– Igen? – Joe Solomon hangja jelezte, hogy sokkal jobb dolga is van ennél.

– Van házi feladat? – kérdezte Liz, és a már eddig is sokkolt osztály egyszerre ingerült lett (*Ezt a* kérdést sose tedd fel feketeöves karatés lányokkal teli teremben.)

– Igen – mondta Solomon, miközben az ajtót a nemzetközi *kifelé* pozícióban tartotta. – Figyeljék meg a dolgokat!

Ahogy lefelé tartottam a nagy fehér előcsarnokba a lifthez, ami idehozott, hallottam, hogy a többiek az ellenkező irányba sétálnak, afelé a lift felé, ami a legközelebb van a szobánkhöz. Azok után, ami történt, örültem, hogy a másik irányból hallom a lépteiket. Nem lepődtem meg, mikor Bex mellettem termett.

– Jól vagy? – kérdezte, mert ez a legjobb barátnő dolga.

– Igen – hazudtam, mert ez meg a kémeké.

A lifttel a szűk első emeleti folyosóra érkeztünk, az ajtók kitarultak, és én komolyan elgondolkoztam azon, hogy megkeresem anyát (és nem csak az M&M's-ért). Hirtelen azonban kiáltást hallottam:

– Cameron Morgan!

Buckingham tanárnő sietett le a hallba. El se tudtam képzelni, hogy mi vette rá a jámbor brit hölgyet, hogy így kiabáljon, amikor a fejünk felett villogni kezdett egy vörös lámpa és visító sziréna hasított a fülünkbe, olyan hangosan, hogy alig hallottuk a fényvel együtt lüktető elektromos hangot.

VÖRÖS KÓD! VÖRÖS KÓD! VÖRÖS KÓD!

– Cameron Morgan! – ordította újra Buckingham, karon ragadva engem és Bexet. – Az édesanyjának szüksége van magára. MOST!

Harmadik fejezet

Az üres folyosók nyomban életre keltek, a villogó piros lámpák fényében lányok rohagáltak, és a személyzet is sietett.

Az éves kézitusa- és kódtörőverseny nyerteseinek vitrinjében a táblácskák és a szalagok eltűntek egy titkos rekeszben, a helyükre úszás- és vitaversenyek érmei kerültek.

Fölöttünk, az előtérben, az aranyban és vörösben virító feliratok: „Tanuld meg, amit ő tudott! Tiszteld a kardját és tartsd meg a titkait!”, varázsütésre fel tekeredtek, és helyettük a diákelnökségre pályázó, valamilyen Emilyt támogató, kézzel készített poszterek jelentek meg. Buckingham felvonszolt minket a széles lépcsőn, egy csapat teljes tödéből visító, lefelé rohanó gólya mellett. Emlékszem, milyen érzés volt, amikor először hallottam ezeket a szirénákat. Nem csoda, hogy a lányok úgy viselkedtek, mintha eljött volna a világvége. Buckingham rájuk kiáltott:

– Lányok! – Ez lecsendesítette őket. – Kövessék Madame Dabney-t! A délután további részére kiviszi önöket az istállókhöz. És hölgyeim – csapott le egy sötéthajú ikerpárra, akik különösen eszeveszettnek tűntek. – Nyugalom!

Aztán megpördült, és felszáguldott a második emeleti lépcsőpihenőhöz, ahol Mr. Moskowitz és Mr. Smith megpróbálták begurítani Eleanor Everett szobrát (az a Gallagher lány, aki egyszer a fogával hatástalanított egy bombát a Fehér Házban) egy takarítószekrénybe. Átrohantunk a Történelem Termén, ahol Gillian kardja finoman becsusszant a tartója alatti üregbe, mintha csak az Excalibur térne vissza a Tó Asszonyához, és egy hatalmas fülű férfi szobra került a helyre, aki az első igazgató lehetett.

Az egész iskolában rendezett káosz uralkodott. Bexszel kérdőn néztünk egymásra, mert nekünk odalent kellett volna lennünk, segíteni a többi felsőbb évesnek ellenőrizni a fősztintet, hogy nem maradt-e bármi kémkedésre utaló, de Buckingham megfordult, és lecsapott ránk.

– Lányok, siessenek! – Kevésbé hangzott annak az érzékeny, idősödő tanárnak, akit mi ismertünk, mint inkább annak a nőnek, aki pusztá kézzel gyúrt le egy náci gépfegyvert a D-Dayen. Csörömpölést hallottam mögöttünk, aztán lengyel káromkodást, és tudtam, hogy az Eleanor Everett-szobor valószínűleg rípiyára tört, mégis, a Történelem Terme végében anya olyan lazán támaszkodott neki irodája kétszárnyú ajtajának és pottyantott M&M's-t a szájába, mintha átlagos nap lenne, és csak arra várna, hogy elhozzon a fociedzésről,

Hosszú, sötét haja fekete nadrágkosztümje vállára hullott, leheletnyi frufruja hibátlan homlokát söpörte. Ő esküszik rá, majd nekem is ilyen lesz, amint a hormonjaim nem háborúznak többé a pórusaimmal.

Néha komolyan örülök, hogy életünk kilencven százalékát a kastélyon belül töltjük, mert amikor mégis elmegyünk valahová, végig kell nézmem, ahogy a pasik csorgatják a nyálukat anyám után, vagy (fúj) megkérdezik, hogy testvérek vagyunk-e, ami tükre kiakaszt, még akkor is, ha tudom, örülnöm kéne, hogy bárki a rokonának gondol.

Röviden: anyám egy bombanő.

– Szia, Cam, Rebecca! – szólalt meg, mielőtt Buckingham-hez fordult. – Köszönöm, hogy idehoztad őket, Patrícia. Gyertek be egy percre!

Az irodában, hála a hangszigetelt falaknak, a kinti hangzavar teljesen elhalt. Az ólmozott ablakokon beömlő fény mahagóni borításon és plafonig érő könyvespolcokon ragyogott, amelyek – még akkor is, amikor beszéltünk – forogtak, és olyan köteteket rejtettek el, mint a *Mérgek az idők során* és *Egy pretoriánus kézikönyve a méltó halálhoz*, helyet cserélve olyan könyvek gerincével, mint *A felsőbb osztályok oktatása és Magánoktatás*. Volt egy fénykép anya asztalán kettőnkéről az oroszországi

nyaralásunkról, és ijedten láttam, ahogy míg mosolyogva ölelkezünk a keretben, a háttérben a Kremlt felváltja Hamupipőke kastélya a Disney Worldben.

– Holografikus, radio-szintetizált fotópapír – közölte anya, látva, hogy tátva maradt a szám. – Dr. Fibs alaposan felturbózta a laborjában a nyáron. Éhesek vagytok?

Behajtott tenyerét felénk nyújtotta. Furamód teljesen megfélemedtem az üres gyomromról, de kivettem egy zöld szemet, a szerencse kedvéért. Valami azt súgta, szükségünk lesz rá.

– Lányok, végig kell mennetek egy bemutatótúrán.

– De... mi másodikosok vagyunk! – tiltakozott Bex, mintha anya ezt valami különös módon elfelejthette volna.

Anya szája tele volt csokival, úgyhogy Buckingham válaszolt helyette:

– A harmadikosok kihallgatási technikákkal kezdik a félévet, ezért mindannyian sodium pentathol hatása alatt állnak, a végzősök pedig épp az éjjel-látó lencséjükhöz szoknak hozzá, és a szemük nem szűkül össze még legalább két óráig. Ez a legszerencsétlenebb időzítés, de oka van a Vörös Kódnak. Nem tudjuk, mikor történik ilyen, és hát, most megtörtént.

– Nos? – kérdezte anya mosolyogva. – Kiszegítetek minket? Ha valaki hívatlanul jelenik meg a Kivételes Ifjú Hölgyek

Gallagher Akadémiájának küszöbén, annak három dologra van szüksége: kitartásra, hatalomra és arra, hogy ne legyen más választása. A legtöbb jelentkező sosem jut túl a „jelenleg nem tartunk felvételt” szövegen, bármikor is telefonál vagy ír. Az ország minden egyes iskolájából vissza kell utasítani valakit, mielőtt tényleg elutazik egészen Roseville-ig, azt remélve, hogy a személyes látogatás után majd megváltozik a vélemény. Nincs annyi kitartás és kétségbeesés, ami átjuttat a kapukon. Nem, ahhoz igazi hatalom kell.

Ezért álltunk Bexszel az elülső lépcsőn, várva a hosszú, fekete limuzint, ami végiggördülve a kanyargós úton elhozta a McHenry családot (igen, azok a McHenryk, a tavaly decemberi *Newsweek* címlapjáról). Olyan emberek voltak, akiket nem könnyű elutasítani, és azt már rég megtanultuk, hogy úgy a legkönnyebb valamit

elrejtteni, ha megmutatjuk. Szóval, azért voltunk ott, hogy üdvözljük őket a Kivételes Ifjú Hölgyek Gallagher Akadémiáján

A küldetésünk: biztos ne jöjjenek rá, *mennyire* kivételesek is vagyunk.

A férfi, aki kiszállt a limóból, szénszürke öltönyt és nagyon elegáns nyakkendőt viselt; a nő olyan szépítőipari örökösnek nézett ki, amilyen valójában is volt. Minden hajszál és szempilla a helyén, én pedig azon gondolkodtam, vajon a cseresznyés szájfényem lenyűgözi-e. Látva a dühöt az arcán, nem.

– Szenátor úr! – szólalt meg Bex könnyed amerikai hangsúllyal, kezét nyújtva a férfi felé. – Üdvözljük a Gallagher Akadémián! Megtiszteltetés, hogy ma ellátogatott hozzánk.

Azt gondoltam, kicsit túlzásba viszi, de McHenry szenátor mosolyogva válaszolt:

– Köszönöm! Igazán örülök, hogy itt lehetünk!

Mintha nem venné észre, hogy Bex még nem szavazhat.

– Rebecca vagyok – mondta. – Ő itt Cameron.

A szenátor rám pillantott, aztán tekintete visszatért Bexre, aki úgy nézett ki, mint az elitoktatás mintaképe.

– Örülünk, hogy megmutathatjuk önnek és... – ekkor vettük észre, hogy a lányuk még nem került elő. – A lánya...

Ebben a pillanatban egy fekete katonai bakancs tűnt elő a limuzinból.

– Drágám – mondta a szenátor az istállók felé mutatva –, gyere, nézd! Vannak lovaik!

– Á, akkor *azt* érzem – iszonyodott el Mrs. McHenry. (Csak a tények kedvéért, az iskolánk nem büdös, kivéve persze, ha a szaglőérzéked jóvátehetetlenül károsodott, hála a parfümminta egész életen át tartó szagolgasának.)

A szenátor szúrósan nézett a nejére, és azt mondta:

– Macey szereti a lovakat.

– Nem, Macey *utálja* őket! – vágta rá Mrs. McHenry összehúzott szemmel, és úgy bámult rám és Bexre, mintha emlékeztetni akarná a szenátort, ne ellenkezzen vele a személyzet előtt. – Az egyikről leesett, és eltörte a karját.

Azon gondolkodtam, hogy félbeszakítom ezt a kis családi idillt, és közlöm, hogy az istállóban nincsenek lovak, csak kikészült hetedikesek és egy volt francia kém, aki kitalálta, hogyan lehet kódolt üzeneteket küldeni egy sajtban, amikor felcsendült egy hang.

– Aha, király ragacsot termelnek.

Nos, ez nem biztos, csak majdnem, de szerintem Macey McHenry életében nem nyúlt lóhoz. Lábai hosszúak és sportosak voltak, ruhái bár punkosok és lázadók, de mindenképpen márkásak, az orrában pedig legalább másfél karátos gyémánt. A haja ugyan koromfekete és szépen nyírt, de egyben vastag szálú és csillogó volt, ami magazincímlapokért üvöltő arcot keretezett. Eleget néztem TV-t és filmeket ahhoz, hogy tudjam, ha egy olyan lány, mint Macey McHenry nem tudja túlélni a középiskolát, akkor az olyanokat, mint én, élve felfalják. Mégis, valami a mi kapunkhoz vezette, mi voltunk az utolsó menedéke. Vagy legalábbis a szülei szerint.

– Mi... – dadogtam, mert bár menő vagyok méregkeverésben, de nyilvános beszédben, hát azt nem! – Nagyon örülünk, hogy itt vannak!

– Akkor mért várakoztattak minket – Mrs. McHenry a vaskapu felé biccentett – odakint több mint egy órán át?

– Azt hiszem, ez a szokásos eljárás, ha valaki időpont egyeztetés nélkül érkezik – mondta Bex a legmintadiákosabb hangján. – A biztonság a legfontosabb számunkra itt, a Gallagher Akadémián. Ha a lányuk ide járna, önök is ugyanilyen szintű védelmet várnának el.

Mrs. McHenry csípőre tett kézzel tovább méltatlankodott:

– Nem tudja, kicsoda a férjem? Tudja...?

– Épp visszafelé tartottunk D. C-be – lépett közbe a szenátor, feleségébe fojtva a szót –, és nem tudtunk ellenállni a lehetőségnek, hogy elhozzuk ide Macey-t. – „Ez az utolsó esélyünk, ne szúrd el” pillantást lövellt felesége felé, miközben hozzátette. – A biztonság pedig lenyűgöző.

Bex kinyitotta a bejárati ajtót és bevezette őket, én pedig csak bámultam, és azt gondoltam:

„Szenátor, *fogalma sincs, mennyire!*”

Bexnek és nekem végig kellett ülnünk az irodában, ahogy anya előadta szokásos beszédét az iskola „történetéről”. Ez tényleg nem sokban tér el az igazságtól, csak *rövidebb*. Sokkal.

– Végzett diákjaink az egész világon dolgoznak – mondta anya, én meg azt gondoltam: „*Aha, mint kémek.*” – A nyelvekre, matematikára, a tudományokra és a kultúrára koncentrálnak. Végzettjeink szerint ezekre van leginkább szükségük az életben. – „*Mint kémeknek.*” – Azzal, hogy csak ifjú hölgyeket veszünk fel, a diákokban kialakul az a magabiztosság, ami lehetővé teszi, hogy különösen sikeresek legyenek. – „*Mint kémek.*”

Már épp kezdtem élvezni a kis játékot, amikor anya Bexhez fordulva így folytatta:

– Rebecca, te és Cammie miért nem vezetitek körbe Macey-t?

Tudtam, hogy kezdődik a show.

Bex ragyogott, nekem meg csak az járt a fejemben, hogy még csak egy fél Titkos Műveletek óránk volt, és íme máris küldetésre megyünk! Honnan kellene tudnom, hogy viselkedjem? Az tuti, ha Macey kínai igéket akarna ragozni, vagy KGB-kódokat feltörni, arra tökéletesen fel vagyok készülve. De a mi küldetésünk az, hogy viselkedjünk normálisan, és ez olyasmi, amire én egyáltalán nem vagyok képes! Szerencsére Bex egyszerűen szeret játszani. Pont.

– Szenátor – mondta és megragadta a kezét –, *megtiszteltetés* volt találkozni Önnel! És magával is, hölgyem! – Mrs. McHenryre mosolygott. – Annyira örülök, hogy maguk ketten. ..

– *Köszönöm*, Rebecca! – anya a „ne vidd túlzásba” hangsúllyal zárta rövidre.

Macey felállt, és ultraminiszoknyáját suhogtatva az ajtón át a Történelem Termébe lépett, egyetlen pillantásra se méltatva a szüleit.

Annak a vitrinnek támaszkodott, ami normális esetben a gázmaszk történetét mutatta be (aminek a jogdíja az Akadémiáé, köszönjük szépen), és épp rágyújtott, amikor utolértük. Hosszan, magabiztosan szippantott, aztán a plafon felé fújta a füstöt, ami egy tucat különféle szenort rejtett, és abból legalább egyet a füst miatt.

– Azt el kell nyomnod! – közölte Bex, belépve a művelet „gondoskodj-róla-hogy-tudja-milyen-borzalmasan-fogja-magát-itt-

érezni! fázisába. – A Gallagher Akadémián számunkra fontos a személyes egészség és biztonság.

Macey úgy nézett rá, mintha kínaiul beszélne, nekem pedig gondolkodnom kellett picit, vajon nincs-e tényleg így.

– Tilos a dohányzás! – fordítottam, míg kihúztam egy üres alumíniumtartót a lépcső tetején álló szemetesből, és felé nyújtottam.

Szívott még egy slukkot, aztán úgy nézett rám, mintha csak akkor nyomná el a cigit, ha kényszeríteném, amit természetesen *megtehetnék*, viszont ezt neki nem feltétlenül kellett tudnia.

– Jó – megfordultam, hogy elsétáljak –, a te tüdőd!

De Bex is ellenségesen meresztette rá a szemét, és velem ellentétben ő úgy is nézett ki, mint aki földre tud teríteni valakit, úgyhogy vendégünk egy utolsó slukkkal bedobta a cigit egy üres diétás kólás dobozba, és követett engem fel a lépcsőn, miközben elhaladt mellettünk egy csapat lány.

– Ebédidő van – magyaráztam. Éreztem, hogy a zöld M&M's találkozott a TicTackal a gyomromban, és most arról próbálnak meggyőzni, hogy örülnének némi társaságnak. – Ehetünk, ha akarsz.

– Nem hiszem – kiáltotta Macey szemfogatva.

Én hülye, erre ugrottam, és azt mondtam:

– Itt tényleg remek a kaja.

Ez egyáltalán nem szolgálta a küldetést, hiszen a pocsek menza általában elég jó taszítóerő. De a szakácsunk eszméletlen. Eredetileg a Fehér Házban dolgozott azelőtt a kínos eset előtt, amiben Pamacs (az Elnöki Kutya), egy gasztronómiai vegyi anyag és némi igen kérdéses sajt szerepelt. Szerencsére egy Gallagher lány megmentette Pamacs életét, és hogy kifejezze nagyrabecsülését, Louis konyhafőnök eljött hozzánk, és magával hozta mennyei csokikrémjét is.

Áradozni kezdtem a csokikrémről, ekkor azonban Macey felhorkant.

– Napi nyolcszáz kalóriát eszem.

Bexszel döbbenetesen összenéztünk. Mi kábé annyi kalóriát égettünk el egyetlen V&T (Védelem és Támadás) órán. Macey unottan vizslatott bennünket.

– A kaja annyira *régi lemez* !

Sajnos az is régen volt, amikor utoljára ettem. Elértük az előcsarnokot, és azt mondtam:

– Ez itt a Nagyterem – azt hittem, hogy ez olyan iskolai túrásán hangzik, de Macey úgy tett, mintha ott se lennék, és Bexhez fordult (a fizikailag egyenrangúhoz), és azt kérdezte:

– Szóval ezt az egyenruhát *mindenki* hordja?

A megjegyzés bosszantott, mivel benne voltam az egyenruháválasztó bizottságban, de Bex csak rámutatott tengerészkek térdszoknyájára és hozzáillő fehér blúzára, és annyit mondott:

– Még tesin is ezt hordjuk. – Ez jó volt, gondoltam, ahogy megláttam az iszonyatot Macey arcán. Közben Bex továbbindult a keleti folyosó irányába, és folytatta a kalauzolóást: – Itt a könyvtár...

De Macey már egy másik folyosón ment lefelé.

– Ott lenn mi van?

Majd egyszerűen eltűnt. Minden egyes lépéssel rejtett osztálytermek és titkos folyosók mellett haladt el.

Rohantunk, hogy lépést tartsunk vele, és olyan kitalált érdekességekkel dobálóztunk, mint:

– Az a kép az edinbourghi herceg ajándéka. – Vagy: – Á, igen, a Wizenhouse Memorial-csillár. – Vagy a személyes kedvencem: – Oh, a Washington Memorial-tábla. (Tényleg nagyon szép darab.)

Bex épp egy hihető történet közepén tartott arról, hogy ha egy lány max pontot ér el egy dogában, akkor azon a héten egy teljes órán át nézhet tévét, amikor Macey lehuppant egyik kedvenc ablakülésembe, előhúzta a mobilját, ott előttünk használni kezdte, és még csak elnézést se kért. (Bunkó!) De ez az ő kárára sült el, mert miután társázott, csodálkozva tartotta maga elé a masinát.

Bexszel egymásra néztünk, majd megpróbáltam együtt érző arcot vágni.

– Ja, itt nem működnek a telefonok.

IGAZ.

– Túl messze vagyunk a toronytól – tette hozzá Bex.

NEM IGAZ. Remek a vétel. Ha nem lenne az óriási blokkoló, ami mindenfajta átjátszó jelet blokkol az iskola területén, de Macey McHenrynek és a capitoliumi apjának ezt nem kellett tudnia.

– Nincs mobil? – Macey ezt úgy kérdezte, mintha most közöltük volna, hogy a diákoknak le kell borotválniuk a hajukat, valamint kenyéren és vízen kell élniük. – Ennyi volt. Én elhúzókn innen!

Ezzel sarkon fordult és elviharzott anya irodája felé.

Vagy legalábbis ő azt hitte, arrafelé. Ahhoz az ajtóhoz közelített, ami a Kutatás és Fejlesztés részlegre vezetett az alagsorban. Biztosra vettem, hogy dr. Fibs mindent a Vörös Kód formula szerint csinált, de mivel ragaszkodott az örült tudós hagyományaihoz, hajlamos volt egy kissé, mondjuk így, balesetveszélyesnek lenni. Ami biztos, az az, hogy amikor befordultunk a sarkon, megláttuk Mr. Moskowitcot, aki történetesen a világ legnagyobb kódolási szakértője, és aki most egyáltalán nem látszott megagéniusznak. Nem. Inkább idült alkoholistának. Szemei vérvörösek voltak és vizenyősek, és összevissza makogott, amikor azt mondta: – Hello!

Macey undorodva bámult rá, ami jól jött, mert így nem vette észre a mögötte lévő ajtók alól kiszivárgó sűrű lila füstködöt. Buckingham tanárnő törülközőket tömködött a résekbe, de ahányszor a lila köd közelébe került, megállíthatatlanul tüszöggni kezdett. A lábával rugdosta a tömitést. Dr. Fibs megjelent egy tekercs ragasztószalaggal, megpróbálta elzárni a réseket az ajtó alatt. (Hogy jön ez a szuperkém technológiához?)

Mr. Moskowitc továbbra is előre-hátra dülöngélt, talán mert a lila izé megkavarta az egyensúlyérzékét, vagy mert így próbálta elállni Macey elől a kilátást, ami elég rázós lett volna, hisz egy milliméterrel se lehetett magasabb százhatvan centinél.

– Gondolom, reménybeli diákunk.

Ekkor dr. Fibs magas, nyurga alakja a földre zuhant. Ki volt ütve, a lila füst pedig egyre sűrűsödött.

Bex és én egymásra néztünk. *Ez tényleg NAGY BAJ!*

Buckingham belenyomta dr. Fibset egy tanári székbe, és gurítani kezdte, de nekem gőzöm sem volt, mit kellene tennem. Bex megragadta Macey karját.

– Gyere, Macey, tudok egy rövidebb...

A lány kirántotta a karját Bex szorításából, és ezt sziszegte:

– Ne érij hozzám, te... (Aha, igen, az r betűs szót vágta Bexhez.)

Na, látod, ez az a helyzet, amikor az egész magán suli dolog hátránnyá válik. Az MTV megtanítana minket arra, hogy ez már kedveskedő kifejezéssé vagy egyenrangúak közti szleng szóvá vált-e, de én még mindig főleg azt gondoltam, hogy ez sértés. Szóval Macey vagy utál minket vagy tisztel, és Bexre nézve tudtam, hogy ő az elsőre voksol.

Előrébb lépett, lerázta magáról a kedves iskolás lány figurát és felöltötte a szuperkém arcot.

„Ez KOMOLYAN nagy baj” – gondoltam ismét, pont, amikor egy fehér ing és khaki színű nadrág jelent meg a látómezőmben.

Soha többé nem törtem a fejem azon, hogy vajon csak azért gondoltuk-e Mr. Solomont dögösnek, mert lánysuliba járunk. Elég volt egyetlen pillantás Macey McHenry arcára, hogy világos legyen, Mr. Solomon még a Gallagher Akadémia falain kívül is szívdöglesztőnek számít. És *a csaj* nem is tudta, hogy kém. (Ami egy pasit még dögösebbé tesz.)

– Hello! – ugyanaz a mondat, mint az előbb Mr. Moskowitzé, de ő, ez mennyire más volt! – Üdv a Gallagher Akadémián! Remélem, gondolkodik rajta, hogy csatlakozik hozzánk – mondta, de én tök biztos vagyok benne, hogy Macey, Bex és én azt hallottuk, hogy szerintem te vagy a leggyönyörűbb nő a földön, és megtisztelnél, ha gyerekeket szülnél nekem! (Tényleg, becsszóra azt hittem, hogy ezt mondja.)

– Élvezi a túrát? – kérdezte, amire Macey megrebegett a szempilláit, és átment csábító üzemmódba, ami totál nem illett a katonai bakancsához.

Talán csak a felém lebegő lila füst miatt, de úgy éreztem, hánynom kell.

– Ráérnek egy percre? – kérdezte Mr. Solomon, de válaszra se várva folytatta. – Van valami a második emeleten, amit nagyon szeretnék megmutatni.

Az egykor a Gallagher családi kápolnához tartozó kör alakú kőlépcsőre mutatott. A két emelet magasan álló faltüveg ablakok megszínezték a fehér ingén landoló fényt, ahogy felfelé másztunk. Amikor a másodikra értünk, kinyújtotta a karját a nagy, magas

mennyezetű folyosó felé, ami a kaleidoszkóp minden színében fürdött.

Egyszerűen gyönyörű volt, mégis, eddig sose vettem észre. Mindig órára kellett rohanni, vagy beadandókat írni. Megint hallottam Mr. Solomon szavait – *vegyék észre a dolgokat* –, és nem tehetek róla, de az volt az érzésem, hogy ez az első TitMűv dogánk. És mi megbuktunk.

Solomon visszasétált velünk egészen a Történelem Terméig, mielőtt megfordult és elballagott azok felé az eszméletlen üvegablakok felé. Macey utána bámult, és ezt motyogta:

– Ő meg ki volt?

Ez volt az első lelkes dolog, amit azóta mondott, hogy kikészülődött a limóból és talán még sokkal régebb óta. Talán mióta rájött, hogy az apja a lelkét is eladná egy szavazatért, és hogy az anyjára illik a r betűs szó, annak hagyományos értelmében.

– Egy új tanár – válaszolt Bex.

– Aha – gúnyolódott Macey –, ha te mondd...

Bex, aki nem felejtette el az r szavas incidenst, megpördült és odavágta:

– Igen, azt mondom.

Macey cigiért nyúlt, de megtorpant, amikor Bex pillantása megkeményedett.

– Hadd magyarázzam el neked – Macey úgy viselkedett, mintha nagy szívességet tenne. – A legjobb variáció: minden lány megkukul miatta, nem tudnak koncentrálni, ami tuti biztos nagyon fontos itt a *Gallagher Akadémián* – mondta gúnyos tisztelettel. – A legrosszabb variáció: lehetetlen alak, aki csak az alkalmat keresi. – El kellett ismernem, hogy volt valami abban, amit r betűs Macey mondott. – Az ilyen helyeken csak örültek és zakkantak tanítanak. És ha olyan igazgatónők van, aki így néz ki – rámutatott a csúcsmórában lévő anyámra, aki tőlünk tíz méterre beszélgetett McHenryékkel –, könnyű kitalálni, miért vették fel Mr. Jóképűt.

– Mi van? – kérdeztem értetlenkedve.

– Te vagy a *Gallagher lány* – gúnyolódott újra. – Ha te nem tudod kitalálni, akkor ki vagyok én, hogy megmondjam neked?

Anyára gondoltam. Az én gyönyörű anyámra, akire nemrég rákacsintott a szexi TitMűv tanárom, és úgy éreztem, soha többé nem fogok enni.

Negyedik fejezet

Számtalan előnye van, ha három lány osztozik egy négyágyas szobán. Legelőször is – ez nyilvánvaló – elég hely a szekrényben, aztán elég hely a polcon, aztán az, hogy egy egész sarkot rendezhettünk be babzsák fotelekkel a szobában. Ezért azt hiszem, egyikünk sem értékelte igazán, amink volt, míg két pali nem kopogott az ajtónkon és meg nem kérdezte, hová tegyék a plusz ágyat.

Nos, a tanárainkon és a főszakácsunkon kívül a Gallagher Akadémiának elég nagy személyzete van, de ez nem az a hely, ahová apróhirdetéssel keresik a munkaerőt (vagyis... tudod... kivéve a kódolt üzeneteket). Kétfajta ember jön ide: diákok, akik be akarnak kerülni a Betűkód hálózatba, (CIA, FBI, NSA stb.), valamint olyanok, akik már a tagjai, és ki akarnak kerülni onnan. Szóval, amikor két hűtőszekrény méretű pali megjelenik hosszú vasrudakkal és fogókkal, akkor igen valószínű, hogy jó ideig ez volt a munkaeszközük régen is, csak *teljesen* más összefüggésben.

Ezért akkor este nem is kérdeztünk semmit. Csak a sarokra mutattunk, aztán libasorban lemasíroztunk a másodikra.

– Gyertek be, lányok! – kiáltotta anya, amint beléptünk a Történelem Termébe, jóval azelőtt, hogy megláthatott minket. Bár vele nőttem fel, néha egészen megijesztettek a szuperkém ösztönei. Az ajtóhoz sétált. – Már vártalak benneteket!

Be kell vallanom, remek kis beszéddel készültem, de ahogy megláttam anya körvonalait az ajtónyílásban, elfelejtettem az egészet. Szerencsére Bexszel ez nem fordulhatott elő.

– Elnézést, asszonyom – kezdte –, tudja, miért hoztak a karbantartók egy plusz ágyat a szobánkba?

Bárki más tette volna fel ezt a kérdést ebben a hangnemben, arra rázúdult volna Rachel Morgan haragja, de anyám csak összefonta a karját, és Bex iskolás stílusában válaszolt.

– Igen, Rebecca. Tudom.

– Ez olyan információ, amit megoszthat velünk? Vagy tudnunk kell egyáltalán? (Ha valakinek kellett, akkor nekünk. Mi veszítünk egy babzsák fotelsarkot ezen az üzleten!)

Anya csak arrébb lépett, és egy mozdulattal kérte, hogy kövessük.

– Sétáljunk egyet!

Valami nem stimmel, jöttem, rá. Valaminek lennie kell. Végig a sarkában voltam, míg lementünk mögötte a főlépcsőn.

– Mi van? Zsarolnak? A szenátor tud valamit...?

– Cameron! – próbálta anya belém fojtani a szót.

– Benne van a Fegyveres Erők Bizottságában? Valami finanszírozási probléma? Mert akkor elkezdhetünk órákat vállalni...

– Cammie, csak sétáljunk! – parancsolta anya.

Azt tettem, amit kért, de még mindig nem fogtam be a szám.

– Nem bírja sokáig. Meg tudunk tőle...

– Cameron Ann Morgan! – játszotta ki anya a középső név kártyát, amit minden anya ilyen alkalmakra tartogat a hátsó zsebében. – Elég volt! – Lefagytam, miközben ő átnyújtott Bexnek egy nagy világosbarna borítékot, amit magával hozott. – Ezek az új szobatársatok teszteredményei.

Oké, beismerem. Jók voltak. Nem *Liz-jók* vagy ilyesmi, de sokkal jobbak, mint azt Macey McHenry négy egészes átlaga sejtette.

Ráfordultunk egy régi kőfolyosóra, lépéseink visszhangoztak a hideg csarnokban.

– Szóval jól ír tesztek – vágtam rá. – És...

Anya hirtelen megállt, így majdnem mindhárman beleszaladtunk.

– Nem rajtad keresztül hozom meg a döntéseimet, igaz, Cammie? – Elszégyelltem magam, ő pedig Bexre fordította a figyelmét. – És időről időre hozok néhány ellentmondásos döntést, *nem igaz, Rebecca?* – Mindannyian emlékeztünk, hogyan került ide Bex, ő is elhallgatott. – És Liz – anya tekintete még egyszer továbbvándorolt

–, *maga szerint* csak olyanokat kellene felvennünk, akik kémcsaládból jönnek?

Ennyi volt. Megfogott minket. Összefont karral folytatta:

– Macey McHenry olyan változatosságot hoz a Gallagher Akadémiára, amire nagy szükség van. Családi kapcsolatai segítségével beléphetünk néhány szigorúan zárt társaságba. Alulértékelik az intellektusát. És... – anya habozott, mielőtt folytatta – vannak *értékei*.

Értékei? Aha, tényleg. A sznobság is érték, csakúgy, ahogy az elitizmus, a fasizmus és az anorexia. Mesélni akartam anyának a „napi 800 kalória” dologról, vagy az r betűs szóról, és emlékeztetni akartam rá, hogy a Vörös Kód csak átverés. Aztán ránéztem arra a nőre, aki felnevelt, és aki a pletykák szerint egyszer rádumált egy orosz méltóságot, hogy női ruhát húzzon, és cipeljen egy folyékony nitrogénnel teli strandlabdát a szoknyája alatt, mintha terhes lenne. Tudtam, még ha Bex és Liz velem vannak is, meglehetősen alulfegyverzett vagyok vele szemben.

– Ha pedig ez még nem lenne nektek elég... Megfordult, és a régi bársony faliképet nézte a hosszú kőfal közepén.

Persze már láttam ezelőtt is. Ha valaki elég sokáig ácsorog a kép előtt, a Gallagher-családfa, kilenc generációja válik láthatóvá Gilly előtről, egészen az őt követő két nemzedékig. Ha a báméskodónak jobb dolga nincs, benyúlhat a kép mögötti kőbe ágyazott családi Gallagher címerhez, megforgathatja az apró kardot és átcsusszanhat az ekkor feltáruuló titkos ajtón. (Mondjuk, hogy én az utóbbi csoportba tartozom.)

– Mi köze ennek a... – kezdtem, de Liz „Te jó ég!”-je elhallgattatott.

Követtem barátnőm vékony ujját a festmény aljáig. Sose tudtam, hogy Gilly férjhez ment. Sose tudtam, hogy gyereket szült. Arról pedig nem is álmodtam, hogy a gyerek vezetékneve „McHenry”.

És én végig azt hittem, hogy én vagyok a Gallagher-örökös.

– Ha Macey McHenry ide akar jönni – mondta anya –, akkor találunk neki helyet.

Megfordult és indulni készült, de Liz utána szólt.

– Asszonyom... hogy fog... tudja... felzárkózni?

Anya ezt jogos kérdésnek tartotta, mert összekulcsolta a kezét, és annyit mondott:

– Elismerem, hogy Ms. McHenry tudása a másodikosoké mögött áll. Ezért több óráját a fiatalabb diákokkal együtt veszi majd fel.

Bex rám vigyorgott, de még az a gondolat, hogy Macey-t szupermodell lábai csupán egy osztálynyi gólya fölé emelhetik, sem változtatott azon, hogy két kopasz ürge (akiket vagy megfizettek vagy nem) épp most csinál neki helyet a mi szobánkban. A kérdés anyám arcán arra vonatkozott, hogy mi adunk- e neki helyet az életünkben.

Néztem a legjobb barátnőimet, tudva, hogy küldetésünk – amennyiben elfogadjuk – az, hogy barátkozzunk össze Macey McHenryvel. A bennem lakó jó kislány legalább *meg akart próbálni* segíteni neki a beilleszkedésben. A bennem lakó kém pedig felfogta, hogy feladatot kapott, és ha valaha is látni akarja a Kettes Alszíntet, akkor jobb, ha mosolyog, és azt mondja, „Igen, asszonyom!”. A gyerek-énem pedig tudta, hogy nincs is választása.

– Mikor kezd? – kérdeztem.

– Hétfőn.

* * *

Azon a vasárnap estén anyával vacsoráztam az irodájában, ettünk egy kis krumplikroketet csirkefalatkákkal. A vasárnap esti vacsorák kőbe vésett szabálya volt, hogy anyának magának kellett elkészíteni; ami klassz meg minden, de nem tesz jót az emésztésemnek. (Apa mindig azt mondta, hogy anya leghalálosabb fegyvere a főzőtudománya.) Közvetlenül alattunk a barátaim épp a legfinomabb kajákat ették, amit egy ötcsillagos szakács csak készíteni tud, mégis ahogy anya ott flangált apa egyik öreg pulcsijában, és úgy nézett ki, mint egy tini, a világ összes csokikréméért sem cseréltem volna velük.

Eleinte büntudatom volt a Gallagher Akadémián, hogy én mindennap láthatom az anyámat, míg az osztálytársaimnak hónapokat kellett a szüleik nélkül tölteni. Aztán végül már nem

éreztem rosszul magam emiatt. Végül is mi ketten nem töltjük együtt a nyarat. De ami a legfontosabb, nekünk nincs itt apa.

– Szóval, hogy megy a sulis?

Mindig megkérdezte, mintha nem tudná. Talán nem is. Talán csak, mint minden jó ügynök, minden oldalról hallani akarta a történetet, mielőtt véleményt alkot.

Belemártottam egy krumpli darabot a mézes-mustáros öntetbe, és azt feleltem:

– Jól.

– Milyen a TitMüv?

Persze, valahol az igazgatónő is ott bujkál, aki tudni akarja, hogy a tanári kar legújabb tagja megfelel-e a követelményeknek.

– Tud apáról.

Nem tudom, honnan jött ez a mondat, és hogy miért mondtam ki. Az elmúlt hat napban végig amiatt rettegetem, hogy Macey McHenry megérkezik a mi kis közösségünkbe, de *erről* beszélek, amikor végre egyedül vagyok anyával? Figyeltem, és azt kívántam, bárcsak Mr. Solomonmal azon a héten a *Testnyelv olvasást* vettük volna az *Őrizet alapjai* helyett.

– Vannak a világon olyanok, Cam – mint Mr. Solomon –, akik tudni fogják, mi történt vele. Az a *munkájuk*, hogy tudják, mi történt. Remélem, egy nap majd hozzászoksz az emberek pillantásához, akik levonják a következtetéseket, és megpróbálják eldönteni, hogy megemlítsék-e vagy sem. Jól sejtem, hogy Mr. Solomon megemlíttette?

– Kábé.

– És hogy viselted?

Nem kiabáltam és nem sírtam, így azt mondtam:

– Jól, asszem.

– Helyes! – végigsimított a hajamon, és én ezredszer is elgondolkodtam azon, hogy vajon van-e egy keze a munkához és egy másik az ilyen pillanatokra. Úgy képzeltem, hogy az aktatáskájában tartja őket, aztán cserélgeti a selymet az acélra. Dr. Fibs megcsinálhatta volna őket. De nem tette.

– Büszke vagyok rád, kölyök! – szólalt meg egyszerűen. – Egyre könnyebb lesz.

Anyám a legjobb kém, akit ismerek, szóval hiszek neki.

Amikor másnap reggel felébredtünk, arra emlékeztem, hogy *hétfő* van. De azt elfelejtettem, hogy *az a* hétfő. Ezért is fagytam le, amikor útban a reggeli felé meghallottam Buckingham erőteljes „Cameron Morgan!” kiáltásának visszhangját a folyosón.

– Kérem, maga, Ms. Baxter és Ms. Sutton, kövessenek? – Bex és Liz ugyanolyan értetlenül nézett, mint amilyenek én éreztem magam, míg Buckingham el nem magyarázta. – Megérkezett az új szobatársuk.

Buckingham *tényleg* elég öreg volt, és mi *tényleg* háromszoros túlerőben voltunk vele szemben, mégse láttam túl sok más lehetőséget. Követtük fel a lépcsőn.

Azt hittem, csak anya és Macey lesz az irodában. Ha a szülei vették volna is a fáradságot, hogy eljöjjenek (amit persze nem tettek), addigra már el kellett volna menniük a limóval. Amikor azonban Buckingham kitérte az ajtót, láttam, hogy Mr. Solomon és Jessica Boden osztozik a bőrkanapén. A férfi annyira unottnak tűnt, hogy már majdnem megsajnáltam, Jessica pedig tükön ült a szófa szélén.

A díszvendég az anyával szembeni székben, a hivatalos egyenruhát hordta, mégis úgy nézett ki, mint egy szupermodell. Még csak meg sem fordult, mikor beléptünk.

– Mint mondtam, Macey – folytatta anya, miután Liz, Bex és én helyet foglaltunk a szoba távoli sarkában az ablak melletti székeken, Buckingham pedig figyelmesen állt a könyvespolcok előtt –, remélem, boldog lesz itt, a Gallagher Akadémián.

– Állati!

Igen, tudom, örökös nő nyelven nem beszélek, de tuti, hogy ez valami olyasmit jelentett, hogy: *Mesélje ezt valaki olyannak, akit érdekel, mert ezt már mind hallottam, és maga csak azért mondja, mert apám írt egy zsiros csekket.* (Ez csak tipp.)

– Nos, Macey – csendült fel egy visszataszító hang. Nem tudom pontosan, miért utálok Jessica Bodent, de biztos, hogy van valami köze ahhoz, hogy túl egyenes a tartása, és én nem bízom olyanban,

aki nem tud rendesen gubbasztani –, amikor a kurátorok hallottak a felvételéről, az édesanyám...

– Köszönöm, Jessica! – *Mennyire szeretem az anyámat? Nagyon.* Kinyitotta az előtte fekvő vékony aktát. – Macey, itt az áll, hogy fél évet töltött a Triad Akadémián.

– Aha – felelte. (Na, itt egy lány, aki tud gubbasztani.)

– Aztán egy teljes évet a Wellington House-ban. Két hónapot az Ingailsban. Ó, mindössze egy hetet a Wilder Intézetben.

– Hová akar kilyukadni? – kérdezte Macey olyan éles hangon, mint az a levélvágó tör, amivel Joe Solomon szórakozottan babrált a beszélgetés alatt.

– Sok különböző iskolát látott, Macey...

– Nem mondhatnám, hogy bármiben is *különböznének* – vágott vissza.

Még be sem fejezte, amikor a levélvágó kirepült Mr. Solomon kezéből, alig harminc centire Macey fényes hajától átszelte a levegőt, egyenesen Buckingham feje felé. Minden egy szempillantás alatt történt. Az egyik pillanatban Macey még arról beszélt, hogy minden iskola egyforma, a következőben pedig Patricia Buckingham magához ragadta a *Háború és béke* egy példányát a háta mögötti könyvespolcra, és centikre az arcától tartotta épp akkor, amikor a tör átszúrta a bőrborítást.

Hosszú ideig az egyetlen zaj a levélvágó finom vibrálása volt, ahogy megállt a könyvben: úgy zizegett, mint egy magas C-t kereső hangvilla. Aztán anya az asztalra hajolva azt mondta:

– Azt hiszem, rá fog jönni, hogy mi olyat is tanítunk, amit a többi iskolája nem.

– Mi... – hebegett Macey. – Mi... Mi... Maga *megőrült?*

Ekkor ment végig anya még egyszer az iskola történetén – a *nem rövidített* verzión. Gillyvel kezdte, aztán megemlített olyan csúcspontokat, mint hogy két egymást manikűröző Gallagher lány találta ki a „nincs két egyforma ujjlenyomat” dolgot, és néhány egyéb hasznos találmányt. (Tudod, a ragasztószalag se találja fel önmagát.) Amikor befejezte, Bex szólalt meg:

– Üdv a kémsuliban! – ezúttal igazi akcentusában beszélt a földrajzilag semleges helyett, amit Macey egész idáig hallott, és én

láttam, hogy készül komoly információ túltengést kapni, amin persze Jessica se segített.

– Macey, tudom, hogy ez nagy változás magának, épp ezért kért meg az anyám – ő is egy Gallagher kurátor –, hogy átsegítsem ezen a...

– Köszönöm, Jessica – anya újra belefojtotta a szót. – Talán egy kicsit jobban el tudom magyarázni.

Benyúlt a zsebébe, és kivett valamit, ami úgy nézett ki, mint egy hagyományos ezüst púdertartó. Felpattintotta a fedelet, és mutatóját hozzáérintette a belső tükörhöz. Láttam, ahogy kis fény olvassa be az ujjlenyomatát, és amikor bezárta a dobozát, Macey McHenry körül megfordult a világ: mintha az egész Vörös Kód folyamat visszafelé játszódna le. A könyvespolcok rossz irányba néztek egy hétig, de most megfordultak, hogy megmutassák az igazi arcukat. Disney World eltűnt a képről anya asztalán, Lizből pedig kitört a portugáltudás:

– *Sera que ela vai vomitar?*

Válaszként meg kellett ráznom a fejem, mert őszintén fogalmam se volt, hogy Macey hányni fog-e, vagy sem.

Amikor minden abba hagyta a forgást (szó szerint), Macey-t több mint száz év titka vette körül, de ő ügyet se vetett rá. Ehelyett felüvöltött.

– Maguk mind tök pszihók! – Az ajtóhoz rohant. Sajnos Joe Solomon egy lépéssel előtte járt. – Tűnjön az utamból? – vágta hozzá.

– Sajnálom – mondta Solomon hűvösen –, de azt hiszem, az igazgatónő még nem fejezte be.

– Macey – anya hangja hűvös volt és logikus –, tudom, hogy ez nagy sokk lehet most magának. De mi tényleg csak egy iskola vagyunk kivételes ifjú hölgyeknek. Az óráink nehezek. A tantervünk egyedi. De amit itt tanul, azt bárhol a világon használhatja. Bárhogy, ahogy jónak látja. – A szeme összeszűkül, a hangja pedig megkeményedett. – *Ha* marad.

Amikor előrébb lépett, már tudtam, hogy többé nem mint igazgató beszél, hanem mint anya.

– Ha el akar menni, Macey, megoldhatjuk, hogy elfelejtse, ami itt történt. Amikor holnap felébred, mindez csak álom lesz, amire nem is emlékszik, és eggyel több rossz iskolai tapasztalat lesz az aktájában. Bárhogy is dönt, valamit meg kell értenie.

Anya közelebb lépett, mire Macey felhorkant:

– Mi az?

– *Senki, soha* nem fog tudni arról, amit ma itt látott és hallott. – Macey tekintete még mindig törként fúródott az övébe, de anyának nem volt kéznél egy *Háború és béke*, így a második legjobb dologhoz nyúlt. – Különösen a szülei nem.

És én még azt hittem, sosem fogom Macey McHenryt mosolyogni látni.

Ötödik fejezet

Az iskola harmadik hetére a hátizsákom nehezebb lett, mint én (jó, talán annyira nem, mint én, inkább annyira, mint Liz), tonnányi házim volt, és a nagyterem feletti tábla azt hirdette, jó lesz leporolni a franciatudásunkat, ha csevegni akarunk ebéd közben. Plusz, majdnem teljes állást kívánt, hogy a pletykákat és a valóságot szétválasszam. (Nem nagy meglepetés, hogy kiről szóltak.)

Macey McHenryt azért rúgták ki az előző sulijából, mert terhes lett az igazgató gyerekével. PLETYKA. Az első V&T óráján olyan erősen rúgott meg egy hetedikest, hogy az egy órára kidőlt. TÉNY. (És ezért is jár Macey most a nyolcadikosokkal V&T-ra.) Macey azt mondta egy hetedikesnek, hogy a szemüvege kövéríti az arcát, egy végzősnek pedig azt, hogy a haja úgy néz ki, mintha paróka lenne. (Mert *az*, köszönhetően egy szerencsétlen plutónium-balesetnek.) Buckingham tanárnővel pedig közölte, hogy ki kellene próbálnia az alakformáló harisnyát. TÉNY. TÉNY. TÉNY.

Miközben Madame Dabney teaszobája és az Első Alsó liftje között sétáltunk, Tina Walters kábé tizedszer mondta nekem:

– Cammie, még csak el sem kell lopnod azt az aktát... Csak egy kicsit...

– Tina! – csattantam fel, aztán suttogni kezdtem, mert egy leendő kémekkel teli folyosó nem a legjobb hely titkos beszélgetések folytatására. – Nem fogom ellopni Macey aktáját, csak hogy megnézzem, tényleg felgyújtotta-e az előző iskolája tornatermét.

– *Vedd kölcsön!* – emlékeztetett Tina. – *Vedd kölcsön az aktát!* Csak egy pillantásra.

– Nem! – mondtam újra, miközben befordultunk a kicsi, szűk folyosóra. Liz ott állt, és a liftet rejtő tükörbe bámult, úgy, mintha

nem látná a saját tükörképét. – Mi a baj a...? – Végül én is megláttam a kis sárga papírcetlit. – Mi az? Nem működik, vagy...?

És aztán *elolvastam, mi volt a fecnín-*.

A MÁSDIKOSOK T. M. ÓRÁJA ELMARAD.

KINT TALÁLKOZUNK ESTE 7. 00-KOR.

NE EGYENRUHÁBAN?

– SOLOMON

Bex tükörképe megjelent az enyém mellett, összenéztünk. Letéptem a papírt a tükörről, hogy eltegyem, mint a Gallagher Akadémia történetének két különlegességet is bizonyító darabkáját. Először is, én még csak nem is *hallottam* olyat, hogy egy óra elmarad, nem hogy láttam volna. Másodszor, Joe Solomon most hívott el tizennégy lányt valahová, egy holdfényes sétára.

A dolgok egyre érdekesebbek.

Lizt már ezelőtt is láttam kibukni iskolai dogáktól, de aznap ebédnél olyan fehér volt, mint a só a szóróban, ahogy végigpásztázta a TitMűv jegyzete minden egyes apró, tökéletesen központosított sorát. Néha megállt, és úgy húzta össze a szemét, mintha a feje tetejéről próbálná leolvasni a válaszokat. (Talán így is volt. Liz fejével *bármí* megtörténhet.)

– Liz, *est-ce qu'il-y-a une épreuve de CoveOps dontje ne connaispas?* – kérdeztem, arra gondolva, hogy ha van egy TitMűv doga, amiről nem tudok, akkor valaki igazán felhomályosíthatna.

De ő azt hitte, csak viccelni próbálok.

– *Tu ne la considéraspas sérieuse?* – majdnem rám üvöltött. – *Tu sais qu 'est-ce qui sepasse ce soir!*

De igen, komolyan vettem, csak ezt Liz nem akarta elhinni, szóval hanyagoltam a franciát, és azt suttogtam:

– Nem Liz, *nem* tudom mi fog történni ma este.

– *Exactement!* – kiáltotta, aztán közelebb hajolt. – Ezekből a könyvekből bármí lehet *odakint*. – Ezt úgy mondta, mintha háborús övezetbe akarnának dobni minket, és nem a saját hátsó udvarunkra.

– Vagy olyan is lehet – körülnézett, aztán még közelebb hajolt –, *ami nincs is benne a könyvben/*

Komolyan azt hittem, kidobja a taccsot, főleg, mikor Bex odahajolt, és azt suttofta:

– Fogadok, hogy lefülelünk egy night klubot üzemeltető drokartellt. (Egyszer ezt látta az *Alias egyik* részében.)

Liz nyelt egyet, az ujjpercei elfehéredtek ahogy megragadott egy jegyzetlapot. – Semmi ilyesmi nem lesz, Liz – suttoftam. De addigra az egész második osztály minket figyelt.

– Miért? – akarta rögtön tudni Tina. – Te mit tudsz? Az anyád mondott valamit?

– Nem! – mordultam rá, és azt kívántam, bár bele se kezdtem volna. – Nem tudok semmit.

– Szóval, Solomon nem kért anyádtól két helikoptert, három löfegyvert és egy tucát brazil útlevelet?

Mielőtt válaszolhattam volna Tina nevetséges kérdésére, kinyíltak a nagy ajtók, és a hetedikesek érkeztek, sok *bon jour*, vagyis hello kíséretében, lévén ez az egyik szó, amit már tudtak. A másodikok megfélekedtek rólam, és visszatértek ahhoz, amit már egy hete csináltak. Figyelték Macey McHenryt.

Ő volt az első, aki kombinálta a fekete körömlakkot a Pán Péter galléros fehér blúzzal (ez nem bizonyított, vagy ilyesmi, csak tipp), gyémánt orrkarikája úgy nézett ki, mint egy húszezer dolláros pattanás, a kívülálló szemében azonban Macey McHenry hozzánk tartozott. Úgy vonult át a nagytermen, mintha övé lenne a hely (szokása szerint), fogott egy sima zöldsalátát öntet nélkül (szokása szerint), és odasétált az asztalunkhoz. Aztán lehuppant Bex mellé, és azt mondta:

– Idegesítenek a mumpicok! – ez meglehetősen különös volt.

Mindeddig Macey-től többnyire olyasmiket hallottam, hogy:

– Elállod a napom – és – Ha plasztikai műtéten gondolkodik, talán kipróbálhatná anyám dokiját Palm Springsben. (Mondanom sem kell, Mr. Smith nem írta le a számot.)

De most itt volt, velünk ült, velünk beszélt. Úgy viselkedett, mint mi! Liz azt mondta:

– *Je me demand pourquoi elle á decidé a parler á nous aujourd'hui. Comme c'estbizarre!*

Én se tudtam, miért volt ma Macey olyan beszédes kedvében. Mielőtt válaszolhattam volna, Macey Lizhez fordult, és felcsattant.

– Én se akarok veled beszélni, te hibbant!

Épp csak kezdtem feldolgozni, hogy még a sok magánsuliból kicsapott kozmetikai örökösök is egész jól beszélhetnek franciául, mikor Macey Lizhez hajolt, ő pedig el tőle.

– Mondd már meg – Macey a lehető legrosszabban utánzott déli akcentusban szólalt meg, amit valaha hallottam – , hogy lehet valakinek, aki állítólag a legokosabb, ilyen béna kiejtése?

Liz sápadt arca lángvörösbe fordult, és könnyek gyűltek a szeme sarkában. Mielőtt még tudtam volna, mi történik, Bex kirepült a székéből, egy kézzel hátracsavarta Macey karját, és olyan sebesen ragadta meg a gyémánt orrkarikát, hogy hálaimát rebegtem azért, hogy a britek a mi oldalunkon állnak (feltéve, ha nem kezdjük újra a függetlenségi háborút).

– Tudom, hogy le vagy maradva három évvel, de hadd adjak neked egy nagyon gyors, fontos tanácsot – mondta Bex angolul (talán mert franciául nehezebb ijesztőnek lenni). Erre a lehető legfurcsább dolog történt: Macey mosolygott, majdnem nevetett, és Bexnek fogalma sem volt, mit csináljon.

A nagyterem elnémult, mintha valaki letekerte volna a hangerőt. A tanárok abbahagyták a beszélgetést, Bex még mindig Macey-t tartotta, én meg őt, áthajolva az asztalon, hogy lefogjam, Liz pedig vadul markolt egy jegyzetlapot, ami felsorolta a top 5 helyet, ahol feketepiaci árut kereshetsz Szentpéterváron.

– Rebecca! – szólalt meg egy férfihang. Elfordítottam a fejem a Macey zártszájú vigyorától. Joe Solomon mögöttem állt, az asztalon át Bexhez beszél, aki lassan hagyta, hogy a vér visszaáramoljon Macey karjába. – Szerintem emiatt bajba kerülhet.

Igaz. Gallagher lányok nem verekszenek a folyosón. Nem pofozkodnak és nem lökdösődnek. De legfőképpen nem használják a testvérek tudását egy testvér ellen. Soha. Ezért nem segítettek Bexnek azonnal tízen, bármennyire is utálták és tekintették

kívülállónak Macey-t. De Mr. Solomon is kívülálló volt. Talán épp ezért mondta:

– Ha ennyire fitogtatni akarja az erejét, maga és a barátai ma este megtehetik. – Ránk nézett. – Sok szerencsét!

Ez nem a jókedvű „Kéz és lábtörést!”, hanem a „Figyelj vagy eltörök a lábad!” „Sok szerencsét!” volt.

Liz visszatért a jegyzeteihez, Bex és én pedig egymásra bámultunk az asztal két oldalán, arcunkon pedig a merő rémület eszeveszett izgalommá alakult át. A Gallagher lányok számára küldetésre menni nem büntetés, ez a főnyeremény!

Az agyam hátsó részében csak parányi félelem mocorgott a gondolatra, hogy éles lőszerral fogunk játszani a szó valódi és átvitt értelmében.

Macey újra a salátájával foglalkozott, Mr. Solomon pedig hozzátette:

– *Etn 'oubliezpas, mesdemoiselles, ce soir vous êtes de civils – ressemblez-y!*

Ó, aha, pont erre volt szükségem, divattanácsok személyesen Joe Solomontól. A Nagyterem visszatért a rendes kerékvágásba, de kétlem, hogy bármelyik másodikos evett volna egy falatot is Macey-n kívül. Eddig is tudtuk, de Joe Solomon most emlékeztetett bennünket, hogy hamarosan kimerészkedünk a kényelmes falak mögül, egyedül akciózva, superkém életünk során először.

A négy év gyakorlás mind erre ment ki, nekem meg nincs mit felvennem.

Nem tudom, pontosan hogy történt, de valamikor délután egy és hat harmincöt között a Kivételes Ifjú Hölgyek Gallagher Akadémiájának másodikosai kiképzésen lévő kémekből egy rakás tinilánnyá változtak. Elég ijesztő volt.

Liz azzal töltötte a délutánt, hogy a titkos ügynök tankönyvi verziójává vált; leutánozott mindent a patentos bőrtárcától kezdve a pillbox-kalapig. (Elég régi tankönyv volt.) A folyosó visszhangzott az efféle rémült sikolyoktól:

– Nem láttad a fekete csizmámat? – és – Van valakinek hajlakkja?

Komolyan kezdtem aggódni a nemzetbiztonság sorsáért. A szobánkban Bex istenien festett (szokás szerint), Liz nevetségesen (de próbáld ezt neki elmagyarázni), Macey pedig úgy bámult egy régi *Cosmót*, mintha élet-halál kérdése lenne eldönteni, hogy vajon a zöld-e az új fekete. Én nem tehettem mást, csak ültem az ágyamon a régi farmeremben és egy fekete kötött topban, amit anya egykor ejtőernyőként használt, és úgy landolt az iráni nagykövetség tetején. És figyeltem, ahogy az óra ketyeg.

De aztán Tina beviharzott a szobánkba.

– Melyiket? – kérdezte, maga elé tartva egy fekete bőrnadrágot és egy rövid szoknyát. Már a számon volt: *egyiket se*, amikor berohant Eva Alvarez.

– Jól áll? Nem tudom, hogy jól áll-e!

Eva magas sarkú csizmát tartott a levegőbe, az én lábam pedig már attól megfájdult, hogy *rájuk néztem*.

– Izé, Eva, tudsz járni bennük?

Mielőtt Eva felelhetett volna, valaki megszólalt.

– Most ez a mánia Milánóban. – Körülnéztem. Megszámoltam a fejeket. Aztán lesújtott a felismerés, hogy ki is beszélt. Macey nézett ránk a magazinja felett, és hozzátette: – Ha tudni akarjátok.

Pár percen belül a fél osztály a mi kicsi szobánkban zsibongott, és Macey azt mondta Tinának:

– Tudod, a szájkontúrt a szájra kéne rakni.

És Tina tényleg odafigyelt rá! Úgy értem, Ő ugyanaz a lány, aki a „Macey Mr. Solomon törvénytelen lánya” pletykát terjesztette. Nem sejtettük, hogy csak egy divat-vészhelyzetnyi választja el attól, hogy az ellenséghez forduljon!

Courtney fülbevalókat kért kölcsön, Anna dzsekiket próbálgatott, és én kételkedtem, hogy biztonságban fogom-e érezni magam valaha, ha ellenséges területre megyek velük.

– Tudod, Eva, ami menő Milánóban, az még lehet ciki Roseville-ben – próbálkoztam, de nem érdekelt.

– Tudjátok, csajok, az, hogy ne tűnjünk fel, ahhoz az kell, hogy ne tűnjünk fel – mondtam, de Kim Lee épp akkor bújt ki egy nyakba akasztós topból, és majdnem lecsapta a fejem a hadonászó karjaival.

– Tudod, tényleg nem hiszem, hogy bálba visz minket? – kiáltottam, mire Anna visszaakasztotta Macey csodás estélyijét a szekrénybe.

„*Én vagyok a kaméleon!*”- akartam üvölni. „*Én vagyok a TitMűv örököse!*”

Egész eddigi életemben erre az estére készültem, gyakoroltam apával, nyaggattam anyát, hogy sztorikat meséljen; így válhattam azzá a lánnyá, akit senki sem lát. Mégis, most egyre mélyebbre és mélyebbre sodródtam az árnyékba, mígnem ott álltam a saját szobám közepén, és figyeltem a legjobb barátaimat, ahogy a fantasztikus új vendégünk körül nyüzsögnek, én meg teljesen láthatatlan voltam.

– Felejtsd el azt a fülbevalót! – közölte Macey Évára mutatva. – Türd be a pólód! – utasította Annát, aztán Courtney Bauerhez fordult. – Mi *döglött meg* a hajadban? (Courtney hajlamos volt túl sok zselét használni.)

Bex az ágyán ült, mellette Liz, és mindketten olyan elképedten néztek, ahogy én éreztem magam.

– Hé! – bődültem el újra, hasztalan, így hát mozgósítottam szuperkém örökségem, és másodpercekkel később elég hangosan füttyültem ahhoz, hogy hazajöjjenek a tehenek.

(Szó szerint. Ezért tanított meg rá Morgan nagyit, hogyan kell.)

Az osztálytársaim végre elfordultak Macey-től, én meg azt mondtam:

– Idő van!

Hosszú és mély csend terült szét a szobában.

Mindenki tudta, hogy az öltözködődsdi véget ért.

– Üdv, hölgyeim!

Nem a szavakkal volt gond, hanem az árnyékok közül érkező hanggal. Annyi, hogy azt el sem tudom mondani. Nagyon nehéz

lenne elmagyarázni, milyen érzés volt Joe Solomonra várni, és helyette megkapni Mr. Moskowitzot.

– Maguk mind nagyon... – kezdte tátott szájjal, mintha sose látott volna még push-up melltartót és szemceruzát – csinosak – fejezte be végül, majd összecsapta a kezét. Szerintem, hogy abbamaradjon az ideges remegése. De még így se volt nyugodt a hangja, amikor folytatta. – Nos, nagy éjszaka lesz ez. Nagyon nagy. Az lesz... – habozott – mindannyiunknak.

Feltolta a szemüvegét az ornyergére, és a kastély kivilágított útján túlra szegezte a tekintetét. Még *én* se tudtam pontosan, mit rejt a sötét mélység. Persze, ott az erdő, a futópálya meg a gyepabdapálya, ami jól jön Vörös Kód esetén (és remek föld alatti hangár a helikopterek számára), de mindenki tudta, hogy a Gallagher erdő tulajdonképpen egy aknamező – talán szó szerint –, és én reszketni kezdtem a sportcipőmben.

Mi van, ha orvlövészek várnak? Vagy harci kutyák... vagy... mielőtt befejezhettem volna a gondolatot, ropogó kavics és nyikorgó kerék zaját hallottam, megfordulva pedig, egy csomagszállító teherautót láttam közeledni. „Mi lehet ez a csomag- vészhelyzet?” – tűnődtem. De amikor a kivágódó sofőr felöli ajtón Mr. Solomon ugrott ki, és ránk kiáltott, hogy – Szálljanak be! – rájöttem: *mi* vagyunk a csomag.

Az agyam azonnal visszalapozott Liz egyik lapocskájához. A TITKOS MŰVELETEK SZABÁLYAI 1: NE HABOZZ! Mr. Moskowitz kinyitotta az áruakadós ajtót, én bemásztam, és azt képzeltem, hogy ez a teherautó olyan, mint a tanáraink. Érdekes és veszélyes élete volt, mielőtt visszavonult és eljött hozzánk. De nem láttam se monitorokat, se fejhallgatókat, semmi olyat, mint a filmekben, csak csomagot csomag hátán. Ettől lett a teherautó még klasszabb, mert tök biztos voltam benne, hogy Mr. Solomon ellopta!

– Első szabály – figyelmeztetett minket, miközben letelepedtünk –, hogy ne nyúljanak egy csomaghoz se!

Ő is beszállt, odakint hagyva Mr. Moskowitzot, aki úgy nézett rá, mint a vízholdó fiú, akit arra kértek, hogy fogja meg a sztárhátvéd sisakját.

– Harvey? – kérdezte Mr. Solomon türelmetlenül, de még mindig elég finoman ahhoz, hogy kedves palinak tűnjön. – Ketyeg az óra.

Mr. Moskowitznak dobta a kulcsokat.

– Ó! – úgy tűnt, ettől végre felébredt. – Aha. Persze. Találkozunk – ránk mutatott – odakint.

– Nem, nem fogunk, Harvey – mondta Mr. Solomon –, ez a lényeg.

* * *

Lehet, hogy hülye vagyok, de nem így képzeltem az első alkalmat, amikor a sötétben ülök egy olyan pasival, mint Joe Solomon. (És holtbiztos, hogy az egész második osztály nevében beszélek.)

– Amikor egy munkatársunk beépül valahová, hamis személyazonosságot kap – lövellte ránk a sötétből. – Ezeket a történeteket, beleértve a neveket, születési időket és a kedvenc óvó nénit, úgy hívjuk, hogy...

– Regék! – vágta rá Liz. Az ő fejében egy vizsga az vizsga, és amíg van kérdezz-felelek rész, addig nem okozott neki gondot ez a küldetés-ügy.

– Nagyon jó, Ms. Sutton! – jött a válasz, és még a sötétben is tudtam, hogy Liz egy HB-s ceruzányira van a mennyországtól. – Ezen a küldetésen, hölgyeim, úgy kell viselkedniük, mint átlagos tiniknek. Meg tudják oldani?

Nem biztos, de szerintem ezt viccnek szánta. De ez annyira nem volt vicces – mert ha van valami, amik nem vagyunk, akkor az az átlagos. De ő nyilvánvalóan cseppet sem törődött ezzel, mert folytatta:

– Ha gyakorlati megfigyelést végzünk egy célszemélyen háromfős váltásban, az, aki a vizuális megfigyelést végzi, az a...

– Szemgolyó.

– Helyes! A személy a szemgolyó látótávolságán belül az...

– Erősítés.

– És a harmadik személy a...

– Tartalék.

– Nagyon jó! Ne felejsék el, hogy gyakran cseréljenek, de ne túl gyakran! Változassák a sebességüket és helyzetüket, és mindenekelőtt...

A teherautó lassított. Leállt a motor.

„*Mindenekelőtt, micsoda?*” – szerettem volna kiáltani. „Életem *legfontosabb éjszakája, és ő elfelejti a lényegét!*” Apró lámpa gyulladt ki a teherautó plafonján, hátborzongató narancssárga fényben fürdetve minket. Aztán zene, olyan, mint a körhintaké... Azon tűnődtem, vajon most az egész életem tükörlabirintussá változik-e.

Mr. Solomon monitort tolt az egyik polcra, és bedugott pár kábelt. Külső képet vártam (vagy legalább valami sorozatot), de helyette azt láttam, amit már évek óta – a tizennégy második arcát.

– A terepen, hölgyeim, soha ne számítsanak arra, hogy a dolgok terv szerint alakulnak! Elvárom maguktól, hogy mesterien rögtönözzenek. Például a ma esti küldetéshez olyan járműre volt szükség, ami nem a Gallagher Akadémiáé, így – körbemutatott – alternatív megoldást választottam. (Aha. *Tuti*, hogy ellopta!)

Fejhallgatót adott Bexnek, Liznek és nekem, majd azt mondta:

– Alapvető kom. eszköz. Ne féljenek használni!

Mutatott egy teknőckeretes szemüveget, egy I® Roseville kitűzőt és egy láncot ezüst kereszttel.

– Mindháromban kamera van, követni és értékelni tudjuk a haladásukat. – A kereszt a mutatóujján himbálózott, a képernyőn a többiek képe előre-hátra ringott. – *Ezek miattunk* vannak itt ma este, nem maguk miatt. Ez csak gyakorlat, hölgyeim, de ne várják, hogy megmentjük magukat.

Oké, beismerem. Ezen a ponton kezdtem kicsit beparázni, de komolyan, ki hibáztatna ezért? Mind ezt éreztük. Tudtam abból, ahogy Bex lába remegett, vagy ahogy Liz csavargatta a karját. A teherautó hátuljában minden lány tiszta ideg volt (és nemcsak azért, mert ott voltunk személyesen együtt Mr. Solomonnal). Bár csak mi hárman mentünk ki, akkor és ott mindannyian többek voltunk, mint Gallagher lányok. Munkatársak bevetésen. Tudtuk, hogy eljön a nap, amikor nem a jegyünk függ majd attól, amit ma megtanulunk.

A karneváli zene hangosabb lett. A kinyíló hátsó ajtóban az első dolog, amit megláttam, Mr. Moskowitz rikító narancssárga sapkája volt, ahogy bekukkantott.

– Közelednek – mondta.

Mr. Solomon drótot dugott egy mikrofonba, és a következő pillanatban anya hangja kapcsolódott be a vurstli zenébe.

– Remek idő van egy kis futáshoz.

Megfagyott az ereimben a vér.

„Bárki, *csak anya ne.* „ – imádkoztam. „Bárki, *csak anya ne!*”

Ismered a mondást, hogy „Vigyázz, *mit kívánsz!*” Hát, igen, én most már komolyan hiszek benne, mert amint ez a gondolat átcikázott az agyamon, Mr. Solomon hozzánk fordult, és azt mondta:

– Háromféle célszemélyt a legnehezebb megfigyelni. – Az ujján számolta őket. – Akik gyakorlottak. Akik gyanítják, hogy követik őket. És akiket ismernek. – Szünetet tartott. – Hölgyeim, ma van a szerencsenapjuk!

Fekete-fehér fényképet húzott elő a dzsekije zsebéből, és felmutatta. Az arc új volt, de a hangszóróból szóló hangot nagyon jól ismertük.

– Igen, talán nekem is vissza kellene térnem ehhez a szokáshoz.

– Basszus! – kiáltott fel Bex, Liz pedig elejtette a kártyáit.

– Smith! – sikoltottam. – Azt akarja, hogy kövessük Smith tanár urat?

Nem tudtam elhinni! Nem elég, hogy ez a legeslegeső küldetésünk, de ő most komolyan azt várja tőlünk, hogy megfigyeljünk valakit, akinek harmincévnyi tapasztalata van, aki hetedik óta minden egyes nap látott minket a suliban, és aki – ez a legrosszabb – egyszerűen a legparanoiásabb ember a Földön! (Komolyan. Úgy értem, a plasztika-műtét-számlák bizonyítják.)

Egy csapat CIA-nagyágyúnak ez talán húsz percig tartana. Három Gallagher lánynak viszont semmi esélye. Ha ez a pasi megtudja, hogy egyszer jelentést tettél az észak-afrikai kereskedelmi útvonalakról, már az is gyanús neki, miért ülsz mögötte a körhintán.

– De... de... de... ő sosem hagyja el a birtokot – tiltakoztam, mikor végre megtaláltam a hangom. – Sosem lépne veszélyes

terepre csak úgy heccből. – Á, ez jó, gondoltam, ahogy próbáltam visszaemlékezni Liz kártyájára. – Ez ellenkezik a célszemély viselkedésmintájával!

Mr. Solomon csak mosolygott. Tudta, hogy ez lehetetlen küldetés; ezért volt ez a feladat.

– Bízbanak bennem, hölgyeim – mondta komor tisztelettel –, *senki* nem ismeri Mr. Smith viselkedésmintáját. – Egy keskeny aktatartót lökött felénk. – Az egyetlen, amit tudunk, az, hogy ma este van a roseville-i városi karnevál, és Mr. Smith, akár tetszik, akár nem, olyan ember, aki imádja a fánkot.

– Hát, jó szórakozást! – harsogott anya hangja a hangszóróban.

Szinte láttam, ahogy integet a város felé forduló kollégájának. Hallottam, ahogy mélyebbeket lélegzik.

– A küldetésük – szólalt meg Mr. Solomon –, hogy találják ki, mit iszik ahhoz a fánkhoz.

Egész életemben az első küldetésemre vártam, és miről szól? Szénsavas üdítőről?!

– A célszemély a tűzoltóságnál van, Okos Fiú – suttogta anya. – A maguké.

És aztán hirtelen anya és figyelő tekintete eltűnt, egyedül hagyott minket a sötétben Joe „Okos Fiú” Solomonnal és egy rikító narancssárga sapkás matematikussal.

Mr. Solomon felém nyújtotta a láncot és megkérdezte:

– Megy vagy marad?

Megragadtam a keresztet, tudtam, szükségem lesz rá.

Hatodik fejezet

Imádom Bexet és Lizt. Komolyan. De amikor az a küldetésed, hogy maradj észrevétlen a roseville-i karneválon, miközben egy olyan jó ügynököt követsz, mint amilyen Mr. Smith, akkor egy Jackie O.- utánzat zseni és valaki, aki simán lehetne Miss Amerika (még akkor is, ha brit) nem éppen ideális erősítés.

– Én vagyok a szemgolyó – mondta Bex, míg én a teret pásztáztam a vizes céllövöldénél. Kábé minden percben placcsanást és tapsot hallottam a hátam mögött. Emberek sétálgattak mini hot doggal és fahéjas almával – rengeteg kalória egy pálcikán –, és az villant az eszembe, hogy bár a szakácsunk isteni csokikrémet készít, a mini hot dogjai hagynak némi kívánnivalót maguk után.

Szóval, vettem egyet. Mini hot dogot. Na, most talán eltöprengsz:

„Kicsoda ő, hogy küldetés alatt eszik? Vagy: nem felelőtlenség mustárt kenni egy mélyhűtött virslire, miközben egy ügynököt kellene követnie?”

De ez a jó, ha aszfaltzsonglőr vagy (akkor használták ezt rám először, amikor sikeresen követtem apát a bevásárlóközponton keresztül, hogy rájöjjek, mit vesz nekem karácsonyra). Nem bukhatsz le állandóan szemetes konténerek mögé vagy ugrálhatsz folyton ajtónyílásokba. Most komolyan, mennyire titkos az már? Az igazi aszfaltzsonglőr nem bujkál, ő elvegyül. Szóval, ha megkívánsz egy mini hot dogot, mert minden harmadik ember azt eszi, akkor nyomd a mustárt! (Egyébként még a kémeknek is kell enniük.)

Bex a tér másik oldalán őgyelgett a könyvtár környékén, miközben a Roseville Büszkesége katonazenekar hangolt. Liznek valahol mögöttem kellett lennie, de nem láttam. (Kérlek, mondd, hogy nem hozta magával a molekuláris regenerálódás házit...) Mr.

Smith kábé tíz méterrel Bex előtt volt, úgy nézett ki, mint Átlagos Jancsi, és ez tök kiakasztott.

Sétálgatott. Itt-ott felvillanó fekete dzsekijében focistaapukának tűnt, aki a kölcsöne miatt aggódik. Az jutott eszembe, hogy a Gallagher Akadémia legjobb álcái a munkatársai.

– Mi újság arra, Grófné? – kérdeztem, mire Bex vissza-morgott.

– Utálok ezt a rohadt kódnevet!

– Oké, Hercegnő – feleltem.

– Cam... – kezdte Bex, de mielőtt befejezhette volna a fenyegetését, Liz hangját hallottam a fülemben.

– Kaméleon, merre vagy? – sopánkodott Liz. – Megint elvesztettelek!

– Itt vagyok a vizes céllövöldénél, Könyvmoly.

– Lóbáld a karod, vagy valami! – szinte hallottam, ahogy Liz lábujjhegyre áll, és átkukucska a tömegben.

– Ez most nem igazán célszerű, igaz? – jegyezte meg Bex.

– De hogy kövessék titeket, ahogy követitek Smith-t, ha nem...

Ó, felejtsd el – szólt Liz –, látlak!

Körülnéztem, és már tudtam, miért nehéz kiszúrni.

Egy padon ültem, tök fedezék nélkül. Komolyan, akkor se lettem volna láthatóbb, ha egy nagy neon tábla villog a fejem felett. De ez az, amit a legtöbben nem értenek meg a megfigyeléssel kapcsolatban. Senki – még az egyik legjobb barátnője se – nézne meg kétszer egy hétköznapi lányt, aki tavalyi ruhákban ül egy padon és mini hot dogot eszik. Ha elég nyugodt és átlagos tudsz maradni, nem nehéz láthatatlanná válni.

– Elpattog! – mondta Bex halkan, tudtam, hogy itt az idő. Roseville talán úgy néz ki, mint Idillfalva, de Mr. Smith semmit se bízott a véletlenre. Visszafordult, úgyhogy felálltam és a járda felé siettem. Felém tartott a tér másik oldalán, közben elhaladt Bex mellett, akinek sikerült behúznia a nyakát, és hanyagul nézni. Sokan itt szűrták volna el. Egy amatőr ilyenkor ránéz az órájára, és sarkon fordul, mintha hirtelen eszébe jutott volna, hogy máshol kellene lennie. De Bex nem. Ő csak sétált tovább.

A fél város kijött a karneválra, úgyhogy sok gyalogos fedezék volt a járdán köztem és Mr. Smith között (ami nagyon jó). Az ember

nem vesz olyan gyorsan észre *dolgokat*, mint ahogy észreveszi a *mozgást*, így amikor Mr. Smith megfordult, tökéletesen megmerevedtem. Miután megmozdult, vártam öt másodpercet, aztán követtem. Jól emlékeztem, amit apa mondott arról, hogy a követés nem kötél, hanem gumiszalag, ami ide-oda nyúlik, állandóan mozog a célszemélytől függetlenül. Ha valami érdekelt, megálltam. Ha valaki mondott valami vicceset, nevettem. Elmentem egy jégkrémes mellett, vettem egyet, mindeközben a látóteremben tartottam Mr. Smith-t.

De ezzel nem azt akarom mondani, hogy könnyű volt. Egyáltalán nem. Akárhányszor elképzeltem az első küldetésem, a képzeletemben titkos aktákat szereztem vissza vagy ilyesmik. Soha nem gondoltam volna, hogy arra kérnek majd, kövessem a Votanáromat egy karnevál közepén, és találjam ki, mit iszik a fánkja mellé. És az örület az, hogy ez NEHEZEBB VOLT. Smith tanár úr úgy viselkedett, mintha a KGB-bérgyilkosok már útban lennének Roseville felé. Bevetette a könyv összes megfigyelés-ellenes technikáját (vagy legalábbis azokét, amiket én olvastam), én meg arra gondoltam, mennyire fárasztó is lehet neki. Még fánkért se mehet ki anélkül, hogy ne „pattogna” meg „sarkot tisztázza” meg „morzsát szórna” egész idő alatt.

Egyszer tényleg meleg lett a helyzet, és biztos voltam benne, hogy ki fog szúrni, úgyhogy elbújtam egy csapat idős hölgy mögé. Ám ekkor az egyik néni megbotlott a járdaszegélyben, én pedig ösztönösen utánakaptam, hogy segítek. Előttünk Smith tanár úr egy sötét kirakat visszatükröződő üvegét figyelte. Én hat méterre mögötte álltam, tengernyi ősz haj és műanyag takarásában – ami jól jött. De aztán a matrónák megfordultak és rám néztek – ami megrosszul.

– Köszönöm, ifjú hölgy! – mondta egy idősebb és rám bandzsított. – *Ismerem magát?*

Ebben a pillanatba egy hang óbégatott a fülemben:

– Cseréltünk? – Úgy tűnt, Liz közel van a pánikhoz. – Cseréltünk szemgolyót?

Smith tanár úr arrébb ment, ismét Bex felé haladt, így azt válaszoltam:

– Igen.!

Erre az idős nő felhúzta a szemöldökét, és még jobban bámult.

– Nem emlékszem, hogy láttam már korábban – morfondírozott.

– Hát persze, hogy láttad, Betty – veregette meg a barátnője karját egy másik. – Ő az a Jackson lány.

Na. Ezért vagyok én a Kaméleon. Én vagyok a szomszéd lány (csak annyi a különbség, hogy a mi ajtónk golyóálló és ujjlenyomat-leolvasója van meg minden...)

– Ó, a nagymamád kijött már a kórházból? – kérdezte a zavartabbik hölgy.

Oké, szóval, nem ismertem Jacksonékat, még kevésbé tudtam, hogy van a nagymama, de Morgan nagyfi megtanított rá, hogy a Kínai Vizes Kínzás *semmi* egy olyan nagymamához képest, aki *tényleg* kíváncsi valamire. Láttam, ahogy Smith tanár úr Bex felé közeledik, és a kom. eszközön keresztül hallottam, ahogy Bex könnyedén odaveti valakinek:

– Aha, haver. Hajrá, Kalózok! – mintha odalenne a péntek esti futballmeccsért.

Persze Bexnél a futball igazából a focit jelenti, de a fiúk mindig fiúk. Az út túloldalán focimezes tesztoszterontömeg gyülekezett. Nem volt szükségem megfigyelési fotókra, hogy tudjam, ki van a kupac közepén.

Az idős nők úgy bámultak rám, mint a türe, amit épp be akarnak fűzni, én pedig kimondtam az egyetlen dolgot, ami eszembe jutott.

– Dr. *Smith* azt mondja, menjen délre, mert *melegre van* szüksége.

Átnéztem az engem körülvevő tömegen afelé a másik felé, ami Bexet övezte, és nagyon reméltem, hogy meghallotta és megértette, hogy közeleg a baj.

A reményeim elszállni látszottak, amikor ez jött az adóvevőn:

– Aha. *Imádom* a tight endeket.*

– Ez csodás! – szólalt meg az öregasszony. – Tudja már, hova utazik?

---

* Tight end = amerikaifoci-pozíció

Még láttam Mr. Smith sötét dzsekijét eltűnni a könyvtár bejáratának pillérei mögött, aztán felszívódott.

– Tudja, ő nagy *könyvmoly* – mondtam, és reméltem, hogy Liz figyel –, alig várja, hogy a *könyvtár közelében* legyen, igazából csak egy saroknyira a *könyvtártól*. – csikorgattam a fogam, de csak statikus zaj és káosz volt a fülemben. Hallottam Bex motyogását:

– Ó, ne!

A focisták előttem vonultak az utcán, de Bex nem volt velük. Amennyire láttam, nem volt sehol, és Smith-t se láttam.

– Elnézést, hölgyeim. Mennem kell – böktek oda, és elsiettem. – Könyvmoly? – szólaltam meg. – Látod őket? Elvesztettem a vizuális kapcsolatot a célszeméllyel és a szemgolyóval. Ismétlem, elvesztettem a vizuális kapcsolatot a célszeméllyel és a...

Elértem a könyvtárhoz, és arrafelé fordítottam a fejem, amerre utoljára láttam Mr. Smith-t, de csak a sárga utcai lámpák hosszú sora fénylett. Visszakanyarodtam a tömegben, bejártam az egész területet, míg vissza nem jutottam az üres térre, ahonnan indultam, egy cipőbolt és a városháza közé, pontban a vizes céllövölde mögé.

Jobban tisztában kellett volna lennem a környezettel. Tudom, kém 1x1, meg minden. De már túl késő volt. Annyira közel voltunk... annnnyira közel. Magamnak se akartam beismerni, de mire lenyalogattam a jégkrémes pálcikát, komolyan azon tűnődtem, milyen érzés lenne, ha Joe Solomon azt mondaná:

– Szép munka!

Most azonban mindenki eltűnt. Mindenki. Smith, Bex és Liz. Nem fejezhettem be, nem futhattam vissza a suliba – akkor már nem. Túl közel voltunk a célhoz. Szóval kilöttem a fánkos felé, hisz az volt az egyetlen hely, ahol Smith tuti feltűnik még az este vége előtt. Viszont nem figyeltem arra, merre is megyek, vagy hogy a rendőrfőnök-helyettes feneke belenyomódik a vizes céllövölde székébe. Hallottam a fémnek csattanó baseball-labda zaját, szemem sarkából érzékeltem a mozgást, de a világ összes V&T edzése nem volt elég ahhoz, hogy kikerüljem azt a szökőárat, ami a vállaimnak placcsant.

Aha, így van. Első titkos küldetésem egyben az első vizespóló versenyem is volt, és ahogy ott álltam dideregve, arra gondoltam,

talán mindkettőből ez lesz az utolsó is. Emberek szaladtak felém, törülközőket ajánlgattak és kérdezték, hogy hazavihetnek-e.

Annyira jellegtelenül mondtam köszönetet, amennyire csak tudtam, és elsiettem. Félúton a járdán előhúztam egy nyirkos húszdolláros a zsebemből, vettem egy *Hajrá Kalózok!*"pulcsit és felhúztam.

A fülemben a kom. egység statikus recsegésből mély csendre váltott. Döböntően vettem észre, hogy a kis ezüst kereszt – habár műretek – nem a vízálló változat. Bex focistahordája elsétált mellettem, de egyetlen szempár sem nézett felém. Mint lány, nem bántam volna egy kis szemsarokból megbámulást, de mint kém, tők megkönnyebbültem, hogy ázott csirke kinézetem nem tette túlságosan tönkre az álcámat. A fánkos felé sétáltam, és tudtam, hogy bármelyik pillanatban befordulhatok egy katasztrófa sarkán. Asszem, valahogy így is történt.

Bex és Liz együtt ült egy padon, Mr. Smith előttük sétálgatott, és öregem, bizony marha ijesztő volt! Markáns, új arcát egészen addig nem értékeltem, míg Liz fölé nem hajolt azt kiáltva:

– Ms. Sutton!

Liz remegett, de Bex csak összefonta a karját, és tők unottnak látszott.

– Tudni akarom, mit csinálnak itt! – követelte Smith. – Ms. Baxter – fordult Bexhez –, most elmondja nekem, hogy maga és Ms. Sutton miért hagyták el az iskola területét. El fogja magyarázni, miért követnek engem harminc perce, és... – az arckifejezése megváltozott, valami felderengett előtte. – Azt is el fogja mondani, hol van most Mr. Solomon.

Barátnőim hosszan néztek egymásra, mielőtt Bex újra Mr. Smithhez fordult.

– Megkívántam a mini hot dogot.

Ugye már említettem a Gallagher Akadémia mini hot dogbeli hiányosságait? De Mr. Smith ezt nem vette be, és ebben igaza is volt. Nem is kellett. Tisztán és hangosan hallotta a valódi üzenetet: Bex és Liz nem beszél.

Ők az én barátosnéim.

Eszembe jutott, hogy talán csinálnom kellene valamit! Hiszen az akciónak még nincs vége! Nem teljesen. Még volt remény! Még biztos menthető belőle valami. Biztosan...

Tényleg komolyan utáltam Joe Solomont. Először is kiküld minket, hogy kövessünk egy pasit, aki tuti biztos elkapja legalább az egyikünket, de azt nem tanítja meg, mit csináljunk, ha így lesz! Zavart kellene keltenem és remélni, hogy Bexék meg tudnak lógni? Keresnem kellene egy fegyvert, és hátulról letámadni Smith-t? Vagy egyszerűen át kellene sétálnom az utcán, és elfoglalnom mellettük kiérdemelt helyem a számpadon?

Szemem sarkából láttam elhúzni a csomagszállító-autót. Megállhatott volna, kiugorhatott volna belőle egy egész hadsereg, és megmenthette volna a napot. De nem ez történt. Világos, hogy miért. Az emberekkel zsúfolt utcán senki semmit se tudhatott a padon ülő lányok erejéről. Megmenthettem a testvéreimet, de nem a testvériség kockáztatásával.

– Álljon fel! – szólt Mr. Smith Liznek. Egy üdítőszüveget dobott a közeli kukába. – Ezt a beszélgetést majd az iskolában fejezzük be.

Az árnyékban maradtam, figyeltem, ahogy elsétálnak. Ha az univerzum két legjobb barátnője elmehet előtted öt méterre, anélkül, hogy sejténék, te éppen ott vagy, akkor tudod, hogy biztonságban vagy. Úgy véltem, így a legjobb. Hisz még mindig küldetésen vagyok.

Vártam, amíg befordulnak a sarkon, majd átsétáltam az úton. Senki még csak rám se bagózott. Senki nem állított meg, hogy megkérdezze a nevem, vagy hogy elmondja, mennyire hasonlítok az anyámra. Nem kellett látnom senki szemében az azonnal feltűnő, szorongó szomorúságot, amikor rájönnek, hogy én vagyok Cammie Morgan. Igen, az a Morgan. Én vagyok a lány a halott apával. Roseville utcáin csak egy átlagos lány voltam. Annyira jólesett, hogy szinte nem is akartam előhúzni a zsepit a zsebemből, benyúlni a szemetesbe, hogy megszerezem az üveget, amit Mr. Smith eldobott. De végül mégis.

– Feladat teljesítve – suttogtam.

Aztán megfordultam. Ideje visszatérni abba a világba, ahol láthatatlan lehetek, de ismeretlen sosem.

És ekkor láttam meg őt, a fiút az út túloldalán, aki engem figyelt.

Hetedik fejezet

Sokkot kaptam, és az üveget a járdára ejtettem, de nem tört el. Gurult a járdaszegély felé, én meg előreszaladtam és megpróbáltam felszedni, de egy másik kéz megelőzött. Egy elég nagy és határozottan fiús kéz. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem volt semmilyen véletlen kisujjsimítás. Olyan bizsergést éreztem, mint amikor dr. Fibs átmeneti ujjlenyomat-módosító krémjét használtam (csak annál sokkal jobbat).

Felálltam. A srác felém nyújtotta az üveget. Elvettem.

– Szia! – Egyik keze bő farmerének zsebében lapult, leszorítva azt, mintha esélyes lenne, hogy a gatyá lecsúszik a csípőjén, és a Nike cipői köré gyűlik, amik a „túl-fehér-első nap az iskolában” színben ragyogtak. – *Szóval*, gyakran jársz ide? – kérdezte kissé öngúnyoló módon. Nem tehetek róla, de mosolyogtam. – Látod, erre még válaszolnod se kell, mert ismerem a város összes szemetesét, és bár ez szép szemetes, nem olyan szemetesnek látszik, amiből guberálna egy olyan lány, mint te. – Kinyitottam a szám, hogy tiltakozzam, de ő folytatta. – Viszont amik a Hetedik utcán állnak, azok nagyon klasszak!

Eszembe jutott Mr. Solomon órája az első napon, szóval, megfigyeltem a részleteket: a srác kb. 178 centi magas volt, hullámos barna hajú, a szemei mögött pedig még Mr. Solomonéi is elbújhattak volna. De amit leghamarabb észrevettem, az volt, hogy milyen könnyen mosolyog. Nem is említeném, de úgy tűnt, ez határozza meg az egész arcát. A szemét, a száját, mindent. Nem volt különösen fogas mosoly, vagy ilyesmi. Csak laza és puha, mint az olvadt vaj. De ezeknek a dolgoknak nem én vagyok a pártatlan bírója. Hisz a mosoly *nekem* szólt.

– Ez biztos nem közönséges üveg – mondta (miközben mosolygott, persze).

Neveltségesen nézhettem ki. Mosolyának melege elfeledtette velem a regém, a küldetésem – mindent –, és kiböktem az első dolgot, ami az eszembe jutott.

– Van egy macskám!

Felhúzta a szemöldökét, és szinte láttam, ahogy előkapja a mobilját, hogy értesítse a legközelebbi elmeógyógyintézetet: épp most ámokfutok Roseville-ben.

– Szeret üvegekkel játszani – hadartam százötven kilométer per órás sebességgel. – De eltörött az utolsó, és most nem tud üveget ragadni a mancsába. Susie! így hívják a macskám – azt, aminek üveg van a mancsai közt – nem mintha lenne másik – macska, úgy értem, nem üveg. Ezért kell ez, bár nem is vagyok benne biztos, hogy akar egy újat, azután...

– A trauma után üveggel a mancsában – fejezte be helyettem.

Kifújtam a levegőt, és hálás voltam, hogy végre levegőhöz jutottam.

– Pontosan!

Remek, így viselkedik egy jól képzett kormánytisztviselő, ha feltartóztatják egy küldetésen. Valahogy, azt hiszem, az is belejártott ebbe, hogy, az, aki feltartóztatott, úgy nézett ki, mint a fiatal George Clooney és Orlando Bloom összegyúrva. (Ha olyan lett volna, mint Mr. Clooney és mondjuk az egyik hobbit keresztezése, akkor sokkal jobban képes lettem volna összefüggően gondolkodni.)

A szemem sarkából láttam, ahogy a csomagszállító befordul egy kis utcába. Üresben volt – rám várt –, szóval megfordultam, és elindultam, de a srác megszólalt:

– Szóval, te új vagy Roseville-ben, mi?

Visszafordultam. Mr. Solomon talán nem dőlné rá a dudára, hogy megsürgessen egy lányt, de még a bekrepált kom. egységen át is érzékeltem az idegességét, hallottam az óra ketyegését.

– Én... izé, honnan tudod?

Pár centit fel-le mozgatta a vállát, kezét még mélyebbre süllyesztve a zsebébe.

– Egész életemben Roseville-ben éltem. Mindenki, akit *ismerek*, egész életében Roseville-ben élt. De téged még sose láttalak.

Talán, mert olyan lány vagyok, akit senki nem vesz észre, akartam mondani. De ő észrevett, hasított belém, és a gondolattól elállt a lélegzetem, kábé mintha hasba rúgott volna (és tényleg tudom, milyen érzés).

– De... hé... – szólalt meg, mintha hirtelen eszébe jutott volna valami. – Asszem, majd találkozunk a suliban.

„Mi van?” – tűnődtem egy pillanatig, hogy vehetnének fel egy *fiút* a Gallagher Akadémiára (pláne, mivel Tina Walters esküszik rá, hogy van egy szupertitkos fiúiskola valahol Maine-ben, és minden évben kérvényeket ír anyának, hogy menjünk el tanulmányi kirándulásra).

Észhez tértem, felidéztem a regém: átlagos tinédzser vagyok, akit ő sosem fog látni a Roseville gimi termeiben, szóval megráztam a fejem.

– Nem állami suliba járok.

Úgy tűnt, ez kicsit meglepi, és ránézett a mellkasomra. (Nem ÚGY – rajtam volt egy pulcsi, emlékszel? Plusz, hadd mondjam el, nincs túl sok minden, amit ott bámulni lehet.)

Lepillantottam, hogy lássam az ezüst keresztet az új fekete pulsimon.

– Mi... magántanuló vagy, vagy ilyesmi? – kérdezte, én meg bólintottam. – Miért, vallási okokból?

– Igen – feleltem, és azt gondoltam, ez legalább olyan jól hangzik, mint bármi más. – Valami olyasmi. – Hátraléptem egyet a teherautó felé, az osztálytársaim, az otthonom felé. – Mennem kell.

– Hé! – kiáltott utánam. – Sötét van. Hadd kísérjelek haza! Tudod, hogy megvédjelek.

Elég biztos voltam benne, hogy azzal az üveggel is meg tudnám ölni, úgyhogy nevettem volna az ajánlatán, ha nem lett volna olyan édes.

– Megleszek – szoltam vissza, ahogy lesiettem az utcán.

– Akkor az én védelmem miatt!

Nem tehettem róla, nevetve kiabáltam utána.

– Menj vissza a karneválra!

Még tíz lépés és befordultam volna a sarkon, szabad lettem volna, de a srác azt ordította:

– Hé, hogy hívnak?

– Cammie! – Nem tudom, miért mondtam ezt, de a szó már kirepült, és nem vonhattam vissza, úgyhogy még egyszer megismételtem. – A nevem Cammie – mintha csak az igazságát bizonygatnám.

– Hé, Cammie... – hosszú, lusta léptekkel hátrált tőlem a kavargó fesztivál fényei és hangjai felé – ...mondd meg Susie-nak, hogy mázlista macska!

Van ennél szexisebb mondat? Tutira nincs.

– Egyébként Josh vagyok.

Futva intettem vissza:

– Viszlát, Josh! – Mielőtt elértek volna hozzám a szavak, eltűnt.

A csomagszállító-teherautó a sétány végén várt lekapcsolt fényszórókkal. Egy pillanatra el is felejtettem, miért cipelem magammal Mr. Smith üdítőszüvegét. Tudom. Most szinte szégyellem magam, amiért néhány perc egy sráccal kiverte a fejemből a küldetésem. De *mégis*, az *üvegre* pillantottam, és emlékeztem rá, hogy ki vagyok – miért vagyok ott –, és tudtam, hogy ideje elfelejteni az összes fiút, szemetest és Susie nevű macskát. Világos volt, mi a valóság és mi a rege.

Kinyitottam a teherautó hátulját, és arra számítottam, hogy ott találom a lányokat, akik irigylik küldetés-teljesítő-szuperkémségem. De csak csomagokat és csomagokat láttam – még a tv is eltűnt, és harsogó gratulációk helyett csak az visszhangzott a fejemben, hogy mondd *meg Susie-nak, hogy mázlista macska!*, aztán süket csend. Rájöttem, hogy gond van.

Kiugrottam az utcára. Benéztem az utastérbe: a műszerfalón rikító narancssárga sapka hevert, talán ott, ahol az igazi sofőr hagyta. Nyom nélkül érkeztünk és tűntünk el, vagyis nem maradt más, mint az üdítőszüveg és egy hosszú futás hazáig.

Azt mondogattam magamnak, hogy a két és fél kilométeres futás nedves farmerben a karmikus bosszú azért, mert befaltam egy mini hot dogot és egy jégkrémet, de mire elértem a város szélét, már nem voltam ebben biztos. Futás közben elszabadult az agyam. Újra az

utcán voltam Joshsal. Láttam, ahogy Liz és Bex eltűnik a sarkon Mr. Smith-szel. Egy öreg nővel beszéltem egy nagymamáról, akit nem is ismertem. Én csak egy átlagos lány voltam.

A sulis fényei átszűrődtek a fák levelei közt a távolban, ahogy a csizmám erőteljes ritmust vert a kövezeten. Nedves farmeranyag tapadt a lábamhoz. Az izzadság végigfolyt a hátamon. Anya mindig azt prédikálja, hogy egy ügynök hallgasson a megérzéseire. Az én gyomrom most azt súgta, hogy nem akarok visszamenni a kastélyba. Nem akarok Mr. Solomon vagy Mr. Smith közelében lenni. Mire a főkapuhoz értem, bármit megadtam volna, hogy ne kelljen átmennem rajta.

– Nagy éjszaka, Cam? – A kapusfülke ajtajában köpcös, lenyírt hajú pali jelent meg, a szája tele rágóval. Tudta a nevem, bár sose mutattak be neki. Ha megtörtént volna, akkor talán nem Rágógumi Őrnek nevezném. De így ő is csak a személyzet egyik olyan tagja volt, aki anyának dolgozott, aki talán az apámmal járt küldetésekre, aki mindent tudott az életemről, míg én semmit az övéről.

Hirtelen hiányozni kezdett a roseville-i pad. Hiányzott a tér hangos, névtelen káosza. Továbbmentem az úton, de Rágógumi Őr utánam szólt.

– Hé, Cam, elvigyelek? – egy rubinpiros golfautó felé intett, ami az órház mögött parkolt.

– Nem, kösz – ráztam meg a fejem. – Jó éjt!

Bocs, hogy nem tudom a neved!

Elértem a főfolyosót, elindultam felfelé a lépcsőn. Zuhanyozni akartam. Az ágyamat akartam. Meg akartam szabadulni attól a kellemetlen nyomástól, ami azóta költözött a gyomromba, mióta megláttam azt a narancssárga sapkát a műszerfalon – elhagyatottan. Az üveg ott volt a kezemben, de valahogy éreztem, hogy nem ez a lényeg.

Aztán lépteket hallottam és egy kiáltást.

– Várjon! – sietett utánam Mr. Moskowitz.

– Üdv, Mr. M! Remekül vezetett ma! – mondtam.

Eszembe jutott, hogy neki is ez volt az első küldetése.

Nyilvánvalóan fontos oka lehetett, hogy engem hajkurászott, de egy pillanatra megváltoztak a vonásai. Ragyogott (de nem úgy, mint mikor kipróbálta dr. Fibs lánggátló krémjét).

– Úgy gondolja? – kérdezte. – Mert, nos, azt hiszem, a második stoptáblánál kissé sokat hezitáltam. „Negyvennyolc óra vagy kevesebb” – boksztolt a levegőbe –, ez a csomagszállító mottója. Szerintem, egy igazi sofőr nem várt volna annyi ideig.

– Ó – biccentettem –, szerintem pont jó volt. Tudja, semmi nem okoz nagyobb késést, mint egy baleset.

Az arca megint felragyogott:

– Úgy gondolja?

– Tökéletes volt!

Újra megfordultam, és elindultam a lépcsőn, de Mr. Moskowitz megszólalt:

– Ó, izé, várjon! Szólnom kellett magának, hogy... – elhallgatott, és szinte láttam, ahogy átfut az agya gigabájtjain – ... hogy TitMűv órára kell mennie egy megbeszélésre.

„Hát persze” – gondoltam, miközben az üveget szorongattam. Persze, hogy még nincs vége.

Az optikai szkener már az arcomat pásztázta, de még hallottam Mr. Moskowitz kérdését:

– Szóval, hé, Cammie, *tényleg* jó móka volt. Nem igaz? – Én pedig rácsodálkoztam, hogy a világ egyik legbriliánsabb emberének az én megerősítemre volt szüksége, hogy ez jó buli volt-e.

Ez a hely mindig meg tudott lepni.

Nyolcadik fejezet

Kiléptem a liftből. Az Első Alsztint sötét volt. Vészkijárat táblák és villódzó monitorok fényében követtem a tejüveg labirintust. Elhaladtam a könyvtár mellett, ami a hetedikesek számára kényes és emészthetetlen információkat rejt; egy erkély mellett, ami tornacsarnoknyi, három emelet magas teremre néz, aminek mozognak a falai és bábukkal van tele, ezért Bexszel mi csak babaháznak hívjuk. A kémekek ide járnak játszani.

Közelebb a teremhez a folyosó egyre világosabb lett. Hamarosan már fényes üvegfalon keresztül figyeltem az osztálytársaim sziluettjét. Senki nem beszélt. Mr. Solomon se. Egyik lány se. A nyitott ajtó felé lopódtam. A lányok saját helyükön, Mr. Solomon pedig alacsony könyvespolcon üldögélt a terem végében. Szokása szerint hátratámaszkodott, a keze a sötét fát markolta.

Sokáig álltam ott, nem tudtam, mit tegyek. Végül megszólaltam:

– Nálam van az üveg.

De Joe Solomon nem mosolygott. Nem mondta, hogy szép munka volt. Még csak rám se nézett, ahogy nekidőlt a könyvespolcnak; a fehér csempét bámulta a padlón.

– Jöjjön be, Ms. Morgan! – mondta halkan. – Vártuk magát.

A padom felé igyekeztem a terem másik oldalán, közben megláttam a két üres széket. Kerestem a többiek tekintetét, de senki sem nézett vissza rám.

– Már vissza kellett volna... – kezdtem, de ekkor Mr. Solomon kézbe vett egy távirányítót, megnyomott egy gombot, és a terem elsötétült. Csupán a mellette álló projektorból érkezett hosszú ezüst fénycsík. A fény útjában álltam, körvonalaim a vászonra vetültek.

A képen Bex a roseville-i könyvtár falánál ült. Aztán kattanás, és változott a kép. Liz egy fa körül leskelődött, ami elég rossz ötlet, de Mr. Solomon nem mondott semmit. A hallgatása rossz jelnek tűnt. Újabb kattanás. Bex átnézett a válla fölött, ahogy átment az utcán. Katt. Liz állt a fánkossal mellette.

– Tegye fel a kérdést, Ms. Morgan! – Mr. Solomon hangja baljóslatúan hasított át a sötét termén. – Nem akarja tudni, *hol* vannak?

De *igen*, tudni akartam, csak mintha féltem volna a választól. Még több fotó villant a képernyőn, egy jól képzett és jól helyezkedő csapat által készített megfigyelési fotók. Bex és Liz nem tudta, hogy ott vannak. *Én se* tudtam, hogy ott vannak. És mégis, valaki kileste minden lépésünket. Úgy éreztem, átejtettek.

– Kérdezze meg, *miért* nincsenek itt! – követelte Mr. Solomon. Homályosak voltak a körvonalai. Összefonta a karját. – Kém akar lenni, nem igaz, *Kaméleon*? – A kódnevem igencsak gúnyolódásnak hangzott az ő szájából. – Mondja el, mi történik a kémekkel, akiket lekapcsolnak!

„*Nem!* – gondoltam.

Még egy kattanás.

Az *ott Bex*? Persze hogy nem. Ő Mr. Smith-szel van, biztonságban... De muszáj volt megnézni a sötét, szemcsés képet a képernyőn. A véres, feldagadt arcot, ami visszanezett rám. Remegni kezdtem a barátoméért.

– Tudja, nem Bexszel fogják kezdeni – folytatta. – Hanem Lizzel.

A kattanás után vékony, székhez kötözött karokat és véres, szőke hajzuhatagot láttam.

– Ezek az emberek profik. Tudják, hogy Bex bírja a verést. Ami a legjobban fáj neki, az az, ha a barátja sikolyát hallja.

A projektor fénye melegen táncolt a bőrömn. Solomon közeledett, az árnyéka csatlakozott az enyémmhez a képernyőn.

– És *tényleg* sikoltozik. Még fog is körülbelül hat órán keresztül, amíg annyira ki nem szárad, hogy képtelen lesz hangokat kiadni. – A látásom elhomályosult, a térdem elgyengült. A rémület olyan hangosan lüktetett a fülemben, hogy alig hallottam, mit *suttogott*: –

És akkor kezdik Bexszel. – Még egy kattanás. – *Különleges* dolgokat találtak ki a számára.

„Hányini fogok!” – gondoltam, és képtelen voltam a szemébe nézni.

– Ez az, amire jelentkezett – kényszerített, hogy a képre nézzek.

– Nézze, mi történik a barátaival!

– Hagyja abba! – kiáltottam – Hagyja abba!

Elejtettem az üveget. A nyaka elpattant, csörömpölt, üvegtörmelékkel borította a padlót.

– Elvesztette a csapata kétharmadát. A barátai meghaltak.

– Nem! – mondtam újra. – Hagyja abba!

– Nem, Ms. Morgan, ha ez egyszer elkezdődik, nem lesz vége? – Az arcom égett, a szemeim bedagadtak. – *Sosem lesz vége!*

És tényleg nem. Igaza volt, túlságosan is jól tudtam. Inkább csak éreztem, mint láttam, ahogy Mr. Solomon az osztályhoz fordulva megkérdezi:

– *Most* ki akar kém lenni?

Senki nem emelte fel a kezét. Senki nem szólalt meg. Nem is kellett.

– A következő félévben a Titkos Műveletek szabadon választható tantárgy lesz, de egyelőre kötelező. Senki sem szállhat ki azért, mert megijedt. De sosem fognak annyira félni, mint most. Mint ebben a félévben. Erre a szavamat adom.

A lámpák kigyúltak, és tizenkét lány hunyorgott a hirtelen fényben. Mr. Solomon az ajtó felé indult, de megállt.

– És, hölgyeim, ha most nem félnek, akkor nem is kellene nekünk.

Elhúzott egy üveg válaszfalat, felfedve Bexet és Litz, akik mögötte ültek sértetlenül. Aztán elsétált. Sokáig ültünk csendben, és hallgattuk elhaló léptei zaját.

Odafent a szobánkban az a halom ruha és kiegészítő fogadott minket, ami annyira fontosnak tűnt az este elején, és annyira lényegtelennek most.

Macey aludt – vagy legalábbis úgy tett –, de nem érdekelt. Egy pár igen drága zajsűrűs fejhallgatót viselt (így talán nem zavarja az orrkarikáján átfütyülő levegő az alvásban), szóval Bex, Liz és én beszélhettünk, vagy akár ordíthattunk is. De nem tettük.

Még Bex is elvesztette a nagyszájúságát, és talán ez volt a legijesztőbb. Azt akartam, hogy süssön el egy viccet. Azt akartam, hogy meséljen el mindent, amit Mr. Smith mondott hazafelé a hosszú úton. Hogy követelje a lámpát, hogy a szobánk ne legyen olyan sötét. Ehelyett addig ültünk némán, míg már nem bírtam tovább.

– Csajok, én... – kezdtem, mert el kellett mondanom, hogy sajnálom, de Bex leállított.

– Azt tetted, amit én is tettem volna – közölte, aztán Lizre nézett.

– Én is – helyeselt ő.

– Aha, de... – akartam még valami mást is mondani, de hogy mit, azt nem tudtam.

Macey átfordult az ágyában, de nem nyitotta ki a szemét. Ránéztem az órára, majdnem hajnali egy óra volt.

– Smith dühös volt? – kérdeztem nagy sokára. Liz a fürdőben mosta a fogát, így Bex válaszolt.

– Nem hiszem. Szerintem, épp jót röhög rajta, nem gondolod?

– Talán-feleltem. Felvettem a pizsamám.

– Azt mondta, hogy soha még csak nem is látott téged – jegyezte meg Bex, mintha csak épp most jutott volna az eszébe.

Liz bejött és hozzátette:

– Aha, Cammie, tényleg le volt nyugőzve, amikor megtudta, hogy te is ott voltál. *Nagyon* le volt nyugőzve.

Valami hideget éreztem a mellkasomon, úgyhogy odanyúltam: a kis ezüst kereszt még mindig a nyakamban fityegett. Valaki *mégis* meglátott. Egészen addig a fiú az utcán szinte teljesen kiment a fejemből.

– Szóval – kérdezte Liz – mi történt, miután elmentünk?

Kezembe vettem a keresztet, és csak annyit mondtam:

– Semmi.

Nem tudom, miért nem meséltem nekik Joshról. Úgy értem, ennek fontosnak kellett volna lennie. Egy átlag civil kapcsolatot

kezdemenyez egy bevetés során – ez olyasmi, amit tuti elmondasz a feletteseidnek, de legalább a legjobb barátaidnak. Én meg megtartottam magamnak. Talán, mert azt hittem, nem számít, vagy inkább, mert egy olyan helyen, ahol mindenki ismeri a történetem, jólesik tudni, hogy van valami; amiről csak én tudok.

Kilencedik fejezet

A Kultúra és Alkalmazkodás más, mint a többi óra, szerintem ezért nem olyan Madame Dabney teaszobája sem, mint a többi tanterem. A falakat francia selyem borítja. A lámpatestek kristályból készültek. A berendezés gyönyörű és kifinomult; arra emlékeztet, hogy nem csak kémekké kell válnunk. Hölgyekké is.

Néha utálom, és órákat gondolkodom azon, hogy micsoda időpazarlás olyasmiket tanítani nekünk, mint a szépírás és a hímzés (a nyilvánvalón kívül persze, hogy kódolt üzenetekre használjuk őket). Máskor meg szeretem hallgatni Madame Dabney-t, ahogy átlebeg a szobán monogramos zsebkendőjével a kezében, és arról beszél, hogy melyik virágnak van szezonja, vagy elmeséli a keringő történetét.

Az első küldetésünk utáni nap is ilyen volt. Lehet, hogy elszúrtam a küldetést, de még mindig ász voltam asztalterítésben, úgyhogy tényleg szomorúan hallottam, mikor Madame Dabney azt mondta:

– Ó, egek, lányok, nézzenek az órára! – Nem akartam félretenni a porceláncsészét. Nem akartam lemenni, és újra látni Mr. Solomont.

– De mielőtt ma elmennének, lányok! – Madame Dabney várakozásteljes, izgatott hangja felkeltette a figyelmemet. – Valamit be kell jelentenem. – Abbamaradt a porceláncsörömpölés, mindenki ránézett. – Itt az ideje, hogy szélesedjen az oktatásuk itt a Gallagher Akadémián, tehát... – megigazította a szemüvegét – én fogok TanVez órákat tartani, ma délután iskola után kezdünk.

Ó, anyám! Teljesen elfeledkeztem a TanVezről! Persze, átdobhatjuk egymást a vállunk felett, készíthetünk ellenszert ritka mérgezőkre extra kreditekért, de amikor olyan trükkös dolgokra

kerül sor, mint a visszapillantó-tükör-igazítás, és annak eldöntése, hogy kinek van elsőbbsége négyirányú kereszteződéseknél, akkor a Gallagher kurátorok semmit sem bíznak a véletlenre. Plusz ott van az a kedvezményes biztosítási díj dolog is.

Madame Dabney folytatta:

– Négyes csoportokban dolgozunk, felváltva – ránézett egy darab papírra, aztán egyenesen Lizre, Bexre és rám. – Magukkal, négyükkel kezdve.

Liz értetlenkedve pislogott.

– Négy? – suttogta, aztán valami derengeni kezdett, a terem végéből pedig Macey szólalt meg:

– Jó bulinak hangzik.

(Ugye nem kell mondanom, hogy szarkasztikus volt?)

Aznap délután lesétáltunk a hátsó oszlopcsarnok lépcsőin a garázsok felé, ahol egy öreg Ford Taurus várt ránk. Sárga TANULÓVEZETŐ háromszöge csillogott a napfényben.

Anya azt meséli, hogy Madame Dabney karrierje nagy részét mélyen beépülve töltötte, a náci földalatti mozgalom sejtjében. A szervezet aktív maradt Franciaországban a II. világháború után is. Olykor, mint most is, nehezen tudok hinni neki. Főleg ha a kérdéses nő *Fékezz a biztonságért!* pólóban jelenik meg.

– Óóóó, lányok! Annyira csodás lesz! – fuvalázta, aztán meg olyasmikkel folytatta, hogy rámutatott a fékre, és közölte:

– Ez állítja meg az autót.

Majd a gázra.

– Ettől megy az autó.

De a legörültebb dolog az volt, hogy Liz jegyzetelt.

Fotografikus memóriája van! Nyolcévesen csatlakozott a Mensához! És mégis kényszert érzett, hogy diagramot rajzoljon a kormányról, és pontosan feljegyezze, melyik gomb indítja el az ablaktörlőt.

– El ne felejtsd leírni, hogy a kormánykerék kerek! – szoltam neki, és ő már írta is a kis jegyzetfüzetébe, hogy K-O-R-M, mielőtt rájött, hogy vicceltem.

– Cammie, ne szórakozz! – mondta Liz, ahogy mindig is szokta. De ekkor Macey is gúnyolódni kezdett. – *Ja, Cammie, ne szórakozz!*

Liz őt is lehurrogta.

– Lányok – szólalt meg Madame Dabney –, koncentrálnak! – Imára kulcsolta a kezét, ahogy Bexhez fordult. – Rebecca, kedves, mit szólna hozzá, ha maga kezdene?

Elakadt a lélegzetem. Ne érts félre; imádom Bexet. Ő a legjobb barátnőm. De én azóta vezetek, mióta egyszerre kilátok a kormány mögül és elérem a pedálokat. (Morgan nagypapa esküszik rá, hogy ez minden vidéki gyerek életében mérőföldkő.) Szóval, miért Bex küzd meg először a 10-es főúttal? Miért ő, aki született londoni, egész addigi életében a Csalagúton közlekedett és taxikat intett le.

Azzal vigasztaltam magam, hogy ő a legjobb barátnőm, és mindenben jó, meg ilyenek, egészen addig, míg ki nem gördült a főútra AZ ÚT ROSSZ OLDALÁN! Ez még vicces is lehetett volna, ha nem lett volna ott az a domb. Azt említettem már? Egy nagy, magas „esélyem sincs rá, hogy kikerüljem nagy”. De ezt csak én vettem észre, mert Madame Dabney a jegyzetömbjébe írogatott, Liz biokémia házit csinált, Macey pedig körömlakk-elsősegélyt végzett.

Kiáltani próbáltam, de úgy tűnt, átmenetileg elment a hangom. Bex volt az egyetlen, aki rajtam kívül az útra figyelt, ő pedig azt hitte, hogy a jó oldalon halad – vagyis a balon – vagy tökmindegy (tudod, hogy értem).

A hangom épp időben tért vissza ahhoz, hogy elüvöltsem magam.

– BEX!

Erre ő:

– Mi van? – majd átkormányozott minket a másik sávba, ami normál körülmények közt kockázatos lett volna, de most megmentette az életünket. A sors néha trükkös. Azt hiszem, erre előbb-utóbb minden kém rájön.

Egyenesbe hozta a kocsit, és elindult a város felé, teljes nyugalomban.

Amikor egy élelmiszerboltnál balra kanyarodott, és majdnem magával sodort egy polgárőrt a Roseville Általános Iskolából, Madame Dabney megkérte, hogy álljon be a bolt parkolójába és cseréljen helyett Macey-vel. Bex nem tűnt dühösnek, ami már önmagában is ijesztő volt egy picit. Ehelyett boldog arccal nyitotta ki az ajtót, míg én Lizt Macey helyére lökdöstem, ami nehezebb

volt, mint ahogy hangzik, mert Liz valahogy... *mi is ez a szó?*... kővé dermedt.

Madame Dabney láthatóan tanult Bex esetéből, mert sok *Óvatosan a gázpedállal!* és *Az ott egy stoptábla, kedvesem!* hangzott el az első ülésről, ahogy Macey vezetett az úton.

Egész nyugisan haladtunk. Komolyan, már majdnem kellemes volt a kocsikázás, én a világ két legjobb barátnője között élveztem, ahogy a nap besüt az ablakon. Már-már normális volt. Annyira közel a normálishoz, amennyire három zseni, egy kozmetikai örökös nő-szenátorcsemete és egy titkos ügynök lehet egy Ford Taurusban.

Befészkeltem magam a hátsó ülésbe Liz és Bex közé, és az járt a fejemben, hogy túl nagy kérés lett volna-e kicsit furikázni a városban, mielőtt a világ egyik legkeresettebb emberét kellett követnünk. *Ó, igen, az teljesen igazságtalan előny lett volna!* Nappali fényben ezernyi búvóhelyet láttam, ahol egy lány észrevétlen maradhatott volna. Sétányok és melléktucák, szolgálhattak volna rövidebb útként. Lassan, bármi is történt, visszavágót akartam Mr. Smith- től. De leginkább azon a fiún tündöttem, akit láttam. Tényleg létezett? Tényleg ezeken az utakon sétált?

Megkaptam a választ.

* * *

– Mi a fészkes fenét művelsz te odalent? – kérdezte Bex.

– Keresem a kontaktlencsém – vágtam rá.

– Neked sasszemed van – emlékeztetett Liz.

– Csak... én csak... most nem tudok felnézni.

A kocsi megállt, talán a lámpánál. Az egyiknél a kettőből, ami a városban van, úgyhogy Joshnak már közelebb kellett érnie.

– Mi van? – suttogta Bex. – Mi folyik itt? – Átkapcsolt kém üzemmódba, felült és körülnézett. – Nincs ott kint semmi. Ó, vagyis, lemaradsz egy dögös srácról három óránál.

Liz a nyakát nyújtogatva nézett körül.

– Ó, igen, elég vékony, de azért megéri lecsekkolni. – Aztán vállat vont és azt mondta: – Á, felejtse el! Kaptunk tőle egy kis *Gallagher bámulást*.

Fogalmam sincs, ki találta ezt ki, de mindig így hívtuk azt, ahogy a városiak bámultak, tudván, hová járunk suliba. Ilyenkor utálok a fedő sztorinkat. Amikor az emberek úgy néznek rám, mintha kiváltságos vagy elkényeztetett lennék. Mintha én lennék Macey McHenry. Szeretném elmondani nekik, hogy egész nyáron halat pucoltam és zöldségeket főztem be. Persze ez csak egyike az ezer másnak, amit Roseville kedves lakói sosem fognak tudni rólam. Mégis, amikor az olyanok, mint Josh, úgy néznek rám, mint Charles Manson és Paris Hilton kereszteszésére, az egy kicsit fáj. Még egy kémnek is.

– Aha, de mégiscsak egy *fiú!* – mondta Bex vágyakozva. – Gyere, Cam, vess rá egy pillantást!

– Nem fogok megnézni valami fiút! – csattantam fel. – Nem érdekel, mennyire hullámos a haja!

– Ki beszél itt hullámos hajról?

Ó, Bex tényleg nagyon jó!

– Ezt nem tudom elhinni! – mondta Liz, fel-alá járkálva. Azóta egyszer sem ült le, mióta visszaértünk a kastélyba. Csak ment oda-vissza, és próbálta megérteni a helyzetet. Nem igazán tudtam hibáztatni érte. Liz gondolkodásmódja természetes a tudományos zsenik közt. Az életet olyannak akarta, hogy laborban lehessen tesztelni, és könyvet lehessen róla írni. Azt hitte, hogy ismer. Én is azt hittem, hogy ismerem magam. Most mindkettőnk hipotéziseit ki lehetett dobni az ablakon, és kezdhettük előlről az egészet.

Nem akartam, hogy lássa, ez mennyire kiborít, úgyhogy a második legjobb dologot tettem: dühös lettem.

– Pontosan *mi* annyira hihetetlen? – kérdeztem. – Hogy egy fiú rám nézett? – Persze sosem voltam egzotikus szépség, mint Bex, vagy olyan tündérszerű lény, mint Liz, de még nem borítanak kelések mindenfelé. A tükör nem törik darabokra, ha elmegyek

mellette. A nagyapám Angyalnak hív. Ennyire nem érdemlem meg, hogy észrevegyenek?

– Cam! – szólt rám Bex. – Persze, hogy nem erről van szó.

Liz a levegőbe csapott, és úgy dühöngött:

– Nem tudom elhinni, hogy nem mondtad el nekünk! Nem tudom elhinni, hogy nem mondtad el valakinek.

Az ő értelmezésében a *valaki* nem *akárkit* jelent. Nála a *valaki* egy *tanár*.

– És akkor mi van? – kérdeztem, megpróbáltam félresöpörni az egészet.

– Akkor mi van? – kérdezett vissza Liz. – Szóval ő látott téged! Cammie, téged senki sem lát, ha te nem akarod. – A mellettem lévő ágyhoz ment. – Amikor követtük Mr. Smith-t, majdnem lehetetlen volt szemmel tartanom téged, pedig hallottalak a kom. egységen keresztül, és tudtam, mi van rajtad. És... – Még egyszer a levegőbe csapott. – *Akkor mi van?*

Megfordultam, hogy Bexre nézzek. Felhúztam a szemöldököm, mintha azt kérdezném: *Te is ki vagy bukva?*

– Te tényleg elképesztő vagy, Cam – szólalt meg nagyon komoly hangon, szóval tudtam, hogy igen.

– Itt valami nem stimmel – morfondírozott Liz, miközben kimentem a fürdőbe fogat mosni. (Nehéz olyat mondani, ami súlyos kárt okozhat egy életen át tartó barátságban, amikor úgy habzik a szád, mint egy veszett kutyáé.) – Mr. Solomon összefoglalót akar a küldetésről, úgyhogy róla is írunk kell. Könnyen lehet, hogy Cammie-n keresztül akar beépülni a suliba. Lehet, hogy ő egy mézesbödön!

Majdnem lenyeltem a fogkefém. A mézesbödön definíciója: nőnemű ügynök, aki bájait kihasználva hálózza be a célszemélyt. Gyakorlatilag mézesbödön mindenki, akinek dekoltázsa van. (A pletyka szerint a kifejezést Gilly inspirálta.) A gondolatra, hogy Josh lehet ennek férfi megfelelője, ugrott egyet a gyomrom.

– Nem! – kiáltottam. – Nem! Nem! Nem! Ő nem mézesbödön!

– Honnan tudod? – kérdezte Bex, az ördög ügyvédjét játszva.

– Csak tudom! – feleltem.

De Liz vállvonogatva közölte:

– Be kell őt vennünk a jelentésbe, Cam!

A jelentésből vizsgálat lesz. A vizsgálatból protokoll. A protokoll pedig azt jelenti, hogy a biztonsági részleg két hétig követi a városban, lenyomozzák a születési anyakönyvi kivonatát, kiderítik, hogy iszik-e az anyja, vagy szerencsejátékos-e az apja. Sokkal többet is tettek már ennél jóval kevesebért. Végül is a Gallagher Akadémia nem azért maradt jól őrzött titok több mint száz évig, mert bármit is a véletlenre bízta.

Joshra gondoltam, arra, mennyire édesnek és normálisnak tűnt. Nem akartam, hogy idegenek vizsgálgassák egy mikroszkóp alatt.

Nem akartam, hogy legyen egy akta Langley-ben az ő nevével. De leginkább nem akartam a szobában ülni, és azt magyarázni, hogy miért pont *hosszám* közeledett, mikor a tér tele volt sokkal csinosabb lányokkal.

A padlót néztem, kirázva a fejemből a gondolatot.

– Nem, Liz, nem tehetem. Ez túl nagy ár azért, mert beszélt egy lánnyal.

Bex összefűzte a karjait és csalafinta vigyorral nézett rám.

– Azt hiszem, valami más is van itt – mondta a szokásos ösztönével. Az arcomba szökő vér elég lehetett, hogy eláruljon, mert ő csak lehajtotta a fejét, és annyit mondott: – Bökd ki!

Így aztán meséltem nekik a szemetesről, a leejtett üvegről, és végül a *Mondd meg Susie-nak, hogy mázlista macska!* szövegről. Arra még akkor is szó szerint emlékeznek, ha nem lennék zseni. Az efféle mondatok olyanok egy lány agyának, mint a mogyoróvaj. Amikor befejeztem, Bex úgy bámult rám, mintha azon filózna, vajon kicseréltek-e egy genetikailag módosított klónnal, Liz pedig majdnem olyan csillogó szemekkel nézett, mint Hófehérke, miközben madarak röpködtek a feje körül.

– Mi van? – kérdeztem, mert kellett, hogy mondjanak valamit. Akármit.

– Olyannak tűnik, akinek egy kézzel ki tudnám törni a nyakát – mondta Bex, és talán igaza is volt. – De ha neked bejön az ilyesmi...

– ...fantasztikus – fejezte be Liz helyette.

– Nem az a lényeg, hogy milyen, vagy hogy milyen nem. Neki...
– akadoztam.

Liz azon nyomban befejezte helyettem.

–... akkor is benne kell lennie a jelentésben.

– Liz! – kiáltottam, de Bex a karomra tette a kezét. –Miért nem csináljuk meg *mi*? – A lehető legfurmányosabb kifejezés suhant át az arcán. – Lenyomozzuk, és ha átlagos srác, elfelejtjük. Ha valami nem stimmel, jelentjük.

Rögtön tudtam az ellenérveket: túl elfoglaltak vagyunk, ez ellenkezik kábé egymillió szabállyal; ha elkapnak, azzal talán örökre kockáztatjuk a karrierünket. De a szoba csendjében, ahogy egymásra néztünk, a közös megállapodás már megszületett, mint olyanoknál, akik túl jól és túl régóta ismerik egymást.

– Oké – bólintottam rá végül –, elvégezzük az alapmegfigyeléseket, és senkinek sem kell tudnia róla.

Bex mosolygott.

– Egyetérték.

Mindketten Lizre néztünk, aki vállat vont. – Lássuk be: vagy ellenséges ügynök, aki Cammie-n keresztül akar beférközni a Gallagher lányok közé...

Megállt a mondat közepén, arra buzdítva, hogy közbeszóljak.

–Vagy...

Az arca felderült.

– Ő a lelki társad!

Tizedik fejezet

Oké, e ponton, ha személyesen ismersz engem, esetleg olyan pozíciód van, hogy beleírhatsz „az aktámba” (ami, gondolom, a Gallagher akadémián kicsit részletesebb, mint a Roseville gimiben), talán abba kellene hagynod az olvasást. Komolyan. Lapozz előre és ugord át a következő száz oldalt! *Egyáltalán nem* fogok megsértődni.

Más szóval, nem vagyok túl büszke arra, ami ezután következik, de nem is nagyon szégyenkezem miatta, ha ennek van egyáltalán bármi értelme. Néha úgy érzem, az egész életem erről az ellentmondásról szól. Úgy értem, mást se hallottam az elmúlt három évben, mint: *Ne hezitálj, de légy türelmes! Gondolkozz logikusan, de bízz az ösztöneidben! Kövesd a protokollt, de improvizálj! Sose veszítsd el az éberséged, de mindig legyél nyugodt!*

Szóval, látod, ha egy rakás tinilány ilyen üzeneteket kap, akkor különös dolgok történhetnek.

A hét tovább vánszorgott, ki nem mondható küldetésünk úgy vibrált az agyunkban, mint halk, de állandó elektromos töltés a levegőben, így akárhányszor valamelyikünk megfogott egy kilincset, mindig csillagokra számítottam.

Szombat reggel hajnalok hajnalán már fent voltunk, ami nem az én ötletem volt. Pláne hogy előző este Tina Walters éves *Dirty Dancing* örületének köszönhetően megnéztük a „Babyt senki nem ültetheti a sarokba! „jelenetet vagy egy tucatszor. Tényleg szükségem lett volna egy jó kis „paplan alatt maradásra”, ahogy Bex szokta mondani. Lehet, hogy Liz a leggyengébb a V&T órán, de ő a legjobb abban, hogy kiverjen az ágyból. És ez azért sokat elárul, ha végiggondoljuk, ki nevelt fel engem.

Macey a fülhallgatójával aludt, szóval Liz szabadon üvölthetett.

– Ezt érted csináljuk! – kihúzta a bal lábamat, Bex meg elment reggelit keresni. Liz a matracnak feszítette a talpát támasztékként, ahogy rángatott.

– Gyerünk, Cam! KELJ FEL!

– Nem! – mondtam, mélyebbre kúszva a takarók közt. – Még öt perc!

Ekkor megragadta a hajam, ami tök övön aluli, hisz mindenki tudja, hogy érzékeny a fejbőröm.

– *Ó a mézesbödön!*

– Még egy óra múlva is az lesz! – könyörögtem.

Liz erre mellém vetette magát, közel hajolt és azt suttogetta:

– *Mondd meg Susie-nak, hogy mázlista macska!*

Félredobtam a takarókat.

– Fent vagyok!

Tíz perc múlva Bex is csatlakozott hozzánk. Felém nyújtott egy édes kétszersültet, miközben követtük Lizt az alagsorba. A termék üresek, a kastély csendes volt. Majdnem olyan, mint nyáron, kivéve, hogy a hideg beette magát a kőfalakba, és hogy mellettem voltak a legjobb barátaim. Dr. Fibs irodája előtt, az automatánál haraptam egyet a reggelimből, és a cukor lassan életre keltett.

– Akkor, készen állunk? – kérdezte Bex, Liz pedig bólintott.

Mindketten rám néztek. Haraptam még egyet, és arra gondoltam, ha már idáig eljöttünk, (és már *úgyis* felkeltem), akkor akár végig is csinálhatjuk.

Kihalásztam egy negyeddollárost a zsebemből, és a nyílás felé tartottam. Liz azonban megállított.

– Várj! – Az érméért nyúlt. – Ha bárki megnézi a belépéseket, az én nevem kevésbé lesz gyanús – mondta, bár semmi olyat nem tettünk, ami ellenkezik az iskola szabályaival. (Tudom, mert ellenőriztem.) Mindig arra buzdítanak minket, hogy csináljunk sok-sok „különleges projektet” „független tanulmányok” céljából. Azt soha, senki nem mondta, hogy az nem lehet projekt, ha különleges fiúkat tanulmányozunk függetlenül. Mégis jó ötletnek tűnt odaadni a negyeddollárost Liznek, hogy ő nyomja bele az ujjlenyomatát

George Washington fejébe, hogy aztán bedobja a pénzt, és rendeljen egy A-19-est.

Két másodperccel később az automata feltárult, és felfedte a legmodernebb törvényszéki laborhoz vezető folyosót, olyat, amelyen csak a CIA-nak van. (Ha Liz B-14-et kér, akkor a mögöttünk lévő mahagóni borításból létra gördül le.)

Besétáltunk a laborba, és Liz azonnal elővette Mr. Smith üvegét a táskájából. Az asztal közepére tette. A szilánkokat összeragasztottuk, én pedig már majdnem elfelejtettem, miért is dobtam el. Majdnem.

– Csak átfuttatjuk a rendszeren, és meglátjuk, mit kapunk – mondta Liz nagyon hivatalosan és túlságosan éberén SZOMBAT REGGEL HÉT ÓRÁHOZ képest.

Egyébként is meg tudtam volna neki mondani, mit fogunk találni. Semmit. Nada*. Azon az üvegen lesz egy ujjlenyomat a Gallagher akadémia egyik diákjától (tőlem), egy „nem-létező-már-ami-a-technikát-illetli-hisz-minden-évben-új-ujjlenyomatot-kap-hogypasszoljon-az-új-arcához” oktatótól (Mr. Smith), és egy totálisan ártatlan szemlélőtől, akinek egyetlen bűne az, hogy aggódott az olyan tinédzser lányok miatt, akiket kényszerítenek, hogy szemetesekből lopkodjanak (Josh).

Ezt el akartam mondani Liznek is, de ő addigra már felvette a fehér laborköpenyét, és mivel *semmi* nem okozott nagyobb örömet neki, mint hogy fehér laborköpenyt hordhat, lakatot tettem a számra, és megpróbáltam az asztalon pihentetni a fejem.

Egy órával később Liz azzal rázott fel, hogy Josh ujjlenyomatai sehol sincsenek a rendszerben (tisztá sokk, tudom). Ez azt jelentette, hogy tuti nem volt börtönben vagy a hadseregben. Nem gyakorló jogász és nem a CIA tagja. Sosem próbált meg fegyvert venni, vagy közhivatalt vállalni (ami valamiért elég nagy megkönnyebbülés volt).

---

* Nada (spanyol) = semmi

– Látod? – kérdeztem, azt remélve, hogy felhagy a vadászattal, és megengedi, hogy visszamenjek egy rendes ágyba, de ő úgy nézett rám, mintha örült lennék.

– Ez csak az Első Fázis – közölte megbántott hangon. – Akarom én tudni, mi a Második Fázis? – érdeklődtem. Egy hosszú percig bámult rám, aztán annyit mondott. – Menj vissza aludni!

– Nem hiszem el, hogy hagytam magam rádumálni erre? – morogtam, a bokorban kúszva Josh háza előtt. Még egy autó hajtott el mellettünk, hangosabb lett a zene, és megint csak annyit tudtam mondani. – Nem hiszem el, hogy hagytam magam rádumálni erre!

– *Te* nem tudod elhinni? – csattant fel Bex, aztán elfordult. – Liz, ha jól emlékszem azt mondtad, hogy nyolckor üres lesz a ház.

– Nos, gyakorlatilag az Abrams ház *tényleg* üres.

Nem hibáztathattam Lizt, amiért védekezik. Végül is három órájába telt áttörni a tűzfalat (a *mienket*, nem az *övékéi*) és átfuttatni a roseville-i állami iskolák számítógépes rendszerét, hogy kiderüljön: az „én” Joshom Josh Abrams a 601 Noth Bellis Stretről. Újabb órába telt hozzáférni az Abrams család e-mail fiókjaihoz, és elfogni egy levelet, amiben Joan Abrams (vagyis Josh mamája) megígérte egy Dorothy nevű valakinek, hogy „A világ minden kincséért se hagynánk ki Keith meglepetéspartiját! Pontban nyolckor ott leszünk!”

Szóval képzelheted, mennyire meglepődtünk, ahogy az azaleák alól leselekvedve azt láttuk, hogy fél Roseville ki-be mászkál egy fehér, kék zsalus házból Joshék háztömbjének a végén. Feltettem egy szemüveget, ami csak akkor működik, ha *tényleg* rövidlátó vagy (igazából távcső), és rázoomoltam a házra, ahol teljes gözzel ment a buli.

– Keith kicsoda? – kérdeztem, kényszerítve Lizt, hogy emlékezzen az e-mailre, amit párapapírra nyomtattunk ki, és az ágyam alá rejtettünk.

– Jones – felelte Liz. – Miért?

Odaadtam neki a távcsövet, hogy ő is láthassa a házat az utca végén, és az ajtó felett lógó „*Tarts Jonesékkal!*” táblát.

– Ó! – motyogta Liz. Mind tudtuk, hogy az Abrams család nem ment messzire.

Elképzelttem, hol élhet Josh, de az, amit láttam, elhomályosította az álmom. Mintha nem is valóságos, hanem TV-világ lett volna, ahol le van nyírva a pázsit, az udvaron pedig hinta és limonádé. Mielőtt a Gallagher akadémiára jöttem, egy keskeny városi házban laktam

D. C-ben. A nyarakat egy poros farmon töltöttem. Végignéztem a fehér léckerítések hosszú során az utcai lámpák homályos fényében. Még sosem láttam ennyi külvárosi tőkélyt egy helyen. Valahogy, és ezt jól tudtam, egy kém sosem tartozna ide. Három *mégis ott* volt. A sötétben lapultunk, míg Bex elő nem húzta az álkulcskészletét, és el nem sietett a hátsó ajtó irányába.

Liz mögötte osont, míg meg nem botlott egy kerti törpében, és rá nem hasalt egy magyalbokorra halk Jól vagyok!” nyöszörgés kíséretében.

Felsegítettem, és pár másodperccel később már Bex mögött álltunk, aki a hátsó ajtó zárját búvölte.

– Majdnem megvan – mondta határozottan, magabiztosan. Ismertem ezt a hangsúlyt. Veszélyes volt.

Hallottam a zenét odalent a partin, láttam a meseszerű környezetet, és belém villant egy gondolat.

– Izé, csajok, talán meg kellene próbálni... – Az ajtógombért nyúltam. Gond nélkül elfordult a tenyeremben.

– Aha – mondta Bex. – így is működik.

Josh házába lépni olyan volt, mint egy magazinba lépni. Friss virág állt az asztalon. Almás pite húlt a tálalón a tűzhely mellett. Josh hűgának ellenőrzőjét mágnessel ragasztották a hűtőre. Csupa ötös.

Bex és Liz kilőtt a nappali felé és fel lépcsőn, én pedig csak sokára szedtem össze a gondolataim ahhoz, hogy kimondjam:

– Öt perc!

De nem tudtam utánuk menni, nem tudtam megmozdulni.

Egyszerre világosan tudtam, hogy nem kellene itt lennem. Rengeteg okból. Nem csupán betörtem valahová, de betörtem egy életformába is. A varrókosárból az ablakülésben valaki épp Halloween-jelmezt készített. Egy csináld- magad kárpitozásról szóló

könyv feküdt a dohányzóasztalon, négy anyagminta a kanapé karfáján pihent.

– Cam! – kiáltott nekem Bex, és egy adó-vevőt dobott a lábam elé. – Liz azt mondja, hogy ezt ki kell vinni. Mért nem próbálsz ki azt a szilfát?

Örültem, hogy dolgom akadt. Örültem, hogy kijutok abból a házból. Persze, alapvető megfigyeléseket végezni a mézesbödönnyomozás része volt. Hiszen annak kiderítésére, hogy Josh kap-utasításokat egy terrorista sejtől, vörös kormánytól vagy ilyesmitől, az a legjobb módszer, hogy trójai vírust teszünk a gépére vagy átnézzük a fehéreneműs fiókját. Mégis megkönnyebbülés volt kimenni és felmászni egy fára.

A szil harmadik ágán ültem, kötöztem az adóvevőt, amikor hirtelen egy alakot láttam átvágni az udvarokon. Magas volt. Fiatal. És a zsebében volt a keze, úgy nyomta lefelé őket, ahogy eddig csak egyszer láttam!

– Könyvmoly, olvasol engem? – próbálkoztam, de bár Liz mindent megtett, hogy helyrehozza a bekrepált kom. egységem, a recsegő statikus hang a fülemben azt súgta, a sietősen elvégzett munka nem vált be. Kuporogtam az ágon, körülöttem a nyár utolsó levelei himbálóztak.

– Grófnő! – suttogtam, és azért imádkoztam, hogy Bex válaszoljon. Vagy még inkább: kocogtassa meg a vállam, és szidjon le, amiért kishitű vagyok. – Bex, olyan kódnevet választasz, amelyet csak akarsz, ha most válaszolsz! – suttogtam a sötétben.

Josh átment az udvaron. Kinyitotta a bejárati ajtót.

– Csajok, ha hallotok engem, csak bújjatok el, oké? A célszemély belép a házba. Ismétlem. A célszemély belép a házba.

A bejárat becsukódott mögöttem, úgyhogy leugrottam a fáról, fedezéket keresve rohantam a bokrok közé, szememet végig az ajtón tartottam, ami elméletben remekül hangzik, kivéve, hogy ez azt jelentette, tökre nem láttam, ahogy Liz és Bex kimászik egy második emeleti ablakon, és menedéket keres a tetőn.

– Kaméleon! – kiáltotta Bex a sötétbe, ezzel félholtra rémisztett, úgyhogy fejfelé előrebuktam a bokrok közé. Onnan kilesve láttam, hogy a ház ereszcatornája fölött kukucskál.

Azt gondolhatták, hogy Josh egész éjszakára otthon marad, mert biztosítókötelet szereltek a kéményre. Már épp ugrottak volna, amikor Josh hirtelen kilépett a bejárati ajtón!

A bokrok közül figyeltem, lefagytam a félelemtől: a két legjobb barátnőm épp most készül landolni a legédesebb srácon, akit valaha láttam. Ő pedig almás pitét tart a kezében.

Ők nem látták őt. Ő nem látta őket. De én mindent láttam.

Lépett egyet. Ők is léptek egyet.

Másodpercekre voltunk a katasztrófától, és nem is tudtam, mit csinálok, amíg a szavak, hogy „Ó, szia!” ki nem csúsztak a számon, és ott nem álltam az Abrams család kertjének közepén.

A szemem sarkából láttam a Bex arcán felvillanó rémületet felettem, ahogy megragadta Lizt, és megpróbálta elhúzni a peremtől, de nem igazán figyeltem rájuk. Hogy is tehettem volna, mikor az álomszerű Josh Abrams sétált felém. Totál meglepődött, hogy lát. Érthető.

– Szia! Nem számítottam rá, hogy itt talállak – szólalt meg, én meg azon nyomban kikészültem. Ezt úgy érti, hogy gondolt rám? Vagy csak azon töri a fejét, hogy mit és miért keres egy tök feketébe öltözött, idegen lány az udvarán? (Hála az égnek, a sapkámat és az övtáskámat behajítottam a bokorba.)

– Ó, tudod, Jonesék! – szólaltam meg, és bár igazából nem volt igaz, a blokk végén álló házból ki- és bekigyózó embertömeget látva, biztonságosnak tűnt ezt mondani.

Szerencsére Josh mosolyogva válaszolt:

– Aha, a bulijaik minden évben egyre vadabbak.

– Aha – feleltem, miközben végig azt figyeltem, ahogy Bex megpróbálja Lizt átrángatni a tetőn a ház hátsó részéhez. Liz megbotlott, és lassan lefelé csúszott. Próbált megkapaszkodni az ereszcatornában, de elvétette, és hamarosan az Abrams ház oldalán himbálózott; a szívem pedig egyre hangosabban kalapált. (Több okból is.)

Josh legalább annyira zavartnak látszott, mint ahogy én éreztem magam; a kezében tartott almás pite felé biccentett, és megszólalt.

– Anya ezt elfelejtette. – Elhallgatott, mintha azon töprengene, hogy mondjon-e még valamit. – Igazából sosem felejt el – a

szemeit forgatta. – Tudod, elég híresek a pitéi, úgyhogy bármikor megy bárhová, szereti, ha az emberek legalább tízszer rákérdeznek, mielőtt előáll vele, vagy ilyesmi. – Szabad keze megint a zsebében volt. Úgy tűnt, kényelmetlen neki, hogy elárulta ezt a szörnyű, sötét családi titkot. – Ciki, mi?

Igazából az a pite *tényleg* jól nézett ki, de ezt végképp nem mondhattam el neki.

– Nem – mondtam –, szerintem kedves.

És *tényleg*. Az én anyám nem híres a pitéiről. Nem, ő arról híres, hogy egy manikűrrollóval és egy hajgumival hatástalanított egy nukleáris fegyvert Brüsszelben. Valamiért, abban a percben, a pite menőbbnek tűnt.

Josh meg akart fordulni, de mivel Liz még mindig a tetőről lógott, kiböktem a legelső dolgot, ami az eszembe jutott.

– Keith meglepődött?

Hát, azt nem tudtam, ki az a Keith, vagy hogy Jonesék miért tartanak neki meglepetés bulit, de ez elég volt ahhoz, hogy Josh megálljon:

– Nem, sose lepődik meg. De elég jól megjåtssza.

Én is szakértője voltam annak, hogy megjåtsszam magam.

Főleg, mikor láttam, hogy Bex Liz után ereszkedik. Mindketten a levegőben lógtak, míg Bex megpróbálta rendbe hozni Liz összegubancolódott kábelét. De még így is sikerült felfordított hüvelykujját mutatni nekem és azt tátogni, hogy „*Aranyos!*”.

– Kérsz egy kólát? – kérdezte Josh, és én azt gondoltam: „Igen!” A világon semmit sem akartam jobban. A háta mögött Bex megcélozta Josh cipőjének a sarkát, és egy nyomkövetőt lőtt ki a Nike-ba.

Hallottam a neszt, ahogy a kütyü beásta magát a gumitalpba, de Josh még csak oda sem nézett. Bex rém büszke volt magára, annak ellenére, hogy Liz még mindig elszabadult papírbábuként lengedezett.

– Szóval, itt laksz? – kérdeztem, mintha nem tudnám.

– Aha. Egész életemben – mondta Josh, de úgy tűnt, nem akar dicsekedni ezzel. Nem úgy, mint Morgan nagypapa, amikor arról beszél, hogy egész életét a farmon töltötte – mintha igazi gyökerei

lennének. Josh szájából úgy hangzott, mintha ez láncokat jelentene. Elég ideje tanultam nyelveket ahhoz, hogy tudjam, majdnem minden szónak két jelentése van.

Josh mögött Bex rendbe hozhatta Liz kábelét, mert hallottam a két test szabadesésének süvítő zaját, majd a kongó ricsajt, ahogy egy kupac fémkukán landol.

Felkészültem rá, hogy leüssem Josht és elfussak, de ő elhessegette a robajt.

– Errefelé mindenféle kutya van.

– Ó! – sóhajtottam megkönnyebbülten. Még egy puffanás, úgyhogy hozzátettem: – Elég nagyok, asszem.

Addig nem vettem levegőt, amíg Bex Liz szájára nem tapasztotta a kezét, és be nem rántotta a bokorba az udvar másik oldalán.

– Ő, izé, azt ígértem anyának, hogy elhozom a dzsekijét a kocsiból – közöltem, és elindultam az utcán álló tucatnyi autó irányába.

– Jövök veled! – kezdte, de ekkor feltűnt az utcán egy srác, és azt üvöltötte:

– Josh!

Josh ránézett a srácre és intett neki.

– Menj csak! – mondtam.

– Nem, ez...

– Josh! – a srác újra szólt és közeledett.

– De tényleg – fordultam hozzá – majd ott találkozunk!

És aztán, már másodszor, azon kaptam magam, hogy elfutok tőle.

Egy terepjáró mögé kucorodtam, megigazítottam a tükrét, és figyeltem, ahogy a srác találkozik Joshsal az utca közepén. Megpróbálta elvenni a pitét tőle:

– Ezt nekem sütötted? Nem kellett volna! – Josh keményen a vállára vágott. – Au! – kiáltott a srác, megragadva a karját. Aztán arrafelé mutatott, ahol én eltűntem a sötétben. – Ki volt az? Egész aranyos.

Visszatartottam a lélegzetem. Josh követte barátja pillantását, és annyit mondott:

– Ó, senki. Csak egy lány.

Tizenegyedik fejezet

Megfigyelési jelentés

Munkatársak: Cameron Morgan, Rebecca Baxter és Elisabeth Sutton (a továbbiakban „munkatársak”).

A Gallagher Akadémia egyik diákjának (Cameron Morgan) két rutinjellegű észlelése során a munkatársak arra a következtetésre jutottak, hogy egy fiatalember (ebben az időben még „csak Josh”, más néven „mondd-meg-Susie-nak-hogy-mázlista-macska” fiú) ÉÉE. (Érdeklődésre Érdemes Egyén)

A munkatársak ezután egy sor felderítési akciót hajtottak végre, amelyek során a következő megfigyeléseket végezték:

A célszemély: Josh Adamson Abrams lakhelye a 601 North Bellis Roseville, Virginia.

Ismert kapcsolatok: a célszemély online aktivitásának átvizsgálása kimutatta, hogy rendszeresen e-mailezik Dillon Jonesszal, nickneve D'Man (ugyancsak a North Bellis Streeten) – leggyakrabban „tök baró” videojátékokkal, „ciki” filmekkel, „az én hülye” apámmal és iskolai feladatokkal kapcsolatban.

Foglalkozása: másodikos a Roseville gimnáziumban, ami a Harcos Kalózkodók otthona (de nyilvánvalóan nem harcolnak túl jól, hisz a további kutatások kimutatták, hogy a győzelem-vereség arányuk 0-3).

Átlaga: 3,75. A célszemélynek, úgy tűnik nehézségei akadnak a számolással és a famegmunkálással. (Ez kizárja a NSA kódtörő és/vagy a *Szexi asztalos* című otthon-átalakító tévéshow-ban befutható karriert. NEM zárja ki azonban annak lehetőségét, hogy dögösen néz ki szerszámövből).

Úgy tűnik, a célszemély kiváló angolból, földrajzból és állampolgári ismeretekből (ami nagyszerű, mert Cammie beszél angolul és kiváló állampolgár).

Családja:

Édesanyja, Joan Ellen Abrams, 46, háztartásbeli és eszményi pitesütő.

Édesapja, Jacob Whitney Abrams, 47, gyógyszerész, az Abrams és Fia gyógyszertár tulajdonosa.

Lánytestvére, Joy Marjorie Abrams, 10, tanuló.

Szokatlan pénzügyi tevékenység: nincs, ha csak nem tekintjük annak, hogy valaki a családból túlságosan érdeklődik a Polgárháborús életrajzok iránt. (Lehet ez annak jele, hogy még mindig élnek és tevékenykednek konföderációs lázadók Virginiában? További kutatást igényel.)

Tisztelettel benyújtotta: Cammie, Bex és Liz.

– Mondom, ez nem jelent semmit – közölte Bex, miközben a tükör előtt arra vártunk, hogy a szkener végigpásztázza az arcunkat, és zöldre váltsa a fény a festmény szemében. Meg sem említettem Josht, de tudtam, miről beszél. Végigmérte a tükörképem – nem csak a szkener képes belém látni.

Az ajtók kinyíltak, és mi beléptünk.

– Megvan a számítógépes kapcsolat – ajánlotta Liz. – Például pénzügyi adatok, amik sok mindent...

– Liz! – csattantam fel. Figyeltem a kijelzőt, ahogy ereszkedtünk.

– Egyszerűen nem éri meg a kockázatot, oké? – megremegett a hangom, ahogy arra gondoltam, hogyan mondta azt, hogy *csak* egy lány vagyok, egy *senki*. Nem méltó egy kémhez ilyen hülyeségen szomorkodni, de leginkább azt nem akartam, hogy barátaim ezt tudják. – Lányok, semmi baj! Nem érdeklek Josht. Rendben van. Nem olyan lány vagyok, akit kedvelnek a fiúk. Nem nagy cucc.

Nem bókokra vadászom, mint amikor sovány csajok nyafognak, hogy kövérek, vagy mikor gyönyörű göndör hajú lányok arról panaszkodnak, mennyire utálják a nedvességet. Persze, vannak néhányan, akik mindig biztatnak, hogy „Ne mondd, hogy nem vagy

csinos!” és „Persze, hogy úgy nézel ki, mint az anyád!”, de esküszöm, hogy nem én kértem magamban Bexet, hogy szemfogatva azt mondja:

– Tök mindegy! Annak a srácnak örülnie kellene.

De megtette, és hazudnék, ha azt mondanám, hogy ettől nem lett jobb.

– Ugyan csajok – nevettem. – Mi van? Azt hittétek, hogy elhív majd a bábra? – ugrattam őket. – Vagy, hé, anya égett sajtos makaróni vacsorája vasárnap este; talán átjöhetne, anya pedig mesélhetne arról, hogyan ugrott le párnahuzatból készített ejtőernyővel egy kilencvenedik emeleti erkélyről Hongkongban.

Rájuk néztem. Nevetni próbáltam, de ők egymásra pillantottak. Elkaptam az átsuhanó arckifejezésüket. Napok óta küldözgették ezt egymás közt, akár egy cetlit óra alatt.

– Ne már! – Elsétáltunk a babaház mellett. – Ha elfelejtettétek volna, jobb dolgunk is van ennél.

Ekkor fordultunk be a sarkon, és mindhárman ledermedtünk. Mr. Solomon birodalmába érkezve leesett az állam, és hevesen kezdett verni a szívem. A tanterem az Első Alszinten nem hasonlított már tanteremre. A padok helyett három hosszú asztal állt ott. Kréta és papír helyett gumikesztyűs dobozok. A tejüveg válaszfalak és a fehér padló azt sugallta, a földönkívüliek elraboltak és felvittek minket az űrhajóra, hogy vizsgálatokat végezzenek rajtunk. (Én orrműtétben reménykedtem.)

Ott álltunk együtt, a Gallagher lányok zárták soraikat, felkészültünk bármilyen kihívásra, ami besétálhat az ajtón.

Legkevésbé gondoltuk, hogy a kihívás Mr. Solomon lesz, aki három fekete műanyag zsákkal érkezett. A dagadó szörnyűségek látványa egészen földobta a földön kívüli hangulatot. Minden asztalra fájdalmas puffanással hajított egy-egy zsákot. Végül felénk lökött egy doboz gumikesztyűt.

– A kémkedés mocskos meló, hölgyeim. – Összecsapta a kezeit, mintha korábbi élete porát akarná lesöpörni. – Amiről az emberek legkevésbé akarják, hogy más tudjon, az az, hogy mit dobnak minden héten a szemébe. – Kioldotta a csomót az egyik zsákon. –

Mire költik a pénzüket? Mit és hol esznek? Milyen bogyókat szednek? Mennyire szeretik az állataikat?

Megragadta a zsák alsó sarkait, lódított rajta egyet, és félig egy bűvész, félig egy hóhér mozdulatával fejre állította. Mindenfelé szemét repült, beborította a hosszú asztal minden centijét. Iszonyú volt a bűz, és én két héten belül másodszor is közel álltam ahhoz, hogy kidobjam a taccsot. Nem így Solomon, aki közelebb hajolt és a mocsokban turkált.

– Olyan férfi ő, aki tollal fejt meg a keresztretjvényt? – Elhajította az újságot, és felvett egy borítékot, amit tojásbérdarabok borítottak. – Mit firkál a nő, miközben telefonál? – Végül mélyen benyúlt a szemétkupac alá, és előhalászott egy használt ragtapaszt. A fény felé tartva a géznégyzetre tapadt megszáradt vér félkörét vizsgálgatta. – Minden, amit valaki megérint, mesél nekünk valamit róla. Darabkák ezek életük kirakójából.

Visszadobta a ragtapaszt a kupacra, és összedörzsölte a kezeit.

– Legyenek üdvözölve a Kukulógia tudományában? – vigyorgott.

Csütörtök reggel, sőt, egész nap esett, és úgy tűnt, a kőfalak átengedik a nedvességet. A nehéz faliszőnyegek és a nagy kőkandallók esélytelennek tunktek a hideg elleni harcban. Hétfőn iskola után dr. Fibsnek szüksége volt ránk, így el kellett cserélnünk a TanVez órát Tinával, Courtney-val és Évával. Szóval egy napos, vénasszonyok nyarás délután helyett a hangulatomhoz passzoló ég alatt készültünk vezetni. Bexre és Lizre vártam a földszinten ácsorogva a hátsó udvarra vezető franciaajtónál, a párába rajzoltam nevem kezdőbetűit, de a víz csak lefutott az ablaktáblán.

Nem mindenki érezte magát olyan pocsekul, mint amilyen a nap volt, mert amikor Liz mellém ért, felkiáltott:

– Nagyszerű! Nem hiszem el, hogy használjuk az ablaktörőt!

Asszem, ha valaki kilencévesen publikál a *Tudományos Amerikában*, annak elég furá elképzelései vannak a szórakozásról.

Átvágtunk a pázsiton a kocsiban várakozó Madame Dabney felé; lábunk cuppogott a nedves fűvön. A fényszórók átfúrták a szürkéséget, az ablaktörők ide-oda csúszkáltak.

Tizenöt perccel később Madame Dabney megköszöri a torkát:

– Ööö, Rebecca kedves, talán meg kellene... – elhallgatott, amikor barátnőm egy újabb kanyar után megint az út rossz oldalán kötött ki. Azt várhatnánk egy kémtől, hogy a vészfékre lép, és egy fejre mért jól irányzott ütéssel leüti Bexet, de Madame Dabney csak annyit mondott:

– Igen, pont itt, kedvesem... Ó, te jó...! – megmarkolta a műszerfalat, mert Bex szembefordult a forgalommal.

– Bocsánat! – kiáltotta ő, valószínűleg annak a teherautósófürnek, aki előtt átvágott. – Állandóan elfelejtem, hogy ők is ott vannak, ugye?!

Az eső elállt, a kerekek mégis, nedves, csúszó hangot hallattak, ahogy vizet spricceltek az autó alvázába. Az ablakok bepárásodtak, nem láttam, merre is megyünk, ami áldás volt, mert akárhányszor kipillantottam, az életem újabb éve pergett le a szemem előtt.

– Talán cserélhetnél az egyik osztálytársaddal!

Madame Dabney végre meg tudott szólalni, miután Bex majdnem belefutott egy cementes kocsiba, félrerántotta a kormányt, ráugrott a fékre, átrepült a parkoló sarkán, ki egy másik utcára.

Nekem ekkor tűnt fel valami. Nem elég, hogy Bex ügyet sem vetett Madame Dabney aggódó kiáltásaira és a törvényekre, amelyek meghatározzák a motoros járművek használatát ebben az országban, de – és ez a legfurább – Liz nem bukott ki ezen!

Liz, aki utálja a pókokat és sehova sem megy mezítláb. Liz, aki tökéletesen úszik, mégis hat különböző mentőmellénye van. Liz, aki egyszer fogselyem nélkül ment ágyba, és egész éjjel nem tudott aludni, most nyugodtan ült a hátsó ülésen, miközben Bex majdnem elsodort egy szemetest.

– Rebecca, ez egy gyalogos is lehetett volna! – figyelmeztette Madame Dabney, de nem lépett a vészfékre, úgyhogy azon filóztam, mit láthatott Madame Dabney Franciaországban, amitől ilyen fura fogalmai vannak a veszélyről.

De ekkor már az utcatáblákat is láttam.

– Te jó ég! – sziszegtem összeszorított fogaim közt.

Liz vigyorgott – az elsuhanó tábla azt hirdette, hogy a North Bellisen járunk.

– Sssh! – benyúlt a táskája zsebébe, és előszedte az első nap tönkretett hifim távirányítóját.

– Mit csinálsz azzal a...?

– Sssh! – figyelmeztető pillantást lött ki Madame Dabney felé. – Csak egy *kis* robbanás lesz.

Robbanás!

Pár másodperccel később hangos robaj rázta meg a kocsit. Bex próbálta uralni a kormányt. Füstszagot éreztem, és hallottam a tompa, élettelen, burkolatnak ütődő gumi pattogását.

– Jaj, ne, Madame Dabney! – kiáltott fel legteátrálisabb hangján. – *Azt hiszem, defektet kaptunk!*

– Ó, tényleg? – kérdeztem, és Lizre néztem, aki csak megvonta a vállát. Talán vissza kellene vonnom, hogy zseniális barátaim vannak. A normális barátok talán nem robbantanak fel egy tanulóautót. Vagy legalábbis nem szándékosan.

Az autó végül megállt – és igen: ott voltunk Josh háza előtt.

– Ó, lányok! – sipákkolt Madame Dabney körbefordulva, hogy ellenőrizze, Liz és én még mindig eredeti, egydarabos testünkben vagyunk. – Mindenki jól van? – Bólintottunk. – Nos – szedte össze magát –, azt hiszem ideje megtanulni, hogyan cserélünk kereket.

Persze a lányok pontosan tudták, hogy ez következik. Erre ment ki a játék. Bex mégis meglepetten kiáltott fel.

– Hozom a pótkereket!

Fénysebességgel pattant ki a kocsiból és nyitotta ki a csomagtartót, míg Liz Madame Dabney-t faggatta.

– Mondja, hölgyem, maga szerint mi okozza a legtöbb defektet?

Amíg ő a tanárunkat macerálta az autó elejében, én Bexszel hátul találkoztam.

– *Mit művelsz?* – követeltem magyarázatot.

De Bex csak vigyorogva benyúlt a csomagtartóba, felfedve egy pont olyan szemeteszsákokat, mint amelyenek az utcán sorakoztak.

– Nem maradhat egyetlen hely sem üresen, ugye?

És ekkor megláttam. A Bellis Streeten végig szemetes kukák és műanyagzsákok borították a járdát, vigyázban várakozva, mint a katonák.

– *Te* cserélted el a kereket! – rémültem meg. – Te durrantottad ki a kereket! Te...!

Elhallgattam, mert a következő szavaim ezek lettek volna: „Te csináltad az egészet?” vagy pedig: „Bűnözőként végzed!” Mindkét mondatnak egyenlő esélye volt.

– Most nem adhatjuk fel, ugye? – nagyon *bexesen* hangzott. Drámai mozdulattal kihúzta az emelőt a csomagtartóból, és felvonta a szemöldökét. – Ezzel tartozunk az országodnak.

Nem, ők azt gondolták, nekem tartoznak ezzel. Annyira örülök, hogy nem ezt mondta.

Másodpercek alatt előszedték a pótkereket, Madame Dabney a csavarlazítás finomságait szemléltette, én meg csak le-föl jártam a tekintetemet a Bellis Streeten. Mi van, ha meglátott, ha észrevette a kocsit és az egyenruhát? Ezt hogy tudnám megmagyarázni? *Akarná* egyáltalán, hogy elmagyarázzam? Meglátna egyáltalán vagy én egyszerűen „csak egy lány” lennék? Csak egy „senki”?

– Iskolai kirándulás D. C.-be – suttogta Liz a fülembe, látva, mennyire ideges vagyok. – Kilenc előtt nem ér haza.

Megkönnyebbültem.

– Van kérdés? – Madame Dabney előhúzta az emelőt a kocsi mögül, Bex pedig betette a rossz kereket a csomagtartóba. Lizzel a fejünket ráztuk. – Nos, akkor ennyi elég is lesz.

Madame Dabney megdörzsölte a kezét, és láthatóan büszke volt a munkájára.

„Aha” – gondoltam, ahogy még egyszer körbenéztem a szomszédságon, Bex meg felfordított hüvelykujjal jelzett. Ennyi elég is lesz.

Megfigyelési jelentés

Munkatársak: Cameron Morgan, Rebecca Baxter és Elisabeth Sutton.

Jelentés a Josh Abrams otthonából elhozott szemérről.

Üres karton WC-papír gurigák száma: 2.

Kedvelt leveskonzervfajták: paradicsom (szorosan a nyomában a gombakrémleves).

Üres jégkrémes dobozok száma: 3 – kettő mentás-csokis, egy sima vaníliás. (Ki vesz sima vanília jégkrémet egyébként? Van ennél nagyobb pénzkidobás?)

Lakberendezési katalógusok száma: 14. (Egyetlen árucikk sem volt bejelölve vagy máshogy azonosítva, annak ellenére, hogy a mosható díszpárna a hülyének is megéri.)

– A papírtörülközöt hova is rakjuk? – kérdezte Bex, végignévezve a mi kis fura kupacainkon. – Az most háztartási cikk vagy élelmiszer?

– Attól függ – fordult hozzá Liz. – Mi van rajta?

Bex szippantott egyet a kezében tartott papírtörülközőből.

– Spagetti szósz... azt hiszem. Vagy vér?

– Szóval vagy szeretik a tésztát, vagy baltás gyilkosok? – csipkelődtem.

Bex megfordult és a törülközöt a körülöttünk növekedő kábé fél tucat kupac egyikére dobta, míg az eredeti rakás közepén lassan zsugorodni kezdett. Az összes ablakot kinyitottuk a szobában. A hűvös, nyirkos szél felhígította a szemet szagát (egy kicsit), miközben mi egy műanyag ponyván ücsörögtünk, megvizsgálva mindent a papírsepitől az üres tonhalas dobozig.

Ha valaha is azon gondolkodnál, hogy valaki nem túl jó-e neked, azt tanácsolom, nézd át a szemetét. Azután senki sem tűnik felsőbbrendűnek. Plusz, ha Mr. Solomonnak igaza van, akkor a szemétben válaszok rejtőztek. Válaszok, amikre iszonyatosan nagy szükségem volt.

Miért ajánlotta fel, hogy elkísér, míg én (állítólag) kiveszem anyám dzsekijét, és fordult meg aztán, majd mondta a barátjának, hogy senki vagyok? Barátnője van? Azért állt le velem beszélgetni az utcán, hogy megnyerjen valami rémes fogadást, mint a tinifilmekben? Úgy értem, oké, hogy a telet egy kastélyban töltöm egy rakat lánnyal, a nyarakat pedig egy nebraskai farmon, de mindkét helyen vannak filmek, és sokban közelednek fogadásból az egyszerű lányokhoz (mint én) a tök aranyos pasik (mint Josh).

De azok a fiúk nem olyanok, mint Josh, jöttem rá, ahogy egyre mélyebbre ástunk a szemétbe. A fiúk azokban a filmekben nem

segítenének a negyedikés kishúguknak ódát írni Amelia Earharthoz (Gallagher Akadémia, 1915-ös évfolyam). Azok a fiúk nem írnának olyan üzeneteket, mint amit idemásoltam:

Anya, Dillon azt mondja, hogy el tud hozni a kirándulás után, úgyhogy ne várj ébren, míg telefonálok!

Szeretlek, J.

Azt mondja az anyukájának, hogy szereti. Milyen klassz ez már? Úgy értem, a fiúk a filmekben a fogadásokkal meg az egyszerű lányokkal (akik persze sosem egyszerűek, csak rosszul öltözöttek) meg a drámai báli jelenetekkel, na, azok a fiúk soha nem hagynának az anyjuknak kedves és udvarias üzeneteket, és soha nem lesznek olyan férfiak, akik kedves és udvarias üzeneteket hagynak. Nem tehetek róla, de azonnal elképzelve, milyen érzés lenne, ha egy nap én is ilyet kapnék.

Drágám, lehet, hogy ma sokáig dolgozom, úgyhogy nem biztos, hogy ott leszek, amikor hazaérsz. Remélem, remekül érezted magad Észak-Koreában, és sok nukleáris bombát hatástalanítottál. Nagyon szeretlek, Josh.

(De ez csak egy vázlat.)

Egy üres rágósdobozra bámultam – fogfehérítő faja –, és megpróbáltam visszaemlékezni, hogy a foga extra fehér vagy csak átlagos fehér volt-e. Átlagos fehér, gondoltam, úgyhogy bedobtam a dobozt a Liz melletti halomba, és újra beletúrtam a kupacba, bár nemigen tudtam, mit szeretnék kihúzni onnan.

Találtam egy borítékot, kicsi négyzet alakút, gyönyörű kézírással az elején. Az *Abrams családnak* címezték. Életemben nem láttam még semmit, amit a *Morgan családnak* küldtek volna. Minket sosem hívtak el partikra. Persze, emlékszem, hogy anya és apa egyszer-kétszer kiöltözött, engem meg otthagytak a bébicsőssel. De még olyankor is tudtam, hogy anya kristálybrossában icipici mikrofilmfelvevő, apa mandzsettagombjaiban pedig ötvenméternyire kilőhető kábelek vannak, amin akár le is

ereszkedhet egy épület oldalán, ha nagyon akar. (Ha belegondolsz, nem olyan meglepő, hogy nem hívták meg őket túl sokszor.)

Épp el akartam képzelni, milyen is lehet másfajta családban élni, amikor meghallottam egy rosszat sejtető *Ó-ó-t*.

Lizhez fordultam, aki egy papírdarabot mutatott Bexnek.

„*Először Bexnek mutatja meg!*”- iszonyodtam el. *Josbnak csak hat hónapja van hátra! Olyan gyógyszereket szed, amelyek előkészítik a nővé operálását! Az egész családja Alaszkába költözik!*”

Ennél is rosszabb volt.

– Cam – kezdte Bex, a hangja a legrosszabbra készített fel –, Liz talált valamit, amit talán látnod kellene.

– Lehet, hogy semmiség – tette hozzá Liz, és mosolyt erőltetett az arcára, miközben Bex felemelte az összehajtogatott rózsaszín lapot.

A JOSH” kék tintával, azzal a virágos, csicsás kézírással állt rajta, amit a Gallagher Akadémián soha senki nem volt képes megtanulni. Végül is, ha mindennap szerves kémia, emelt szintű kódfejtés és társalgási szuahéli házit kell írnod, akkor nem töltesz sok időt azzal, hogy megtanulj apró szíveket rajzolni az „i” betűk fölé.

– Olvasd fel! – kértem.

– Ne! – kezdte Liz. – Talán...

– Liz! – csattantam fel.

De Bex addigra már elkezdte.

– Kedves Josh! Klassz volt látni a karneválon. Én is jól szórakoztam. Valamikor megismételhetnénk. Szeretettel: DeeDee.

Bex mindent megtett, hogy a szöveg unalmasnak tűnjön, hozzátéve rengeteg felesleges szünetet és rossz ragozást, de semmi nem változtatott azon, hogy ez a DeeDee érti a dolgát. *Én sose* írtam üzeneteket rózsaszín papírra cuki írással. Nincs is rózsaszín papírom. Ehető papír – az igen, de hogy szép rózsaszín – kizárt! Szóval, itt volt a bizonyíték feketén fehéren (vagyis... izé... rózsaszín kéken, de érted, hogy értem), hogy hivatalosan is ki vagyok ütve. Hogy tényleg egy senki vagyok. Liz láthatta az arckifejezésem, mert azonnal rávágta:

– Ez nem jelent semmit, Cam! Ez a *szemétben* volt! – Bex-hez fordult. – Ez csak elárul valamit, ugye?

És ekkor már nem tagadhattam többé az univerzális igazságot, hogy az elitoktatás és a zseniális IQ-szintünk ellenére mi nem tudtunk semmit a fiúkról. DeeDee a rózsaszínű papírjával és a nagy dagadt J” betűivel talán értette annak jelentőségét, ha egy fiú, mint Josh, a szemébe dob egy tökéletes babaszín üzenetet, de mi biztos nem. Álmaim pasija lehetett akár egy olyan közeli városban, mint Roseville. Csak két és fél kilométer, 80 biztonsági kamera és egy nagy, széles kőkerítés távolságban, de ő és én sose beszélünk volna ugyanazt a nyelvet (ami tök ironikus, mert a „fiú” volt az egyetlen olyan nyelv, amit az iskolám sose próbált megtanítani nekem.)

– Minden oké, Liz – mondtam halkán. – Tudtuk, hogy esélytelen. Ez...

– Várj! – Bex karja kivágódott, és megragadta a csuklóm. – Mondd el, mit mondtál neki, még egyszer! – Bárgyún nézhettem. – Akkor este – noszogatótt –, amikor azt mondtad, hogy magántanuló vagy.

– Ő megkérdezte, hogy magántanuló vagyok-e, én meg azt feléltem, igen.

– És mivel indokoltad?

– Azzal... – kezdtem, de elállt a szavam. Az előttünk fekvő papírkupacra meredtem. – ...vallási okokból.

Volt ott program a Roseville-i Szabad Akarat Baptista Gyülekezettől, szórólap a Roseville-i Egyesült Metodista Egyháztól. Meg még csomó minden. Josh vagy templomi szórólapokat gyűjtött valami bizarr szenvedélytől hajtva, vagy szorgalmasan járta a Vasárnapi Iskolákat és a keddi esti ifjúsági összejöveteleket valami tök más okból.

– Téged keres, Cam! – mondta Liz, és úgy ragyogott, mintha most tette volna meg az első lépést a végső kód feltöréséhez.

Csend ereszkedett ránk. A szívem kalapált a mellkasomban, Bex és Liz engem nézett, én viszont nem tudtam levenni a szemem, arról, amit találtunk. A reményről, ami beborította a padlót.

Azt hiszem, ezért nem vettük észre, hogy nyílik az ajtó. Azt hiszem ezért ugrottunk fel, mikor meghallottuk Macey McHenry hangját.

– Szóval, hogy hívják?

Tizenkettedik fejezet

– Nem tudom, miről beszélsz! – vágtam rá, túl gyorsan ahhoz, hogy jó hazugság legyen. Elárulok valamit a hazugságról: egy részednek komolyan hinnie kell benne. Még ha csak egy apró, baljóslatú darabkának is, ami az agyad legfeketébb, legsötétebb részében bujkál. Akarnod kell, hogy igaz legyen.

Asszem, én nem akartam.

– Jaj, ne már! – forgatta a szemeit Macey. – Mióta is? Két hete? – félredöntött fejjel kérdezte: – Eljutottatok már a második fokozatig?

A Gallagher Akadémia könyvtárában egész könyvek szólnak a női egyenjogúságról, meg hogy ne engedjük, hogy a férfiak eltérítsenek a küldetésünktől, de én csak néztem Macey-t, és azt kérdeztem:

– Szerinted velem lehet kettes fokozatra kapcsolni? Utálom beismerni, de talán ez volt a legnagyobb bók, amit addigi életemben kaptam. Macey megint csak a szemeit forgatta.

– Felejtsd el, hogy megkérdeztem! – odasétált az egyik szemétkupacchoz, és cseppet sem meglepő módon felhúzta tökéletes orrát. – Ez undorító! – Aztán rám nézett. – Eléggé odalehetsz.

Erre Bex lenyugtatta:

– TitMűv házink van, Macey.

Még én is majdnem elhittem, hogy amit csinálunk, az tök ártatlan. Macey a kupacokat méregette, és úgy vizsgálta a jelenetet, mintha ez lenne a legérdekesebb dolog, ami hónapok óta történt vele. Ami pedig egyáltalán és abszolút nem igaz, mert az osztálya ott volt a fizika laborban, amikor dr. Fibset megtámadták azok a méhek, amelyekről azt gondolta, hogy sikerült genetikailag úgy

módosítania őket, hogy fütyülésre teljesítsenek parancsot. (Kiderült, hogy csak James Earl Jones hangjára reagálnak.)

– A neve Josh – böktek ki végül.

– Cammie! – Liz horkantása jelezte, nem hiszi el, hogy ilyen kényes infót adok át az ellenségnek.

De Macey csak megismételte – Josh – mintha csak a méretét próbálgatná. – Aha – folytattam. – Akkor találkoztam vele, amikor küldetésen voltunk a városban, és... izé...

– Most képtelen vagy másra gondolni... Mindig tudni akarod, mit csinál... Ölni tudnál, hogy tudd, gondol-e rád... – Macey úgy sorolta, mint orvos a tüneteket.

– Igen! – kiáltottam fel. – Annyira így van!

Vállat vont.

– Az szívás, kölyök.

Csak három hónappal volt idősebb nálam, szóval tök kiakadhattam volna rá a „kölyök” miatt, de nem tettem. Akkor nem. Nem egészen értettem mi történik, de egy valami világossá vált: Macey McHenrynek olyan infói voltak, amelyekre nekem nagy szükségem volt.

– Azt mondta, mázlista a macskám – kezdtem. – Az mit jelent?

– Neked nincs is macskád.

– Részletkérdés – hessegettem el a tényt. – Szóval, mit jelent?

– Lazának akar tűnni... *Talán* kedvel téged, és szabadon akarja hagyni a lehetőségeit, arra az esetre, ha úgy döntenél, hogy Zenem kedveled *őt*, vagy *ő* dönt úgy, hogy *ő* nem kedvel téged.

– De aztán láttam az utcán, és hallottam, hogy azt mondja egy barátjának, hogy „senki” vagyok. Bár tényleg kedves és...

– Látom, zajlott az élet!

– Tényleg kedves, de az alapján, amit a haverjának mondott. ...

– Várj! – állított le Macey. – Ezt egy haverjának mondta? Egy másik srácnak?

– Igen.

– És te elhitted? – forgatta a szemeit. – Tök baromság! Lehetett pózolás, területjelölés, lehet, hogy szégyellte magát, mert kedveli a fura új csajt. Mert gondolom, azt hiszi, fura csaj vagy.

– Azt hiszi, vallási okokból magántanuló vagyok.

– Aha – bólított, mintha ez elég magyarázat lenne. – Én azt mondom, még van egy dobásod.

TE JÓ ÉG! Mintha a szürke viharfelhők szétoszlottak volna, Macey McHenry pedig mint a Nap, bölcsességet és igazságot ragyogtatott volna az örök sötétségbe. (Vagy valami sokkal kevésbé melodramatikusabb.)

Csak ha nem értenéd a lényegét: Macey McHenry ismeri a fiúkat! Persze ennek nem kellett volna valami óriási, kolosszális meglepetésként érnie, de nem tehetek róla: a lába elé borultam, áldoztam a szemceruza, a push-up melltartó és a szülői felügyelet nélküli koedukált partik oltárán.

Még Liz is azt mondta:

– Ez bámulatos!

– Segítened kell nekem! – könyörögtem.

– Ó, bocs, nem az én szakterületem.

Persze hogy nem. Az világos volt, hogy Macey McHenry volt az, *akiért* epekednek, nem az, *aki* epekedett. Ő talán nem is értheti, milyen érzés kívülállóként figyelni egy olyan világot, amit sose ismert. Aztán azokra az órákra gondoltam, amiket a fejhallgatói csendjébe zártan tölt, és eltűnődtem, hátha mégis értheti?

Elöttem állt, fel tudja törni az Y kromoszóma kódját, és én nem engedem el őt ilyen könnyen.

– *Ne már?* – nyögtem.

– Aha, hát mondd ezt olyannak, aki nem a *nyamvadt* hetedik *nyamvadt* üdvöskéje! – Leült az *ágyára* és keresztbe tette a lábát. – Szóval csak egy módja van annak, hogy érdekeljenek a pasi problémáid.

Dolgozz, agy, dolgozz!, utasítottam a fejem, de az olyan volt, akár egy mocsárba ragadt autó.

– Ki akarok kerülni a gólyák óráiról – közölte Macey. – És te segíteni fogsz nekem.

Egyáltalán nem tetszett a dolog, mégis megkérdeztem.

– Nekem ebben mi a jó?

– Kezdetnek az, hogy nem beszélgetek Jessica Boden barátunkkal egy kora reggeli kirándulásról a laborba, aminek fontos kelléke volt egy régi üdítő süveg, vagy egy késő esti kiruccanásról,

amiről valaki levelekkel a hajában tért haza. –Lizre vigyorgott. – Vagy egy TanVez balesetről.

Most először nem kételkedtem abban, hogy Macey is Gallagher lány. A többiek pillantásából úgy tűnt, egyetértenek.

– Tudtad, hogy Jessica anyja kurátor? – Macey hangjából csöpögött a szarkasztikus irónia. – Tudod, Jessica ezt kábé százötvenszer említette és...

– Oké, ennyi elég! – állítottam le. – Mit kapok még?

– Egy *lelki társat*.

– Hölgyeim, ez a szövetségek szakmája – mondta Mr. Solomon másnap reggel az osztálynak. – Lehet, hogy nem szeretik azokat, akikkel dolgoznak. Lehet, hogy utálják őket. Talán ezek az emberek képviselnek mindent, amit gyűlölnek, de csak egy dolog számít, hölgyeim. A bajtársiasság, ami összeköti az életünket. – Visszasétált az asztalához. – Hogy szövetséget kössünk.

Szóval, ez volt nekünk Macey – szövetséges. Nem voltunk barátok; nem voltunk ellenségek. Nem zártam ki, hogy nála töltssem a július negyedikét hétvégéig Hamptonsban, de azt igen, hogy ezt kedvesen teszem.

Eljött az ebédidő, Macey az asztalunkhoz sétált, én pedig felkészültem arra, ami történni fog. *Ha a kommunisták és a kapitalisták együtt harcolhattak a nácik ellen...* mondtam magamnak. *Ha Spike együtt küzdhetett Buffyval, hogy megszabadítsák a világot a démonoktól...* *Ha a citrom egyesíthette erejét a lime-mal, hogy létrehozzanak egy olyan isteni és frissítő valamit, mint a Sprite, akkor én is biztosan együtt tudok dolgozni Macey McHenryvel az igaz szerelemért.*

Mellettem ült. Pitét evett. Még egyszer oda kellett nézнем. *Macey pitét eszik?! És még meg is szólalt, de nem értettem.* A közelben koreaiul hangos vita folyt arról, hogy Jason Bourne lenyomná-e James Bondot, és hogy az számít-e, hogy az a Sean Connery-Bond vagy a Pierce Brosnan-Bond.

– Mondtál valamit, Macey? – kérdeztem, de ő olyan pillantással hallgattatott el, amivel ölni lehet. Benyúlt a táskájába, elővett egy párapapírt, és ráfirkantotta:

Tanulhatunk ma este? (Ha elmondod valakinek, megöllek álmodban!)

– Hétkor? – kérdeztem. Bólintott. Randink volt.

A pite nagyon jól nézett ki, úgyhogy felálltam, hogy hozzak párat, közben rápillantottam a *Vogue*-ra, amit Macey olvasott, de nem tudhattam meg sokat a divatról, mert szerves kémia jegyzetek voltak beleragasztva, elfedve az a havi selyemcsodákat.

Aznap éjjel a szobánk padlóján ülve, köröskörül Macey házijával, nem igazán voltam benne biztos, hogy ez a szövetség működni fog.

Szerencsére Liznek volt pár ötlete.

– Kezdetnek elmagyarázhatnád, hogy ez mit jelent.

Macey arca elé tartotta DeeDee üzenetét.

– Pfuj! – nyögte Macey, elfordította a fejét és befogta az orrát, ahogy félrelökte a papírt.

Ami hiányzott Lizből erőben, azt behozta kitartásban. Visszapöckölte a cetlit, Macey hiába panaszkodott:

– Azt hittem már megszabadultatok az összes szeméttől!

– Hát, ettől nem. Ez bizonyíték. – közölte Liz azt, ami az ő agyában nyilvánvaló.

– ÁÁÁ! Iszonyat!

Bex megmozdult. Jobb mint átlagos munkát végzett a közömbösség tettetésében, de én tudtam, hogy minden idegszála élesítve van. A pillantása sose hagyta el a füzetét, mégis mindent látott. (Ő ebben nagyon nyomozósos.)

– *Mit jelent?* – kérdezte újra Liz, közelebb és közelebb mászva Macey-hez, az új fiútanárunkhoz.

Ő pedig arra a következtetésre juthatott, hogy eleget tanult egy estére, mert félrelökte a jegyzeteit. Az ágyához masírozott, még egyszer ránézett a papírdarabra, aztán ledobta a földre.

– Azt jelenti, hogy kapós – felém biccentett. – Jó választás?

– De Josh is kedveli? – akarta tudni Liz. – Ezt a DeeDee nőszemélyt?

Macey vállat vont és elterült az ágyán.

– Nehéz megmondani.

Liz előhúzta a jegyzetfüzetet, amit az elmúlt hetekben magánál hordott. Azt hittem, valami külön projekthez kell. Azt nem tudtam, hogy a *mi* külön projektünkhöz. Felpattintotta a fedelét, erre ezernyi papír reppent ki a hirtelen légmozgástól.

– Látod... – rámutatott egy kiemelt részre az egyik lapon.

–... ebben az e-mailben a „bratyó” szót használja a barátjára, Dillonra. Mint itt, idézem: „Nyugi, bratyó! Minden rendben lesz!” Nincs bátyja. Mi van a pasikkal, hogy így hívják egymást? Én nem hívom Camet vagy Bexet *huginak*. Miért? – követelte, mintha az élete függne attól, hogy ezt megértse. – MIÉRT?

Aha, ekkor történt, hogy Macey McHenry úgy nézett Lizre, mintha az hülye lenne. És hogy ezt tette volt az egyik legörültebb mindazok közül, amit ebben a melóban láttam.

Macey félredöntötte a fejét:

– *Te agy a szuperzseni?*

Ekkor Bex felpattant az ágyáról, és Macey felé közeledett. A dolgok kezdtek rosszra fordulni, nagyon rosszra. Szegény Liz nem bántódott meg, sőt, csak Macey-re nézett, és azt mondta:

– Tudom... – mintha ő is fel lenne háborodva.

Bex megállt, és kifújta a levegőt. Liz elképedve rázta a fejét, kiüzve a megválaszolatlan kérdéseket az agyából. Már ezerszer láttam tőle. Világos, a fiúk csak egy új tantárgyat jelentenek a számára. Új kódot, amit fel kell törnie. Végül a padlóra huppant, és megszólalt:

– Csinálnom kell egy táblázatot.

– Figyelj! – úgy tűnt, Macey feladja, és kiegyenesedett az ágyon.

– Ha a srác szentimentális típus, akkor azt jelenti, hogy nem érdekli a csaj. Ha nem, akkor lehet, hogy kedveli, lehet, hogy nem – közelebb hajolt, meg akarta értetni velünk. – Analizálhattok, gyárthattok elméleteket –, bármit – de komolyan, mi jó lehetne belőle? Ti itt vagytok. Ő odakint. És ez ellen semmit nem tehetek.

– Ó – szólalt meg Liz legelőször –, ez egyébként se a te szakterületed. – Láttam, ahogy forog az agya, mint aki bevetésen van. – A miénk.

Tizenharmadik fejezet

A kémek bölcsek. A kémek erősek. De legfőképpen, a kémek türelmesek.

Két hétig vártunk. KÉT HÉTIG! Tudod milyen hosszú idő az tizenöt-éves-lány-időszámítás szerint? Nagyon. NAGYON. Nagyon.

Tényleg együtt éreztem, azokkal a nőekkel, akik a biológiai órájukról beszélnek. Úgy értem, tudom, hogy az enyém még sokáig fog ketyegni, de nekem mégis sikerült minden szabad percemben a Josh-hadműveletre gondolni, és azon aggódni. Márpedig egy zseni kémiskolában a szabad perc nem túl gyakori. Csak elképzelni tudom az olyan lányok kínjait, akik normál iskolába járnak, hiszen ők valószínűleg nem töltik a szombat estéiket, hogy a legjobb barátjuknak segítenek feltörni az USA kémműholdjainak védelmi kódjait. (Liz megosztotta velem az extra kreditet, amit Mr. Moscovitztól kapott. Az NSA által felajánlott pénzt megtartotta.)

A klasszikus adatgyűjtésnél tartottunk, infókat kutattunk, felépítettük Josh profilját és az én regémet, kivárva, mikor kell lépünk.

Két ilyen hét. KÉT HÉT! (Csak ha az előbb lemaradtál volna róla.)

Aztán, mint minden titkos ügynök, kaptunk az alkalmon.

Október 1., kedd A célszemély e-mailt kapott Dillontól, képernyőneve: „D’ Man”, aki azt kérdezte a célszemélytől, akarja-e, hogy hazahozza az edzésről. A célszemély azt válaszolta, hogy inkább hazasétálna, mert vissza kell vinnie néhány videót az „AJ's”-ba. (Helyi intézmény a főtéren, videofilmek és videojátékok kölcsönzésére szakosodott.)

Ránéztem az e-mailre, amit Bex elém tolt a reggeliző asztalon.
– Ma este – suttopta. – Megcsináljuk!

A TitMűv óra alatt egyszerűen nem tudtam elég gyorsan írni. Joe Solomon egy zseni!” – gondoltam, és azon tűnődtem, miért nem jöttem rá erre eddig.

– Korán tanulják meg a regéjüket! Tanulják meg jól! – figyelmeztetett előrehajolva, és megragadta a tanári szék támláját, amin még sosem láttam ülni. – Az a másodperc, amelyben gondolkodniuk kell a titkos identitásukról, az lesz az a másodperc, amikor nagyon rossz emberek nagyon rossz dolgokat fognak csinálni.

Remegett a kezem. Grafítnyomokkal volt tele a papírom. Kábé, mint amikor dr. Fibs óráján kézbe vettem egy ceruzát, és kiderült, hogy nem közönséges ceruza, hanem az új Morse kódfordító prototípusa. (Mondanom sem kell, hogy még mindig lelkiismeret-furdalásom van, amiért kihegyeztem.)

– De leginkább azt jegyeztem meg, hogy a mély beépülés nem azt jelenti, hogy közeledünk a célszemélyhez! – Mr. Solomon ránk nézett. – Olyan pozícióba kell helyezkedniük, hogy a célszemély közeledjen *magukhoz*.

Nem tudom, hogy van ez az átlagos lányokkal, de kémként felöltözni egy randira, nos, eléggé nehézre sikerülhet. (Csak áldani tudom a tépőzárát – komolyan –, nem csoda, hogy a Gallagher Akadémia találta fel.)

– Én még mindig azt mondom, fel kellene tűznünk a haját – vetette közbe Liz. – Az olyan *elbűvölő*.

– Aha – dohogott Macey –, mert annyi lány van, aki az elbűvölésre játszik Roseville főterén. Volt benne valami.

Személy szerint ez engem nem érdekelt, ami ironikus, hiszen az én hajamról volt szó, meg minden, de rengeteg más járt a fejemben. És legkevésbé az az arzenál, amit Bex borított ki elém az ágyra. Nem mintha bármit is láttam volna belőle, mert Macey sminkelt, és állandóan azt hajtogatta, hogy „Nézz fel!” meg „Nézz le!” vagy „Maradj teljesen nyugodtan!”.

Amikor nem osztogatott parancsokat, olyasmiket mondott:

– Beszélj, de ne sokat! Ne vess, de ne túl hangosan! – És a személyes kedvencem: – Ha alacsonyabb nálad, csoszogj!

Aztán Bex vette át a szót.

– Beszéljünk a zsebtartalomról! – (Nem mindennapi mondat, hacsak nem vagy... izé... *mi*.) – Nem vagy tizenhat, tehát a személyi nem probléma, de még mindig támogatnunk kell a titkos személyiséged. – Megfordult, és a cuccokat vizsgálgatta az ágyon. – Fogd ezt! – felém lökött egy csomag rágót. Ugyanolyan, amelyet kiszedtünk Josh szemetéből. –Hogy mutassa a közös érdeklődést, és segítsen friss lehelet ügyben. – Bex megint az ágyat vizslatta. – Mit is beszéltünk meg, kell kézításká vagy nem kell? – újra a csoporthoz fordult.

– Mindenképpen legyen nála retikül – javasolta Macey, és Bex egyetértett. El se tudtam hinni! Macey és Bex közös nevezőn... A kiegészítőkkal kapcsolatban! Hát csodák még mindig vannak?

Bex felvett egy táskát az ágyról, és kinyitotta.

– Használt mozijegy. Ha megkérdezi, hogy tetszett, mondj annyit, hogy tetszett, de nem vetted be a végét. – Bedobott egy papírdarabkát a táskába, és mást vett a kezébe. –Távcsőszemüveg. Ma este nem lesz rá szükséged, de nem fog fájni, ha nálad van. – Még valami a hazugságkupacunkból, majd az egészet megfejelte egy *Jézus mit tenne?* golyóstollal, végül nagyon elégedett vigyorral becsukta a táskát.

Fogalmam sincs, Bex hol találta mindezt, de az igazat megvallva, nem is akartam tudni. Nézttem, mit kell magammal vinnem, és végiggondoltam mindazt, amit tudnom kellett volna, közben meg tűnődtem: „Minden lány átmegy ezen? Egy randin minden lány titkos küldetésen van?”

– És ne feledd...!

Felpillantottam: az ezüstkereszt előre-hátra fityegett előttem a láncán.

– Elromlott – közöltem Bexszel. – Azóta nem működik rendesen, mióta a víz a tartályból tönkrevágta, és még mindig nem veszi a jelet a blokkolók miatt.

– Cammie – sóhajtott Bex – *Cammie, Cammie, Cammie...* ez a regéd! – A kereszt tovább ingadozott. – Ezért lesz a kiegyesztőd.

Igaza volt. Amint áthaladok azon a kerítésen, nem lehetek többé én, másnak kell lennem. A magántanuló lánynak, aki hordja azt a nyakláncot és...

– Most ugye csak viccelsz! – csattantam fel, de túl későn. Liz jelent meg az ajtóban, kezében Onyxszal.

És én már akkor azt hittem, hogy nehéz ez a fiú-dolog, *mielőtt* végig kellett dörgölnöm magam egy macskával, hogy megteremtsük a macskaimádó illúzióját.

Évekig azt hittem, hogy kémnek lenni kihívás. Kiderült, hogy lánynak lenni a trükkös rész.

Lekísértek a földszintre a legtávolabbi titkos folyosóhoz.

– Ellenőrizted a zseblámpádat? – Liz ezt pont úgy kérdezte, ahogy Morgan nagyfi szokta, hogy „Megvan a jegyed?”, akárhányszor kivisznek a reptérre. Ez aranyos volt. Azt kívántam, bár csak velem jöhetnének, de ez olyasmi, amit ebben a játékban minden kém korán megtanul. Nem számít, mennyire képzett a csapatod, eljön az idő, amikor egyedül kell menned.

Séta közben Macey szólalt meg:

– Még mindig nem vágom, hogy fogsz ki- és visszajutni anélkül, hogy elkapnának.

Őszintén bizonytalannak hangzott. Nem úgy én. Egyszer tényleg könyvet kellene írnom a kastélyról. Vagyonokat kereshetnék azzal, hogy eladom a gólyáknak, megosztva velük olyan trükköket, mint hogy hogyan kell megütögetni a gondnokszekevény ajtaját a nyugati lépcsőházban, aztán lecsúszni egy csövön egészen a komornyik éléskamrájáig. (Az, hogy hogyan jutsz vissza, az a te dolgod.) A másik jó hely a kápolna öreg lépcsőjének faborítása. Ha háromszor megnyomod, akkor felpattan, és a mennyezetten keresztül bejuthatsz az északi szárny minden terméhez. (Bár ezt nem ajánlom, ha félsz a pókoktól.)

– Majd meglátod, Macey – végigsétáltunk egy hosszú folyosón, a régi rubinvörös faliszőnyeg felé, ami magányosan lógott a hideg

kőfalon. A Gallagher családfáról Macey-re néztem. Ő nem tanulmányozta a generációkat, nem találta meg a saját nevét, nem tett fel kérdéseket; csak annyit mondott:

– Jól nézel ki! – én meg majdnem elájultam ekkora dicsérettől.

Félrehúztam a faliszőnyeget, és már befelé másztam, amikor Bex megszólalt:

– Üsd ki őket!

Aztán még Liz is utánam kiáltott

– *De ne szó szerint!*

Tizennegyedik fejezet

Nem tudom, hogy beszéltek rá erre. Jó, tudom, de ezt sose ismerném be hangosan. Kilógni a suliból, az egy dolog. Csak ismerni kell a biztonsági kamerák látószögét. Tudni kell az örök vakfoltjait, és kijátszani a mozgásérzékelőket a déli falnál. De az, hogy olyan cipőt húztam, ami meglehetősen megnehezíti a surranást, arra sose leszek büszke. Persze Macey fekete csizmája meghosszabbította a lábam, és Charlie angyalainak aurája lengett körül, de mire elfoglaltam a pozíciót a főtér sarki padján, fáj a lábam, kifordult a bokám, az idegeim pedig kikészültek.

Mázli, hogy volt némi időm összeszedni magam. Hát, ennyim volt. Idő.

Elmondok valamit a megfigyelésről: unalmas. Persze néha felrobbantunk ezt-azt, és épületekről és/vagy mozgó vonatokról ugrálunk, de legtöbbször csak lógunk, és várjuk, hogy történjen valami (ez szinte sosem kerül be a filmekbe).

Szóval elég hülyén éreztem volna magam, ha átlagos lány lettem volna és nem magasan képzett titkosügynök-fajta. Ültem a parkban a padon, és próbáltam normálisnak látszani, ami pedig egyáltalán nem vagyok.

17:35 (délután öt óra harmincöt): A munkatárs felvette a pozícióját.

18:00 A munkatárs azt kívánta, bárcsak hozott volna magával valamit enni, mert nem hagyhatta el a helyét, hogy vegyen egy csokit, még kevésbé, hogy elmenjen a mosdóba.

18:30 A munkatárs konstatálja, hogy szinte lehetetlen csinosnak és/vagy csábítónak lenni, ha NAGYON kell pisilni.

A házim aznap estére *A háború művészetének ötven* oldalát jelentette, amit arabra kellett fordítanom; dr. Fibsnek egy hitelkártya/ujjlenyomat-módosítót kellett tökéletesítenem; Madame Dabney pedig erősen utalt rá, hogy villámkérdések lesznek Kultúra és Alkalmazkodás órán. Én meg ott ültem, dörzsölgettem a dagadó bokámat, és arra gondoltam, ezért tényleg extra kreditet kellene kapnom TitMűv-ből.

Újra az órára néztem: hét negyvenöt. „Oké – gondoltam – adok neki időt nyolcig és...”

– Szia! – hallottam a hátam mögül.

Ó, jesszus! Ó, jesszus! Nem tudtam megfordulni. Anyám, meg kell fordulnom!

– Cammie? – szólalt meg újra, mintha ez kérdés lenne.

Tizennégy különböző nyelven tudtam volna visszaköszönni (és ebben nincsenek benne a nyelvi játékok, mint a Pig Latin). Mégsem jött ki hang a torkomon. Odasétált, és megállt előttem.

– Izé... ó... izé...

– Josh – mutatott magára, mintha elfelejtettem volna.

Hát nem édes? Tudom, hogy nem vagyok fiúszakértő. De sok előadást hallgattam végig a testnyelv-olvasásról, és meg kell mondanom, annak feltételezése, hogy valaki elfelejti a neved, az *nagyon* magasan van a „szerénységjelző” listámon (nem mintha lenne ilyenem, de tök komolyan csinálni fogok).

– Szia!

Ezt angolul mondtam, ugye? Nem arabul vagy franciául? Ó, kérlek, istenem, add, hogy ne higgyen cserediáknak... vagy még rosszabb, olyan lánynak, aki tud kábé három szót egy idegen nyelven, és úgy járkal, hogy azokat hajtogatja, bizonyítandó milyen okos/kulturált/csak simán jobb, mint bárki más.

– Láttam, hogy itt ülsz. – *Oké, úgy tűnik, jól megy az angol.* – Mostanában egyáltalán nem láttalak erre.

– Ó – böktek ki – Mongóliában voltam.

Jegyzet magamnak: tanulj meg kevésbé vadul hazudni!

– A békehadtesttel – folytattam lassan. – A szüleim nagyon benne vannak. Ezért van ez a magántanuló ügy – mondtam lendületet véve és emlékezve a regémre.

– Hú! Az király! – ámult el.

– Tényleg? – kérdeztem csodálkozva. Vajon komolyan beszél? Mivel mosolygott, azt mondtam: – Ó, aha. Az. Mellém csusszant az ülésen.

– Szóval sok helyen éltél?

Elég sok helyre utazgattam, de lakni csak három helyen laktam: egy nebraskai farmon, egy zseniiskolában és egy városi lakásban D. C.-ben. Szerencsére kiváló hazudozó vagyok tökéletes regével. Négyévnyi VO anyag úszott a fejembe, én pedig kiválasztottam az egyik legjobb dolgot.

– Thaiföld tényleg nagyon szép.

– Azta!

Aztán eszembe jutott Macey *Ne legyél menőbb, mint ő!* tanácsa.

– Régen volt – válaszoltam. – Nem nagy cucc.

– De most itt élsz?

A célszemély szereti kijelenteni a nyilvánvalót, ami jelentheti a megfigyelési képesség rendellenességét és/vagy rövidtávú memóriazavart.

– Aha! – bólintottam. És aztán csönd lett – sajnálatosan. – Anyukámra várok – böktém ki végre, emlékezve a fedősztorimra. – Órákra jár esténként... A könyvtárba. – A piros téglalap felé bólintottam a tér másik oldalán. – Szeretek bejönni vele a városba, mert hála a nem hagyományos oktatásomnak, nem sok alkalmam van erre.

A célszemélynek igazán kék szeme van, ami, ha olyanra néz, aki kicsit örült, csillog.

Egy nagyon hosszúra nyúlt borzalmas hallgatás után felállt.

– Mennem kell!

Könyörögni akartam, hogy ne menjen, de még *én* is tudtam, hogy az csöppet kétségbeesettnek tűnne. Lépett egyet, fogalmam sem volt, hogyan állíthatnám meg (vagyis igen, de ami szóba jöhetett, csak háborúban legális).

– Hé! – jutott eszébe. – Mi a vezetékneved?

– Solomon – vágta rá.

Au! A jövőbeli kormányzati fizetésem nagy részét arra fogom költeni, hogy megpróbálom megérteni, miért *azt* a nevet választottam *abban* a pillanatban, de már kimondtam, és nem vonhattam vissza.

– Benne vagy, tudod, a könyvben? A könyvben? Milyen könyvben? Nevetett, aztán közelebb lépett.

– *Felhívhatlak?* – kérdezte, látva az értetlenséget az arcomon.

Josh megkérdezte, hogy felhívhat-e! A telefonszámomat akarta! Hogy ez mit jelentett – ténylegesen és visszavonhatatlanul –, azt nem tudtam. De azt biztosan éreztem, immár kizárhatom, hogy szerinte „senki” vagyok. Viszont ez nem változtatott azon, hogy az utolsó telefon, amit használtam, egyben bénító fegyver is (szóval, annak a számát nyilvánvaló okokból talán nem kellene megadnom neki).

– Nem! – mondtam.

Erre a legdöbbenetesebb dolog történt. Josh tök elszomorodott! Mintha elütöttem volna a kiskutyáját Sokkot kaptam. Ledöbbsentem. Megrészegített a hatalom!

– Nem! – ismételt meg. – Nem az van, hogy te nem hívhatsz fel, úgy értem, nem, te nem *hívhatsz fel*. – Látva a zavarát, hozzátettem. – Otthon szigorú szabályok vannak.

Nem hazugság.

Bólintott, úgy tett, mintha megértené.

– És az e-mail?

Megráztam a fejem.

– Értem.

– Holnap újra itt leszek – szaladt ki a számon. Ezzel megint megállítottam. – Anyának órája lesz. Én...

– Oké – bólintott, aztán megfordult, hogy induljon. – Talán találkozunk.

– *Mi a csodát akar ez jelenteni?* – förmedtem Macey-re, pedig nem az ő hibája volt. Szerintem, ha egy srác kiakad és csalódott lesz, mert nem adod meg neki a telefonszámodat, és aztán közlöd vele, hogy egy előre meghatározott helyen leszel egy előre meghatározott időben – ezzel kiiktatod a telefonszám szükségességét –, és erre ő azt mondja, hogy „talán” találokotok, az elég ok az ordításra, nem?

– Talán? – sikítottam újra, ami lehet, hogy túlzás, hisz én egész úton hazafelé dühönghettem magamban a szavain, a szobatársaim meg most hallották őket először. Liz ugyanolyan arcot vágott, mint amikor dr. Fibs jelzi, hogy az órán gázmaszkra lesz szükség. Ugyanannyi félelem, mint eufória. Macey a körmét lakkozta, Bex pedig a sarokban jógázott.

A legtöbb ember lenyugszik a mély levegővételtől meg az elmélkedéstől. Nem úgy Bex.

– Én kiüthetem – ajánlotta fel.

Ha épp nem lett volna percc módra összezsavarodva, jobban aggódtam volna, hisz tudta, hol lakik.

– Hát... – hebegett Liz. – Szerintem, vissza kellene menned, és ha feltűnik, akkor az azt jelenti, hogy kedvel.

– Rossz válasz – Macey berregő hangot hallatott, ahogy átpörgetett egy tankönyvet. – Ha eljön, az azt jelenti, hogy kíváncsi – vagy unatkozik –, de valószínűleg kíváncsi.

– De akkor mikor fogjuk tudni, hogy kedveli-e? – akarta tudni Liz.

Macey forgatta nagy, kék, gyönyörű szemeit.

– Nem ez a kérdés – mondta, mintha ez lenne a világon a legnyilvánvalóbb. – A kérdés az, mennyire.

Hát mindig lesz valami, amit meg kell tanulnom?

Tizenötödik fejezet

Azt, hogy kémnek készülünk, nem lehet csak úgy ki- és bekapcsolni. Ezt esszük, ezt álmodjuk, ezt lélegezzük. Beépült a DNS-embe, mint a fénytelen haj, vagy hogy odavagyok a mogyorós M&M's-ért. Ez talán nyilvánvaló, de mielőtt elmesélném, mi történt, gondoltam jobb, ha ezt tisztázom.

Képzeld el, hogy *te* vagy az a tizenöt éves lány, aki egyedül ácsorog egy kihalt utcán, egy sötét éjszakán. Titkos találkozóra készülsz, amikor tők hirtelen nem látsz semmit, mert két kéz befogja a szemed. Az egyik pillanatban még állsz, örülsz, hogy eszedbe jutott csokit hozni magaddal, és akkor. .. PUFF... minden elsötétül.

Hát ez történt. De bepánikoltam? Dehogy. Azt tettem, amire kiképeztek. Megragadtam a kart, áthelyeztem a testsúlyom, és támadóm nyomatékát önmaga ellen fordítottam.

Gyorsan történt. Nagyon gyorsan. Ijesztően. Ez-a-kéz-halálos-fegyver gyorsan.

„Annyira jó vagyok!” – gondoltam, egészen addig, amíg meg nem láttam, hogy Josh fekszik a lábaim előtt, bénultan.

– Ó, basszus! Annyira sajnálom! – kiáltottam, és felé nyújtottam a kezem. – Úgy sajnálom. Jól vagy? Légyszi, legyél jól!

– Cammie? – makogta. Olyan gyenge volt a hangja, hogy azt gondoltam, ennyi, megöltem az egyetlen férfit, akit valaha is szeretni tudnék, és most meghallgathatom a gyónását a halálos ágyán (vagy a halálos járdáján?). Közel hajoltam hozzá. A hajam behullott a nyitott szájába. Hápogott.

Szóval... igen... az első álrandimon nem elég hogy fizikailag bántalmaztam a lehetséges lelki társam, de még azt is elértem, hogy hápogjon. Szó szerint.

A fülem mögé löktem a hajam, és lekuporodtam mellé. (Egyébként, ha bármikor ki szeretnéd tapintani egy srác izmait, akkor ez jó módszer. Tök természetesnek tűnt, hogy a hasára és a mellkasára teszem a kezem.)

– Ó! Mi az?

– Megtennél valamit a kedvemért?

– Bármit! – Még lejjebb hajoltam, nem akartam lemaradni egyetlen értékes szóról sem.

– Kérlek, erről sose mesélj a barátaimnak! Mosolygott, engem pedig előntött a megkönnyebbülés. „Azt gondolja, hogy találkozni fogok a barátaival!” – gondoltam, aztán azon töprengtem, ez mit jelent?

A célszemély lenyűgöző fizikai erőről tett tanúbizonyságot, amit egy rendkívül kemény, aszfaltra történő esése utáni gyors felépülése bizonyít.

A célszemély ezen kívül meglepően nehéz.

Segítettem Joshnak felállni és leporolni a ruháját.

– Azta! – csodálkozott. – Hol tanultad ezt?

Vállat vontam, és megpróbáltam kitalálni, hogy Cammie, a magántanuló, akinek van egy Susie nevű macskája, vajon mit válaszolna.

– Anya szerint egy lánynak tudnia kell vigyázni magára.

Nem hazugság.

Megdörzsölte hátul a fejét.

– Sajnálom az apádat.

Ennél durvábban még golyók se találhattak volna el. De aztán... Nem szívta vissza, nem somfordált el, nem csapott a szájára. Csak nézett rám és mosolygott. Hosszú idő óta először, én is mosolyogtam apára gondolva.

– Apa mindig azt mondja, elég edzett, de szerintem anya le tudná nyomni.

– Amilyen az anya, olyan a lánya, mi?

Fogalma sem volt, milyen óriási bókot mondott nekem, és a helyzet az, hogy soha nem is fogja tudni.

– Van kedved... mondjuk... – a város felé biccentett – sétálni egyet vagy ilyesmi?

– Persze!

Elindultunk az utcán. Aszfaltzsonglőrként kicsit meglepett, milyen nehéz sétálni, ha azt akarod, hogy lássanak.

Miután néhány percig hallgattuk a lábaink kopogását a járdán, belém nyilallt: *Beszélgetés. Nem kellene nekünk beszélgetni?* Kutattam az agyamban valami után – akármi után –, amit mondhatnék, de csak olyasmik jutottak eszembe hogy „Szóval, mit szólsz az új tizenhét kilométeres hatósugarú műholdas távirányítású detonátorokhoz?”. Vagy „Olvastad a Háború művészetének új fordítását? Mert én az eredeti nyelvjárásban jobban szeretem... „, Egy részem azt kívánta, bárcsak megint megtámadna, kést dobálna, elkezdene japánul beszélni, vagy akármi... De nem tette, úgyhogy nem tudtam, mit csináljak. Sétált. Tehát én is sétáltam. Mosolygott, tehát visszamosolyogtam. Befordult a sarkon (nem alkalmazta a Strembesky-technikát, hogy kiszúrja, követik-e, ami elég hanyag dolog volt tőle), én pedig követtem.

Újabb sarkon kanyarodtunk be. Emlékeztem TanVez-ről, hogy van arra egy játszótér.

– Ott egyszer eltörtem a karom – mutatott a mászókéra. Aztán elpirult. – Nagy rumli volt, képzelheted, testek heverték mindenfelé – látnod kellett volna a másik srácot.

Mosolyogtam: – Elég durván hangzik.

– Amennyire bármi is durva lehet Roseville-ben – nevetett, aztán belerúgott egy kőbe a cipője orrával. Az végigcsusszant a kihalt utcán, bele egyenesen egy ereszcatornába. – Anyám tök kiakadt. Sikoltozott és megpróbált betuszkolni a kocsiba. – kuncogott, aztán beletúrt a hullámos hajába. – Ő szeret kissé túlzásokba esni.

– Aha – mosolyogtam –, ismerem ezt a típust.

– Nem! – tiltakozott. – A te anyád biztos király. Úgy értem, el se tudom képzelni, hogy eljutok olyan helyekre, ahová te eljutottál. Anyám mást se csinál, csak főz. Mintha egyfajta pite nem lenne elég. Nem. Neki háromféle kell és... – elhalkult – fogadok, hogy a te anyád nem csinál ilyet.

– Ó, dehogynem! – vágta rá gyorsan. – Ő tényleg nagyon otthon van ezekben.

– Úgy érted, nem én vagyok az egyetlen gyerek, akinek nyolcfogásos vacsorákat kell végigülnie?

– Most ugratsz, ugye? – kérdeztem. – Nálunk is folyton ez van! (Ha a nyolc fogás jelenthet öt diétás kólát és három sutit.)

– Tényleg? Azt hittem, a Békehadtesttel és...

– Viccelsz? Nagyon odavannak a családi dolgokért és – eszembe jutott a nagy köteg lakberendezési katalógus – a lakberendezésért.

– Ez az! – vágta rá. – Tudom, milyen! Mint amikor egyetlen éjszaka alatt úgy döntenek, hogy új függöny kell a hálószobádba... mintha az egyszínű nem lenne jó, és neked most mindenképp csíkos kellene.

Egyszínű függöny? Csíkos függöny? Milyen társaságba botlottam én bele? *Ezért plusz kredit járna VO-ból!* Kanyargós utcán sétáltunk, mindenütt nyírt pázsit és tökéletes virágágyak Nem is különbözhetett volna jobban a Gallagher falaitól. Idegenvezetésen voltam a léckerítések mögött. Olyan helyre megyek, ahová Gallagher lány (jó, főleg *ez a* Gallagher lány) még nem tette be a lábát. Egy átlagos amerikai családhoz.

– Ez szép. Szép... este.

És tényleg. Hűvös volt, de nem hideg. Aprócska fény hatolt át a felhőkön.

– És milyen volt? – kíváncsiskodott. *Mi volt milyen?* – Mongólia? Thaiföld? Biztos olyan...

– Más világ – válaszoltam.

Ez igaz volt. *Tényleg* más világból jöttem – ami meglepően közel van az övéhez.

Aztán a legfantasztikusabb dolgot tette. Egy lámpa alatt álltunk, és ő azt mondta:

– Várj! Van itt egy... – végigsimított az ujjával az arcomon – szempilla. – Felém tartotta. – Kívánj valamit!

De akkor és ott semmi másra nem vágytam.

Nem tudom, meddig róttuk Roseville utcáit, mert évek óta először elvesztettem az időérzésem.

– Gondolom, neked nincsenek őrült tanáraid – viccelődött, miután befejezett egy történetet a tesitanáráról.

– Ó, meg lennél lepve!

– Mesélj valamit magadról! – győzködött Josh. – Én mindent elmondtam a lökött Martha Stewart^{*}-utánzat anyámról, a hiperaktív húgomról meg az apámról.

– Például mit meséljek? – begurultam, ami egyértelműen az agyzsibbasztó csöndből következhetett.

– Akármit. Mi a kedvenc színed? Kedvenc együttesed? –Rám mutatott, miközben leugrott a járdaszegélyről és ráfordult az úttestre. – Mit eszel legszívesebben, amikor beteg vagy?

Hogy ez milyen klassz kérdés! Úgy értem, egész életemben kérdésekre válaszoltam – nehezekre is –, de ez különösen sokat elárul.

– Gofrit – ledöbbsentem, hogy az igazat mondtam.

– Én is! – vágta rá. – Sokkal finomabb, mint a palacsinta. Ez anyám szerint tiszta őrültség, mert ugyanaz a tészta, de én mondtam neki, hogy...

– Állag kérdése! – harsogtuk pontosan ugyanazt.

TE JÓ ÉG! Érti a palacsinta kontra gofri dolgot! Érti!

Ő mosolygott, én olvadoztam.

– Mikor van a születésnapod? – Úgy lőtte rám a kérdést, mint egy nyilat.

– Izé... – *Az a másodperc, amelyben gondolkodniuk kell a titkos identitásukról, az lesz az a másodperc, amikor nagyon rossz emberek nagyon rossz dolgokat fognak csinálni.* – November tizenkilencedikén. – böktem ki, bármi ok nélkül. A dátum kőként landolt az agyamban.

– Melyik a kedvenc jégkrémed?

– Mentolos-csokis – feleltem, emlékezve, hogy azt találtunk a kukában.

Felderült az arca.

– Nekem is! – *Most képzeld el?* – Van nővéred vagy bátyád?

---

* Martha Stewart – amerikai Stahl Judit

- Nővéreim – a válasz ösztönösen jött. – Nővéreim vannak.
- Apád mit csinál? Amikor épp nem menti meg a világot?
- Mérnök. Csodálatos ember.

Még csak meg sem álltam, mielőtt kimondtam. A szavak készen álltak, nem akartam visszaszívni őket. Az összes hazugság közül, amit aznap este mondtam, erre az egyre nem kell majd emlékeztetnem magam. *Apa szigorú, de szeret engem. Vigyáz rám és anyára. Amikor hazaérek – ő ott van.*

És tényleg megmentette a világot – sokszor.

Josh nem kételkedett bennem. Ott és akkor, valahogy, minden igaz is volt. Tudtam, hogy onnantól kezdve a rege élni fog.

– De nem családi vállalkozás, ugye? – kérdezte Josh. Megráztam a fejem, hazudtam.

– Az jó! – mondta. – Örülj, hogy senki nem lihegi a nyakadba, hogy lépj az öreged nyomdokaiba. – Belerúgott egy kőbe. – Hogy is hívják ezt, tudod, a Bibliában, hogy azt csinálhatunk, amit akarunk?

– Szabad akarat – feleltem.

– Aha – bólintott Josh. – Örülj, hogy van szabad akaratod.

– Miért? Neked mid van?

Elértük a tér sarkát, amit eddig sosem figyeltem meg alaposan. Josh a sötét ablakok fölött egy táblára mutatott: ABRAMS ÉS FIA GYÓGYSZERTÁR, CSALÁDI TULAJDON 1938 ÓTA.

Ekkor értettem meg, miért végzünk terepmunkát. Persze tudtam, hogy Josh apja a város gyógyszerésze. De a számítógépes fájlok és az adónyilvántartás nem árulják el, hogy Joshnak mit jelent ez a hely. Nem készítettek fel a pillantására:

– Nem igazán szeretem a futóedzést. Csak... távol tart ettől a helytől sulis után...

Valami azt súgta, hogy ezt eddig senkinek nem árulta el. De engem nem ismernek a barátai. Én biztos nem kotyognám el a szüleinek. Én nem vagyok senki.

– Asszem, rajtam is van egy kis nyomás, hogy apám nyomdokaiba lépjek – ismertem be.

– Tényleg?

Bólintottam, képtelen voltam többet mondani, mert igazság szerint nem tudtam, hova vezet ez az ösvény. Én ezt nem láttam ennyire tisztán.

Az óra tízet ütött a könyvtár feletti toronyban. Azt képzeltem, hogy lehetne éjfél, én pedig lehetnék Hamupipőke.

– Mennem kell... – elindultam a könyvtár felé (és azon túl otthonom toronymagas falai felé). – Nem lehet... Muszáj... Sajnálom!

– Várj! – megragadta a karom (de finoman). – Van egy titkos személyiség, igaz? – vigyorgott. – Menj már! Nekem elmondhatod. Te vagy Wonder Woman törvénytelen lánya? Semmi gond. Engem nem zavar. Hacsak az apád nem Aquaman, mert, hogy őszinte legyek, mindig tartottam tőle.

– Komolyan! – elnevettem magam. – Mennem kell!

– De ki garantálja, hogy biztonságban hazaérek? Ezek sötét és veszélyes utcák. – A tér másik oldalán idős hölgyek jöttek ki a moziból. – Látod, egyedül nem vagyok biztonságban.

– Ó, szerintem túléled.

– Látlak holnap?

Eltűnt a hangjából a hülyéskedés, a flörtölés. Ha nem fogott volna, talán elájulok, komolyan! Egyszerűen csak édes volt és erős és szexi.

„*Igen!*” – üvöltötte a szívem, de az agyam biokémia dolgozatról, hét fejezetnyi VO olvasnivalóról és dr. Fibsnek írandó kéthétnyi laborjelentésről magyarázott.

Néha tényleg nagyon utálok az agyam.

Ráadásul Mr. Solomon magyarázata visszhangzott bennem, miszerint a jó kém mindig változtat a napirendjén. A Gallagher Akadémia emberei talán nem vesznek észre egy egyszerű lányt két egymást követő estén, de hárommal már kísérteném a szerencsém, ezt jól tudtam.

– Sajnálom – húzódtam el tőle. – Nem ismerem anya órarendjét, nem tudom, mikor jöhetek. Vidéken élünk, én meg még nem vezetek szóval... Sajnálom.

– Látlak valamikor? Tudod, önvédelmi tippekért meg hasonlók?

– Én... – dadogtam. Elértem a szikla szélét, és el kellett döntenem, érdemes-e ugrani.

Az ország legjobb iskolájába járok. Tizennégy nyelven beszélek, de ezzel a sráccal nem értek szót? Mire jó a zseniális IQ? Miért tanítanak olyat, amit már tudunk? Mi értelme a...

És akkor megláttam.

Joshhoz fordultam.

– Szereted a kémfilmeket?

Rám nézett, és azt motyogta:

– Hm... persze.

– Hát... – közelebb léptem a pavilonhoz, ami olyan nagyon amerikai volt. Nagyon *Muzsika hangjás*. Nagyon *Szívek szállodájás*. Mégis, a roseville-i pavilonban nem az a legfontosabb, hogy gyönyörűek a fényei. Nem, még jobb. Egy laza kő kijárt a talapatból.

(Tájékoztatásul közlöm: a kémfilmekben imádják a laza köveket.)

– Láttam egy filmet – közeledtem. – Régi... fekete-fehér... a lány kapcsolatba akart lépni a fiúval, de nem lehetett, mert túl veszélyes volt.

– Miért? Mert a srác kém volt?

A srác? Néha megdöbbenő a szexizmus ebben az országban! Aztán eszembe jutott, hogy a Gallagher Akadémia egyik legnagyobb fegyvere, hogy a társadalom szereti alábecsülni a nőket. Azzal is vigasztaltam magam, hogy kevesebb mint két másodpercembe kerül Josht odakenni az aszfalthoz.

– Igen – mondtam. – *A srác* kém volt.

– Király! – bólintott.

– Itt hagyhatsz nekem üzeneteket. – Elmozdítottam a követ, felfedve ezzel egy kis lyukat a habarcsban. – Csak rakd be fordítva, és tudni fogom, van-e üzenet. – Visszacúsztattam a követ festett felével befelé. Szürke folt jelent meg a hőszerű mezőben. – És ha én üzenek, elfordítom a másik irányba. Látod? – kérdeztem kicsit túl büszkén saját magamra. – Folyton ezt csináltuk... Mongóliában.

„*Nem tudja, hogy létezik e-mail?* – kérdezi most magában” – gondoltam. Messenger? Mobiltelefon? Ahhoz képest, amit én

javasoltam, még a zsinórral összekötött konzervdobozok is csúcstechnikának számítottak. Vagy azt hiszi, hogy őrült vagyok, vagy hogy valami bizarr kísérletből jöttem, ahol embereket fagyasztanak le évtizedekre. Bár tudtam, hogy ez a technológia még prototípus fázisban sincs.

Úgy nézett rám, mint egy őrültre.

– Igazad van. Hülyeség. – Elfordultam. – Mennem kell. Ez...

– Cammie! – A szó megállított. – Te nem vagy hétköznapi lány, ugye?

Oké, szóval Josh ráadásul okos is.

Tizenhatodik fejezet

Kommunikációs jelentés

Október 18-án egy TanVez rutinfeladat során a munkatársak észlelték a „tele” jelzést (más szavakkal, hogy a követ megfordították) az előre meghatározott helyen. Morgan ügynök gyomorfájást színlelt, miközben mindenki a *Szívek Szállodája* maratonnal volt elfoglalva, és elment, hogy elhozza a következő üzenetet:

Oké, ha apád nem Aquaman, akkor ő a Fáklya?

Fordítás: Kérlek, gondold azt, hogy vicces vagyok, mert kevés az önbizalmam, és csak a humor menthet meg. (Fordítást készítette: Macey McHenry)

Az ügynök rövid válasza után a célszemély a következő héten visszaírt:

Ma a technikatanárom felfüggesztett, mert nem rendesen csiszoltam le a madárházamat. Aztán apa közölte, hogy ezentúl heti két este kellene neki segítenem a gyógyszerertárban. Mire hazaértem, anya 18 különböző banánkenyeret sütött, és nekem végig kellett kóstolnom mindet. Tiszta kínzás volt.

A te napod hogy telt?

Fordítás: Nagyon jó veled megosztani dolgokat, mert te nem tartozol az én rendes, földi életemhez. Tök érdekes üzeneteket írni, meg izgalmasak a titkos találkozók. Kapcsolatban lenni veled új és

különleges, és én élvezem. (A fordítást készítette Macey McHenry, közreműködött Elisabeth Sutton.)

A munkatársak ezt kedvező jelnek tekintették és nagyon várták, hogy a célszemély folytassa a kommunikációt. Úgy tűnt, egyfajta bizalom alakul ki, és lehetségesnek gondolták, hogy a célszemély hamarosan cselekvésre bírható. Az alany kiváló fejlődést mutat.

Aztán a következőt kapták:

Ez örület. Ezt te is tudod, ugye?

Fordítás: Miközben élvezem a normalitástól való időleges elszakadást, ahogy ez a kapcsolat fejlődik, látom, hogy hosszú távon nem kivitelezhető. De tudni akarom, mi lesz belőle. (A fordítást készítette Macey McHenry.)

Ezek után a munkatársak belátták, hogy fontos lassan haladni és a célszemélyt járható úton vezetni. Egyetértettek abban, hogy bármilyen randevú, érzelemnyilvánítás és bármilyen udvariassági találkozó említését határozatlan időre elnapolják.

Egy hét elteltével megkapták az eddigi legfontosabb üzenetet:

Van rá esély, hogy most pénteken el tudj jönni moziba? Tudom, hogy lehet, hogy nem, de én ott leszek (a szokott helyünkön) hétkor, ha mégis.

Fordítás: MEGVAN! (Fordítást készítette Cameron Morgan, hitelesítette Macey McHenry.)

Volt közös helyünk. Randink volt! A mozinál!

Az örömmámor attól kezdve, hogy elhoztam a cetlit, egészen a szokásos szóbeli kifaggatásig tartott. Másnap reggel viszont már nem egyszerű lányként gondolkodtam, hanem mint kém.

Mi van, ha a mozi a Gallagher karbantartóinak kedvenc időtöltése? Vagy ha a film szörnyű, és én mindenféle karamellás csokidrazsét hányok?

CSOKIDRAZSÉ! És ha a karamell beleragad a fogamba és a számban kell turkálnom, hogy kiszedjem onnan vagy hasonlók? Azt nem lehet szépen csinálni! Akkor mit egyek? Csak popcorn? De egy apró maggal ugyanez lehet a gond!

Te jó ég! A szerves kémia meg a társalgási szuahéli vizsgám gyerekjátéknak tűnt a felmerült dilemmához képest. Egészen addig, míg Macey csatlakozott hozzánk az ebédnél, és azt mondta:

– Mentolos csokidrazsé.

Mentolos csokidrazsé! Hál persze! Mentolos csokis móka a veszélyes mellékhatások nélkül. Visszavonok mindent, amit eddig mondtam róla. MACEY MCHENRY ZSENI!

Liz összehasonlította az üzenetet a többivel, amiket már megvizsgált a laborban. Hátha a papír vagy a tinta kémiai összetevői elárulnak valamit. (Igen, azt, hol vásárol.)

– Figyeljétek, hogy dönti az M-et a moziban! – tartotta felénk a cetlit. – Ha jól emlékszem, ez azt jelenti, hogy hajlamos...

De hogy *mire* hajlamos, azt már sosem tudtuk meg, mert abban a pillanatban a másodikosok asztalai elcsendesedtek, ami csak egy dolgot jelenthetett.

– Üdv, hölgyeim! – szólalt meg Joe Solomon pont az után, hogy felkaptam a papírdarabot, és a számba gyömöszöltem. Ez remek kémmanőver lett volna, azt leszámítva, hogy Josh nem párapapírt használt.

– Meg ne fulladjon az utolsó falattól! – kérte Mr. Solomon. Mondani akartam valamit, de a szám... hát... mással volt elfoglalva.

– A Gallagher Akadémia karrierbörzéje most pénteken este lesz – folytatta. Egymásra néztünk a szobatársaimmal. Ugyanez cikázott át az agyunkon: *Most pénteken este?* – Itt a lista azokról az ügynökségekről és cégekről, amik képviseltetik magukat. – Kötegyei szórólapot dobott a hosszú asztalra. – Remek alkalom megtudni, mi is van odakint. Különösen azoknak, akik csatlakozni szeretnének hozzám a Második Alsztinten.

Oké, bevallom. Az utolsó mondattól lenyeltem egy kis darabot a papírból.

Mr. Solomon távozása után kiköptem, ami megmaradt Josh üzenetéből (szerencsére azon volt minden írás). Néztem a cetlit meg a fényes szórólapot, ami azt ígérte, hogy egy életre elintézhetem a karrierkérdést. Elment az étvágyam.

A karrierbörze valószínűleg egy kémiskolában is olyan, mint máshol, kivéve, hogy... ízé... nekünk sok vendégünk érkezik fekete helikopterekből kiugrálva. (A srácok az Alkohol, Dohány és Lőfegyver Ellenőrző Bizottságtól mindig kissé felvágósak.)

A folyosókon összecsukható asztalok és hangzatos feliratok. (JÁRD VÉGIG AZ UTAT AZ NSA-VAL! Ki találja ki ezeket?) A hátsó asztalnál minden teremben egy felderítő ült; érdeklődve figyelte, hogyan végezzük a szokásos feladatainkat. Még V&T-on is nyüzsögtek a kémek – szó szerint –, amikor bevonultunk a csűrbe, és megmutattuk az érdeklődőknek, milyen halálosak is vagyunk

– Ne szedd le a fejem! – üvöltötte Liz.

Nem voltam benne biztos, hogy a köríves rúgásról beszél, ami centikkel került el az orrát, vagy arról, hogy Bex nem hajlandó számításba venni azt a lehetőséget, hogy toljuk el a nagy randimat. Bármilyen is a helyzet, abban viszont biztos voltam, hogy ezt nem egy jelenlegi és jövőbeni kormányügynökökkel teli pajtában kellene megbeszélni.

Fény ömlött be a tetőablakokon. Füstifecskék fészkeltek felettünk a tetőgerendákon. Tőlünk pár méterre Tina Walters épp azt mutatta meg egy FBI-ügynöknek, hogyan ölhetünk meg valakit egy szál nyers spagetti tésztaival.

– Lányok! – csattantam fel.

Sípszó hangzott, jelezve, hogy ideje pozíciót váltani: Bex került mögém. A nyakam köré fonta a karját, és a fülembe súgta:

– Zsúfolt folyosók. Rengeteg ember. Senki nem fog hiányolni. A Kaméleont nem.

Átdobtam a hátamon, elterült alattam a matracon.

– Szerintem le kellene mondanod – közölte Liz, ahogy rám rontott. Oldalra csusszantam és finoman a matrakra dobtam, Bex mellé. Föltolta magát a könyökére, és suttogva folytatta: – Itt a lehetőség eldönteni, hogy a mai Gallagher lányok hogyan váljanak a jövő Gallagher nőivé. (Legalábbis ezt olvastuk egy szórólapon.)

Már-már azt hittem, ura vagyok a helyzetnek, amikor Bex lába fűgén körbelendült, lerántott a földre és rádobott a rakás tetejére.

– Aha, mintha Cammie nem tudná, mit csinál, ha felnő. Mielőtt válaszolhattam volna, észrevettük, hogy egy férfi sétál felénk, úgyhogy feltápászkodtunk. Nem volt se magas, se alacsony; se jóképű, se csúnya. Olyan ember, akit akár tucatszor is láthatsz, mégsem emlékszel rá. Elég volt egy pillantás, hogy tudjam, ő is aszfaltsonglőr. Olyan, mint én.

– Nagyon ügyes! – mondta. Semmi sem árulta el, mióta nézelődött a pajtában. – Maguk másodikosok, ugye, lányok?

Bex egyetlen szökkenéssel lépett hozzá közelebb.

– Igen, uram! – felelte tele büszkeséggel.

– Mind tanulnak Titkos Műveleteket? – kérdezte oldalpillantást vetve Lizre, akinek a haja valahogy beleakadt a cipőfűzőmbé.

– Csak ebben a félévben – válaszolt tök megkönnyebbülten.

– A következőben erre specializálódhatunk, ha akarunk – magyarázta Bex. – De sokan folytatjuk majd a terepmunka képzést.

Biztosra vettem, hogy beleszövi a beszélgetésbe, hogyan örködött az apjának, amikor az lekapcsolt egy fegyverkereskedőt Kairó külvárosi piacán, de a férfi nem hagyott rá esélyt.

– Nos – közölte –, hagyom magukat gyakorolni. – A zsebébe dugta a kezét és mosolygott. Megfordult, hogy induljon. Eddig azt hittem, észre sem vett, de rám nézett és bölintott. – Miss Morgan! – Ha lett volna kalapja, megemelte volna.

A terem másik oldalán Ms. Hancock ismét a sípjába fűjt:

– Álljanak körbe, lányok! Mutassuk meg a vendégeinknek, hogy játszunk mi kő- papír-ollót!

Bex rám kacintott, és összetekerte az októberi *Vogue*-ot, amit Macey-től vett kölcsön.

Mindenkit sajnáltam, aki a követ vagy az ollót választja.

Oszd meg és uralkodj! Hadművelet

Az október 29-én pénteken este lezajlott hadművelet egyszerű, négy emberes akció volt, mely során három ügynök biztonsági sepregető lépéseket tett a Kivételes Ifjú Hölgyek Gallagher Akadémiájának egész területén. A tartalékos munkatársak bejárták az iskola nagy részét, és ha valaki megkérdezte, hol van Morgan ügynök, a „Nem tudom” vagy „Épp most láttam arrafelé menni” válaszokat adták, miközben egy általános irányba mutattak.

További érdeklődésre Morgan ügynök helyzetéről a munkatársak elmagyarázták, hogy „Épp most kerülték el egymást!”, majd gyorsan elsiettek.

Követtem Bexet és Macey-t a folyosókon. A keményfa padló és a kőfalak visszaverték a gölyák lelkendezését, amit a Mr. Solomon-szerű CIA-sok váltottak ki. Egy farka hetedikes meg „hú”-zott és „há”-zott a terrorelhárítás legújabb műholdas cuccát látva. (Szóval így néz ki Brad Pitt hálószobája.)

Bexnek tök igaza volt. Láttam már a Gallagher Akadémiát a rendezett káosz állapotában ezelőtt is, de még sosem láttam ennyire élni. A levegő tele volt valamivel (és nemcsak azokkal a gázokkal, amelyek akkor szöktek ki a laborból, amikor valaki az Interpoltól kissé közel ment dr. Fibs egyik titkosított projektjéhez).

– Oké – mormolta a bajsza alatt Bex. – Üsd ki őket!

Macey-re néztem.

– Klassz lesz! – ez megnyugtatót, míg be nem fejezte. – Csak ne légy idióta!

Lefordultam egy üres folyosóra, magam mögött hagytam a jövő zenéjét. Valami másra készültem már. A faliszőnyeg és a mögötte lévő címerkioldó gomb felé nyúltam. Aztán meghallottam a nevem. Megdermedtem.

– Maga biztosan Cameron Morgan.

A sötét öltönyös férfinak sötét haja és olyan sötét szeme volt, hogy éjszaka teljesen eltűnhetett.

– És hová igyekszik? – kérdezte.

– Ó, a frissítős asztalnál szükség van még szalvétára. (Akár egyetértesz azzal, amit teszek, akár nem, azt be kell látnod, hogy a füllesztési technikám fejlődik.)

Nevetett.

– Ó, kislány, hát nem tudja, hogy a maga képzettségével nem kellene szalvétát hurcolásznia? – Csak bámultam, képtelen voltam mosolyogni. Felém nyújtotta a kezét. – Max Edwards vagyok. Ismertem az édesapját.

Hát persze, hogy ismertel! Ma már fél tucat olyan emberrel találkoztam, mint Max Edwards. Emberekkel, akiknek történeteik, titkaik voltak. Akik mind félre akartak vonni, és visszaadni egy kis darabkát apából. Még akkor is el szerettem volna rohanni az ellenkező irányba, ha Josh nem vár az alagút másik végén.

– Most az Interpolnál vagyok – közölte Max Edwards, és a szemembe nézett. – Tudom, hogy maga CIA-örökös, de ez nem azt jelenti, hogy mi többiek ne kaphatnánk egy esélyt, ugye?

– Nem, uram.

– Elkezdte már a TitMűv képzést?

– Igen, uram, a bevezető órával.

– Remek! Remek! Biztos vagyok benne, hogy Joe Solomon sok mindent tud tanítani *magának* – vállon veregetett. Nem értettem, mit akar, miért hangsúlyozta a szót. Aztán közelebb hajolt és azt suttogta: – Adok magának pár tanácsot, Cammie. Tudja, nem mindenki képes ilyen életet élni. Nem mindenkinek van a vérében a stressz, a kockázat, az önfeláldozás. – A zsebébe nyúlt, előhúzott egy névjegykártyát, amin a fehér háttérben egyetlen telefonszám állt középen. – Hívjon bármikor. Nálunk mindig lesz helye.

Még egyszer vállon veregetett és elsétált. A léptei visszhangoztak az üres kőfolyosón. Figyeltem, ahogy befordul a sarkon, aztán tízig számoltam, és bemásztam a falikép mögé. Az alagútban félúton megálltam átöltözni. Soha többé nem láttam azt a kártyát.

Tizenhetedik fejezet

Tudom, a kémfilmekben tök jól néz ki, amikor az ügynök a szobalányruhát testhez simuló, szexi báli ruhára cseréli, míg a lift megy három emeletet.

Hát, én nem tudom, a tévés kémek hogy vannak ezzel, de én mondom neked, a gyorsöltözés művészete, még ha tépőzárral is, rengeteg gyakorlást igényel. (Nem is beszélve a jobb fényviszonyokról, mint amilyenek egy hajdani a földalatti vasúti alagútban lehetnek.)

Talán ezért is pánikoltam be a fura kifejezést látva Josh arcán, amikor először megpillantott a pavilon előtt. Kinyílt a blúzom, vagy a szoknyám bent maradt a bugyimban, vagy valami még ennél is borzalmasabb. Ledermedtem.

– Te ma nagyon...

Rúzsos a fogam. Pókháló van a hajamban. Nem egyformák a cipőim, az erősítést pedig innen két és fél kilométernyire hagytam!

–... elképesztően nézel ki!

Soha életemben nem éreztem ennél kevésbé láthatatlannak magam. Elfelejtettem Bex és Macey csodás testét, Lizt meg az ő gyönyörű szőke haját. Még anyám is elpárolgott az agyamból, és Josh szemével láttam magam. Hosszú idő óta először nem akartam eltűnni.

Úgy éreztem, mondanom kellene valamit. Bördzsekit és ropogósra vasalt khaki színű nadrágot viselt, amiről azonnal a tengerészgyalogosok jutottak az eszembe, akik épp most tarthattak bemutatót a Gallagher Akadémia taván.

– Te meg nagyon... tisztán.

– Aha – megigazgatta a gallérját. – Anyám rájött, és... hát... mondjuk azt, hogy ilyen közel jártál ahhoz, hogy virágcsokrot kapj a csuklódra.

Centikre tartotta egymástól két ujját. Felidézte bennem, hogy apa egyszer adott anyának egy virágcsokrot, persze az retinaszkennelrel és kom. egységgel volt felszerelve, de mégis kedves gondolat.

El szerettem volna mesélni, de Josh megszólt.

– Ne haragudj, de valahogy lemaradtunk a filmről. Meg kellett volna nézmem az időpontokat, mielőtt megkérdezlek. Hatkor kezdődött.

A küldetés 19:00-kor veszélybe került, amikor a munkatárs és a célszemély megállapította, hogy elmulasztották a lehetőséget. Ez a munkatárs szerint legjobb ruhájának elpazarlása volt.

– Á! – próbáltam nem túl összetörtnek látszani. Megcsináltattam Lizzel a hajam. Kilométereket futottam a sötétben. Egész héten erre vártam, de csak annyit tehettem, hogy felveszem a legjobb pókerarcom. – Nem baj. Asszem én csak...

– Van kedved bekapni egy hamburgert? – kérdezte Josh, mielőtt befejezhettem volna a mondatot.

Bekapni egy hamburgert? Az előbb ettem bélszint a CIA igazgatóhelyettesével, mégis azt mondtam:

– Szívesen!

A tér szemközti oldalán fényesen világítottak az ablakok. Arra indultunk. Josh kinyitotta nekem az ajtót, és mutatta, hogy menjek be (milyen édes!). Az étkezdében fekete-fehér sakkmintás padló és piros műanyag boksztok voltak, sok régi lemez és Elvis képe a falon. Az én ízlésemnek túl retrós, de ez nem tartott vissza attól, hogy becsusszanjak az egyik bokszba. Sajnos nem az ablak felé néző oldalon, mert Josh addigra elcsípte magának a legjobb pozíciót. (Mr. Smith csalódott volna bennem.) Mégis, talán ott nem érezte, mennyire remegnek a lábaim.

A munkatárs a Purusey-légzéstechnikát alkalmazta, ami igazoltan becsapja a hazugságvizsgálókat. Arra azonban nincs meggyőző

bizonyíték, hogy alkalmas-e tizenöt éves fiúk belső hazugságvizsgálójának megtévesztésére.

Jött a pincérnő, felvette a rendelést, Josh pedig hátradőlt. Liz testnyelv-jegyzeteiből tudtam, ez azt jelenti, hogy elég magabiztosnak érzi magát (vagy olyan a szagom, mint az alagútnak, és amennyire lehet, messzire akar kerülni tőlem).

– Sajnálom, hogy lemaradtunk a filmről – a savanyúságát rendezgette.

– Nem baj! – nyugtattam meg. – Ez is klassz.

Ekkor különös dolog történt. Mindketten elhallgattunk. Mint a *Buffy, a vámpírok réme* egyik részében, ahol a városban mindenkinek ellopták a hangját. Azon gondolkodtam, vajon ez tényleg bekövetkezhetett-e. Talán otthon a suliban a CIA babrált dr. Fibs kísérleteivel, és valami *szörnyen* rosszul sült el. Kinyitottam a szám, hogy teszteljem az elméletem, amikor halk „Josh!” kiáltást és kopogást hallottam az étkezde ablakán. Világos, hogy a némaság senki másra nem hat, csak ránk.

Aztán dörrent az ajtó, és a következő pillanatban egy csapat tini tartott felénk. Meg kell mondjam, hogy valakinek, aki hetedik óta egy csupa lány magániskolába jár, ez elég ijesztő látvány.

„Soha életemben nem voltam még ilyen mélyen az ellenséges vonalak mögött!” – végigpörgettem magamban a V&T edzéseket, és hogy mi a teendő, ha több támadóm van. Normál esetben számíthattam volna Joshra – a védelmezőmre ebben a különös és idegen világban –, de ő is pánikba esett. Láttam, mert tátva maradt a szája, egy sült krumpli pedig a levegőben egyensúlyozott útban odafelé.

Az agyamban végigfuttattam, mik szólnak mellettem: Senki nem ismert. Nem az egyenruhámot hordtam. És ha üsd-vágra kerülne a sor, én... hát... jól tudok ütni és vágni. (Két srác focistának nézett ki, de egyszer egy egész projektmunkán át a kézi harcmodor „minél nagyobbak, annál nagyobbat esnek” filozófiájával foglalkoztam, és ebben *tényleg* volt valami.) Biztonságban voltam, egyelőre.

Bár fedőtörténetem nem párolgott el, ugyanezt nem mondhattam el az önbizalmamról. Különösen, amikor az egyik lány odaköszönt Joshnak: „Szia, Josh!”, mire ő „Szia, DeeDee!”.

A munkatárs észlelte, hogy az ellenséges csapatot a DeeDee néven ismert gyanúsított vezette (bár úgy tűnt, nincs semmilyen rózsaszín papír a birtokában).

A bandából legtöbben csak odavetettek egy „Szia, Josh!”-t és továbbmentek, de DeeDee és egy másik srác bemászott hozzánk, és ő, igen, találjátok ki, ki passzírozódott Joshhoz? DEEDEE! (Ez annnnnyira nem véletlen!) Annyit mondhatok, hogy a kajálda szerencsére tele volt szemtanúkkal, mert tuti biztos, hogy meg tudtam volna ölni egy üveg ketchuppal.

– Szia, DeeDee vagyok! – nyafogta, miközben bekapott egyet Josh sült krumplijából. (Bunkó!) – Találkoztunk már?

Én két titkos ügynök lánya vagyok, akinek zseniálisan magas az IQ-ja, és megölhetlek úgy álmodban, hogy balesetnek tűnjön, te ostoba, unalmas, olcsó...

– Cammie új a városban.

Oké, hát ezért jó, ha mindig van veled erősítés. Josh tényleg megmentett, mert akkor már komolyan készültem megkaparintani a ketchupos üveget.

– Ó! – mondta DeeDee. Engem maga Macey McHenry sminkelt, mégis úgy éreztem, hogy kelések borítanak. DeeDee elvett még egy sült krumplit, és rám se nézett, mikor azt mondta: – Szia!

– DeeDeevel ősidők óta ismerjük egymást – közölte Josh, DeeDee pedig elpirult.

Két lány pénzt dobott a zenegépbe, és hamarosan egy számomra ismeretlen dal visszhangzott az étkezdében. A srác, aki mellém csusszant, ezt kiáltotta:

– Aha, őt már szinte fiúsítottuk! – Felém nyújtotta a kezét. – Szia, Dillon vagyok!

EZ ITT Dillon? A szuperkém ösztöneim hátra hőköltek az aprócska fiú láttán, aki ezek szerint „D'Man”. Jegyzet saját magamnak: ne higgy el mindent, amit akkor tudsz meg, amikor

feltöröd a közlekedésiek weboldalát! Az alacsony fiúk tuti hazudnak a magasságukról, ha tanulóvezetői engedélyt igényelnek.) Egy másodperccel később felismertem, hogy ő volt az a srác az utcán Joshsal. Az, akinek azt mondta, hogy senki vagyok.

Valahogy sikerült kinyögnöm, hogy:

– Szia, Cammie-nek hívnak.

Dillon lassan biccentett, ahogy rám nézett.

– Szóval, ő a titokzatos lány. – DeeDee azonnal abbahagyta a sült krumpli rágszálását. – Szóval, tényleg léteznek? – kiáltott fel Dillon. – Asszem, haver, bocsánatot kell kérnem – közölte, és az egyik karját átdobta a vállamon. – Ő nem a legjobb vendéglátó, szóval, ha tehetek bármit, hogy otthon érezd magad, állok rendelkezésedre.

Dillon karja még mindig átkarolt, én pedig nagyon hálás voltam a V&T órákért, amikor Josh átnyúlt az asztalon, és vállon vágta.

– *Most mi van?* – horkant fel Dillon. – Én csak vendégszerető vagyok.

Ha ez a vendégszeretet, akkor Madame Dabney-nek tényleg frissítenie kellene a tanterven.

– Hát, Cammie – folytatta zavartalanul Dillon. – Hadd mondjam el, hogy vágom, mért akart ez a dinka megtartani magának.

Dillon is egy sült krumplióért nyúlt, de Josh most elhúzta a tányért.

– Hát, kösz, hogy beugrottatok. Nem akarunk titeket feltartani.

Josh megpróbálta megrúgni Dillont az asztal alatt, de elvétette, és engem talált el. Nem sikoltottam vagy ilyenek (ütöttek már meg keményebben is).

– Most ugratsz? – kérdezte Dillon asztalra rakott könyökkel. Lehalkította a hangját, kényszerítve minket, hogy köré gyűlve hallgassuk az összeesküvés tervét. – Átmászunk a falon és megszorogatunk pár gazdag csajt. Nem jössz?

„A falon? A MI falunkon?” – hitetlenkedtem. Lehetséges, hogy az elmúlt három évben rendszeresen meglestek és én nem tudtam róla? Josh hátsóját észrevehették (a biztonságiak le is fotózták) anélkül, hogy tudtam volna?

(Jegyzet magamnak: Találd meg azokat a képeket!)

Olyan zavartan nézhettem, ahogy éreztem magam, mert Josh hozzám hajolt és azt mondta:

– A Gallagher Akadémia – mintha azon tűnődne, hallottam-e már a helyről vagy sem. – Nagyon sznob bentlakásos sulis. Az összes lány gazdag ivadék vagy ilyesmi.

Azonnal a védelmünkre akartam kelni. Kiosztani őket, hogy addig nem kellene valakit elítélni, amíg nem sétáltál kilométereket egy föld alatti alagútban az ő kényelmetlen cipőjében. El akartam mondani, miket köszönhetnek az előttem járó Gallagher lányoknak, de nem tehettem. Néha egy kém csak bólogatva kérdezheti:

– Ó, tényleg?

– Tessék? – kérdezte Dillon. – Te ugye nem jársz *oda*? – olyan hangosan röhögött, hogy az étteremben mindenki felénk fordult és bámult.

Figyeltem Dillont, és azon járt az agyam, meddig tartana feltörni az adóhatóság rendszerét. Asszem decemberre Állam bácsi megkaparinthatna mindent, ami a családjáé.

– Magántanuló vagyok – dünnyögtem. *És van egy Susie nevű macskám, az apám mérnök, és imádom a mentolos csokis jégkrémet.*

– Ja – lökte ki Dillon –, elfelejtettem. Tudod, azért ez kicsit fura, nem?

Még mielőtt védekezhettem volna, DeeDee szólalt meg.

– Szerintem nagyon klassz! – ezzel eszméletlenül megnehezítette, hogy utáljam.

– Szóval, mit mondasz? – fordult Dillon Joshhoz. Kissé szédült volt, és meg kell mondanom, ez *nem* az, ami a legtöbb pasinak jól áll. – Akarsz játszani egy picit, meg ilyenek?

Josh nem válaszolt. Kilökte DeeDeet a bokszból, és pénzt kotort elő a tárcájából. A bankókat az asztalra dobta, és a kezem után nyúlt.

– Te is indulnál már, nem?

„De!”- kiáltottam volna legszívesebben. Olvastam az arcáról. Tudtam, mit érez, és én is azt éreztem. Megfogtam a kezét; olyan érzés volt, mintha segítene átlépni egy másik világba, nem pedig kimászni egy piros műanyag bokszból. A két hamburger érintetlenül hevert mögöttünk az asztalon, de nem érdekelt.

Dillon felkelt, hogy kiengedjen, de Josh nem engedte el a kezem.
FOGTUK EGYMÁS KEZÉT!

Josh az ajtó felé húzott, de én nem felejthetek el háromévnyi kulturális képzést csak úgy, úgyhogy Dillon és DeeDee felé fordulva azt dörmögtem:

– Sziasztok! Örülök, hogy találkoztunk.

Oltári nagy hazugság volt, amit még a nem kémek is mondanak udvarias társadalmakban, szóval talán nem számít.

Dillon úgy nyögte azt, hogy „Húha!”, mint aki túl sok Keenau Reeves-filmet látott.

– Kár, hogy kihagyod, bratyó! Szórakozunk kicsit pár gazdag libával!

„Aha, D'Man” – gondoltam, míg Josh kinyitotta az ajtót. „Miért nem jössz és próbálsz ki?”

Hát általában nem vagyok túlságosan oda a kézenfogósdíért, olyan meg tényleg csak a filmekben van, hogy a hős és a hősnő kézen fogva menekül a rosszfiúk elől. Tök marhaság. Senki nem tud gyorsan futni, ha fogja valakinek a kezét. (Ezt egyszer bebizonyítottuk egy V&T kísérletben.)

De Josh és én nem rohantunk. Ó, dehogy! Mi sétáltunk. Összekulcsolt kezünk előre-hátra himbálózott, mintha Adj király katonát játszanánk.

Nagy sokára Josh lehorgasztotta a fejét, és azt mondta:

– Sajnálom.

– Mit?

Tényleg nem jutott eszembe semmi, amit rosszul csinált. Semmi. Fejével hátraintett a kajálka felé.

– Dillon. Tényleg nem rossz fej – mondta. – Ugyanarról dumálunk óvoda óta. Nagy dumás. De nagy tettekre nem képes.

– Szóval, akkor nem kell figyelmeztetnünk a Gallagher Akadémiát? – cukkoltam.

– Nem – mosolygott. – Asszem biztonságban vannak.

– Aha – feleltem –, valószínűleg igen. – A falainkra, a világunkra gondoltam. – És DeeDee? – elakadt a lélegzetem, miközben kérdeztem. – Aranyosnak látszik.

Sajnos nem hazugság.

– Az, de... – szorosabban fogta a kezem – nem akarok DeeDeeről beszélni.

Talán a pavilon hunyorgó fényei miatt, vagy attól az érzéstől, hogy Josh keze az enyémbe pihent, vagy dr. Fibs korábban belélegzett lila gázának hatására, de amikor megálltunk, minden pörögni kezdett.

Mintha a világ egyetlen körhintaként forgott volna körülöttünk. Biztos mindenféle centripetális erő működött, mert egyre közelebb és közelebb kerültünk egymáshoz, és mielőtt feleszméltem volna, olyasmi történt, amiről egész életemben álmodtam. De erről nem írok, mert – komolyan – az anyám ezt el fogja olvasni! Plusz, talán mindenféle VIP tanulmányozza majd ezt a jelentést, és nekik tényleg nem kell tudniuk az első csókomról.

(Ó, jesszus! Nem ezt akartam mondani...)

Jó, oké, Josh megcsókolt. Tudom, néhányan talán részleteket akartok. Pl. azt, hogy milyen puha az ajka, és hogy hogyan lélegeztem én ki, ő meg be, meg fordítva, mintha össze lenne kötve a lelkünk meg ilyenek... De ezeket nem fogom elmesélni. Kizárt. Az magánügy.

De azt elmondom, hogy minden olyan volt, amilyennek lennie kellett. Meleg és édes... a kezdete... hát... csak a kezdet.

Tizennyolcadik fejezet

Pró és kontra a világ legcukibb/legkedvesebb/legédesebb fiújának kapcsolatáról egy zseni/kiképzés alatt álló kém/ barátnővel:

PRÓ: Képes vagy elmondani a fiúnak, hogy érzed magad, tizennégy különböző nyelven.

KONTRA: A srác nem érti egyik nyelvet se (kivéve az angolt, de még akkor is a különleges, gyakran lefordíthatatlan „fiú” dialektusban beszél).

PRÓ: Ha a srácnak gondja van a kémiával, találkozhatsz vele a könyvtárban, és együtt tanulhattok.

KONTRA: Nem segíthetsz túl sokat, mert kicsit nehéz elmagyarázni, hogy miért PhD-szintű kémiád van másodikban.

PRÓ: Meglátni a barátod arcát, amikor meglep valamilyen macskajátékkal, és azt kérdezi:

– Szerinted Susie-nak tetszeni fog?

KONTRA: Tudni, hogy Susie nem létezik, és ezt sose mondhatod el neki.

Három héttel később ültem a Nagyteremben, hallgattam az osztálytársaimat arról, hogy ki mire használja a szombat estét: utoléri magukat a filmek terén (vagy a házi feladatokban... de leginkább a filmekben), amikor bejött Liz, és olyan erővel zúdított vagy egy tucat könyvet az asztalra, hogy a villám leugrott a tányérról.

– Készen állsz? – a hangja tele volt vidámsággal. – Van itt egy kis Chang, egy kis Mulvaney, rengeteg Stredensky, egy kis...

– Liz! – vágtam közbe, és tényleg utáltam, ami ezután jön. – Jaj, Liz, azt hittem, tudod... Terveim vannak...

– Joshsal – fejezte be helyettem. Felvette a *Mayan-féle kézikönyv a molekuláris regenerálódásról* egy példányát, ami leesett a földre, és a kupac tetejére rakta. – Ez szerdára kell, Cam.

– Tudom.

– Harminc százalékban számít bele a félévi jegybe.

– Tudom, dolgozni fogok rajta... – csak azt nem tudtam, mikor. Nem gondoltam rá, mióta dr. Fibs három héttel ezelőtt feladta, a Joshsal való első randink utáni első hétfőn. Azóta egy nap, egy ruha, egy randi rendszerben éltem az életem.

A Nagyterem lassan kiürült, mert néhányan desszertért mentek, míg mások fölfelé vagy kifelé indultak. Ránéztem az órára, és felálltam.

– Figyi, Josh tervezett valamit, oké? Meglepetésről beszélt és... azt hiszem, valami nagy dolog. Minden rendben lesz. Majd holnap megcsinálom.

Ezt mondtam tegnap is.

De Liz nem emlékeztetett erre. Csak bólintott, és miközben a teremből a könyvtár felé robogtam, azt kérte, hogy vigyázzak magamra. A könyvtárban, ha megnyomod a D-F polcot, miközben kiveszel egy példányt Downing *Ókori fegyverek újkori felhasználása* című könyvéből, akkor besurranhatsz a második kedvenc folyosómra.

Igen, kivéve, ha Mr. Solomon is ott van.

– Jó napot, Miss Morgan! – köszönt, megállítva útközben. Biztos voltam benne, hogy nem tud egyik titkos folyosóról sem. Pláne erről, mert nekem is két teljes évembe telt megtalálni. Mégis totál kiakadtam, hogy ott áll.

– És mit tervez ezen a szép estén? – Mindkét kezét a zsebébe süllyesztve előredőlt. – Egy izgalmas randit?

Biztos vagyok benne, hogy ez alfahím-humorra volt kísérlet, de ez sem tartott vissza, hogy *hahahahahaha-szerű* hangot hallassak. Igen, tudom. Na, mennyire vagyok titkos?

– Ó, én csak... izé...

– Szia, kölyök! – hallottam a hátam mögött. – Engem keresel?

Talán a könyvtár a kedvenc helyem a kastélyban. Hatalmas kőandalló áll a kétemeletes körkörös tér közepén, tele van tanulóasztalokkal és kényelmes székekkel. Odafentről, egy második emeleti erkélyről mindent be lehet látni. Ott állt anya.

Verseskönyvvvel a kezében indult lefelé a lépcsőn, én meg úgy éreztem, ő a leggyönyörűbb lény a Földön. A földszintre érve átölelt.

– Épp meg akartalak keresni.

– Á, tényleg?

Eszembe jutott, hogy Joe Solomon is ott áll, és minket néz.

– Hát, akkor – indult az ajtó felé –, magukra hagyom önöket, lányok.

Oké, nem biztos, de szerintem anya ki tudná ütni Joe Solomont, és amint meghallottam, hogy „lánynak” hívta, biztosra vettem, hogy ezt mindjárt be is bizonyítja. De anya nem mondott semmit. Nem szorította a pasi karját a háta mögé, nem ugrott a levegőbe és vágott az arcába a magas sarkú csizmájával. (Ezt a mozdulatot tökélyre akarom fejleszteni majd egyszer, amint kölcsönkapom a csizmát.) Á, nem, csak rámosolygott. *Kösz, innen átvesszem!* mosollyal.

Rosszul voltam. Magával húzott a folyosóra és a kápolna felé terelt. A villák és tányérok csikorgása meg a vacsora zshivaja (fársziul) mögöttem maradt, ahogy elhaladtunk a Nagyterem előtt. Átfűzte a karját a karomon, és így szólt:

– Azon gondolkodtam, nincs-e kedved valamihez ma este.

Oké, tudom, hogy rengeteg nyelvet ismerek, meg minden, de őszintén nem értettem, mit kérdez az anyám. Fura volt. Nem „náci tengeralattjáró van a tóban”- fura, de „valaki túl sok tévét nézett”- fura.

– Vagy nem – mondta gyorsan a meglepett arckifejezésem látva.

– Csak arra gondoltam, hogy talán lenne kedved bemenni a városba vagy ilyesmi.

Hát, *tényleg* be akartam menni a városba. Csak nem vele. *Igazából* már rajtam volt a rúzs és egy másik ruhát elrejtettem az alagútban. Josh annyira izgatottan kérdezte:

– Akkor jössz szombat este, ugye? Nincs programod a szüleiddel, igaz?

Nemet mondtam, erre az anyám most épp erre kér. Belenéztem a szemébe, a gyönyörű szemébe, ami látott borzalmakat és csodákat, és mindent a kettő közt, és végül azt mondtam:

– Elég fáradt vagyok.

Gyakorlatilag nem hazugság.

– Akkor valami nyugisat – mondta erre, egy szuperkém állhatatosságával. – Talán egy mozi?

– Én... – *Szörnyű alak vagyok.* – Én... Tudod, nekem mennem kell...

Ekkor megszólalt mögöttem egy hang.

– Cammie megígérte, hogy segít a szerves kémia házában. Megfordultam, Macey McHenryt láttam felénk sétálni. Az arca kifejezéstelen, a hangja nem árult el semmit. Lehet, hogy le volt maradva mögöttünk a tanulásban, de hazugságban östehetség volt (ebbe talán az is belejátszott, hogy Tina Walters esküszik rá, Macey elkötötte egy sejk jachtját a Fölközi-tengeren.) Anya Macey-re nézett, aztán vissza rám.

– Ó! – mondta, a mosolya kicsit erőltetett, a hangja pedig picit szomorú volt, ahogy elhalkult, megsimogatta a karom.

– Oké. Csak ma nem akartalak egyedül hagyni. Egyedül? Mikor vagyok én egyáltalán egyedül? Kábé száz lánnyal élek együtt egy kastélyban, kivéve, amikor a titkos szobámban vagy az egyik ablakülésben ücsörgök, vagy a V&T csűr padlásán vagy... Oké, *néha* tényleg egyedül vagyok.

Macey elsétált, anya őt figyelte.

– Tudom, hogy nem volt könnyű... vele. De büszke vagyok rád, kölyök!

Megint megölelt. Hosszú ölelés volt, mintha sokáig nem lenne ilyen újra, és én egy pillanatig azt kívántam, bár ne kellene elhúzódnom olyan hamar. Vagy akár soha. Mégis megtettem. Josh várt rám.

– Vacsora? – kérdeztem. – Holnap este?

– Naná, kölyök! – felelte anya, miközben betűrt egy rakoncátlan hajtincset a fülem mögé. Megfordultam és elindultam a folyosón. A lépéseim szerencsére hangosabbak voltak, mint a gondolataim.

Egészen addig, míg a hosszú kőfolyosóra fordulva bele nem futottam Macey-be.

A falnak dőlve, csípőre tett kézzel nézett rám.

– Nem szeretek hazudni az anyádnak – közölte. – Hazudok az enyémmnek, de a tiédnek nem. Ez szívás. – Halkan, hosszan nevetett, ellökte magát a faltól és engem fürkészett.

– Remélem, megéri.

– Igen – suttogtam.

Megállt, mielőtt elment mellettem.

– Tényleg? Igen? Mert én nem látom, mi annyira különleges a srácban, hogy kockáztatod, hogy mindent elveszítesz miatta, amid van.

Jó kérdés. Nagyon jó kérdés, pláne, ha Macey McHenry-ként mindent megkaptál az életben, de semmiért nem kellett megdolgoznod. A baró, műanyag világát látva azt várja az ember, hogy nincs ott más, csak cukor. Ha ez az egyetlen esélyed arra, hogy egy családhoz tartozz a híres vezetékneved ellenére. Akkor ez tényleg nagyon jó kérdés.

– Ő... ő... csak... – próbálkoztam. Azt akartam mondani, hogy „édes” meg „figyelmes” vagy „vicces”. Mert ez mind tök igaz. De ehelyett azt mondtam: – Ő csak egy normális srác.

– Hah! – nyekkent Macey. – Én sok normális srácot ismerek.

Ránéztem.

– Én nem.

Tizenkilencedik fejezet

Josh-sal a pavilonnál kellett találkozoznunk, de nem láttam sehol. Tulajdonképpen senkit nem láttam. A mozi felé pillantottam. Semmi. Az üzletek lámpája lekapcsolva, csak egy narancssárga papírfecnit fúj a szél a téren. Kábé az összes apokalipszis filmből eszembe jutott egy jelenet (és legalább három rész a *Buffyból*). Kicsit kiakadtam.

A munkatárs megtekintette a területet, felbecsülte a lehetséges fenyegetéseket és menekülő utakat, és azon tűnődött, hogy a cuki kistáskákat az Anderson Kiegészítőbolt kirakatában vajon leárazzák-e valaha.

Egy kisteherautó fordult be az utcába. Asszem, túlságosan lekötött az oldalán lévő AZ ÉN GYEREKEM ÉLTANULÓ A ROSEVILLE ÁLTALÁNOS ISKOLÁBAN matrica ahhoz, hogy észrevegyem, ki vezeti. Addig nem is jöttem rá, hogy Josh az, míg le nem parkolt, ki nem szállt, és ott nem állt a kihalt utca közepén, kezében egy csuklócsokorral.

Így van. Jól olvasod. Virágok felfűzve (vagyis virágok valami rugalmas szalagon).

Lassan félém sétált, ahogy azt mondtam:

– Csuklócsokor.

– Aha – elpirult. – Ez különleges alkalom.

– És ez most vicc, vagy „anyád megvetette veled” dolog?

Lehajolt, hogy megcsókoljon, de félúton megállt.

– Akarod tudni az igazat? – suttozta.

– Igen.

Gyors pusztit éreztem az arcomon, aztán így szólt:

– Mindkettő.

Körülbelül 18:07-kor a célszemély élő tárgyi bizonyítékot (virág) adott a munkatársnak. Később Macey McHenry ezt nyolcasnak ítélte a „unalmassági skálán”. A munkatárs szerint ez édes és kicsit vicces volt, ezért úgy döntött, büszkén viseli.

– Csodásan nézel ki! – mondta, pedig rémesen nem. Úgy értem, jól néztem ki egy mozihoz vagy bowlinghoz. De naggyon nem jól néztem ki egy csuklócsokorhoz.

Húzogattam a szoknyám.

– Szóval, mi a különleges alkalom?

Erre elnevette magát.

– Nem hitted volna, hogy emlékszem rá, ugye? – cukkolt. „Emlékszel, mire?” – a lány bennem kiabálni akart, a kém viszont csak mosolygott, és azt mondta: – Persze, hogy tudtam, hogy emlékszel!

Hatalmas hazugság.

– Szóval – Josh ment és kinyitotta az ajtót – mehetünk?

A protokoll szerint egy munkatárs sose hagyhatja, hogy második helyszínre szállítsák. Ám a célszeméllyel közös történetük alapján, és ismerve a tény, hogy egyszer úgy lökte a földre, mint egy zsák krumplit, a munkatárs úgy gondolta, nem lesz gond.

Sose ültem még azelőtt kisteherautóban. Ennyit a kisvárosi élményeim utazós részéről. Ezt olyasvalaki mondja, akit nagyon érdekelnek a kütyük mind szakmailag, mind a magánéletében. De a modern kori kémkedés sehol nincs a jó öreg General Motorshoz képest, ha a pohártartó-tervezésről van szó.

– Tetszik a teherautó.

– Tudod, most kocsira gyűjtök – mentegetőzött, mintha azt hinné, hogy szarkasztikus voltam.

– Nem, tényleg – magyaráztam sietve. – Ez... tágas... és itt vannak ezek a remek... Csak tetszik.

Talán a karkötő elszorítja az agyi vérkeringésem? Ezért csinálnak a lányok annyi hülyeséget a szalagavató éjszakáján? Eldöntöttem, hogy ez ügyben még vizsgálnom kell. Rápillantottam Joshra a műszerfal fényében, és egy szóval, gyönyörű volt. A haja megnőtt, és a hosszú szempillái árnyékot vetettek az arccsontjára. Minél többet voltam vele, annál több apró dolgot vettem észre. Mint a kezeit, vagy az apró sebhelyet az álla szélén, ahol (szerinte) egy késelésben sérült meg, de amit igazából (az orvosi kartonja szerint) akkor szerzett, mikor hétévesen leesett a bicikliről.

Persze nekem is vannak sebhelyeim. De ezeket a történeteket sosem mondhatom el Joshnak.

– Josh? – fordultam hozzá. Majdnem kiértünk a városból, és a fák lombja egyre sűrűsödött, ahogy kanyarodott az út.

– Mi az? – kérdezte halkán, mintha titokban attól félne, hogy valami baj van. A főútról egy aszfaltútra fordult.

– Kösz!

– Mit?

– Mindent.

Oké, szóval Roseville jó polgáraitól két fontos dolgot kell tudni. Először is tényleg fogalmuk sincs, mi zajlik a Gallagher Akadémián. Senkinek. Azt hihetnéd, hogy legalább pár összeesküvés-elmélet kering arról, hogy mi van a borostyánnal benőtt falaink mögött, de én egyet se hallottam (pedig nekem volt okom, hogy odafigyeljek rájuk).

Másodszor Roseville-ban nagyon komolyan veszik kisvárosságukat. Ha a pavilon és a városi karnevál nem lett volna intő jel, akkor most láttam egy embert fényvisszaverő mellényben és zseblámpával irányítani a forgalmat, amikor Josh ráhajtott a legelőre. Igen, így van, a tömegek irányítása a legelőkön kulcskérdés egy kisvárosban.

Megálltunk egy kocsisor végén, és Joshra néztem.

– Mi folyik...

– Majd meglátod! – körbesétált, hogy kinyissa az ajtóm. (Tudom, tök édes!)

Köveztük a felénk szálló zene halk hullámain, aztán egy öreg pajta résein és nyitott ajtaján kiszűrődő fénynyalábra léptünk.

– Hé! – kiáltottam fel. – Ez pont olyan, mint a mi pajtánk... – kérdően nézett rám. – ... *Mongóliában*.

– Ez az őszi aratóból – magyarázta Josh. – Roseville-i hagyomány, még abból az időből, amikor a lakosság földet művelt. Ma már csak ürügy arra, hogy mindenki berúgjon, és olyannal táncoljon, akivel nincs összeházasodva. – Megállt és rám nézett. – Azt csinálunk, amit csak akarunk, de amikor megtudtam, hogy ma lesz, azt gondoltam, talán szívesen eljönnél. Úgy értem... nem baj, ha valami mást szeretnél. Akár...

Elhallgattattam egy csókkal (ezt az alaptechnikát, mint mondják, még nem-kém lányok is sikerrel használják).

– Táncoljunk!

Csak annyit mondhatok, hogy Madame Dabney tangóórái baromira nem készítettek fel rá, hogy milyenek az igazi táncok. Persze, ha valaha be kell szivárognom egy követségi partira, talán jól jön, hogy volt K&A óráim, de amint besétáltunk a pajtába, tudtam, hogy erre nincs képesítemem.

A szarufákról szalagok lógtak, pislákoló lámpák alkottak sátoryszerű kupolát. A nyugati falnál egy platón a zenekar régi countrydalt játszott, és úgy tűnt, Roseville teljes lakossága körben táncol. A pajta távolabbi végében láttam egy szénapadlást felettünk, de ahol mi álltunk, nem volt más, csak szalagok és fények. Idős hölgyek ültek a szénabálákon, tapsoltak, tartották a ritmust, míg a rendőrfőnök-helyettes (az egyik italpult mellől vettem észre) hegedűt vett a kezébe és játszani kezdett.

Kislányok lejtettek el mellettünk, apjuk lábán egyensúlyozva, Josh pedig egy krepp-papírral bevont asztalhoz vezetett.

– Szia, édesem! – köszönt a mögötte ülő nő.

– Szia, Shirley! – válaszolta Josh a pénztárcájáért nyúlva. – Kettőt kérek!

– Óh, édesem! – mondta a nő – Anyád azt már elintézte.

Josh rám nézett, szemében pánik, nekem pedig minden csepp vér megfagyott az ereimben.

– Már itt vannak? – mielőtt Shirley válaszolhatott volna, valaki azt kiáltotta.

– Josh, Cammie!

A rendőrfőnök-helyettes letette a hegedűjét, mindenki tapsolt, a mozi pénztárában dolgozó pasi pedig szaxofont ragadott. A parketten mindenki követte a tempót, különösen az apró, makulátlan nő, aki kitárt karokkal sietett felénk.

– Josh! Cammie!

Elefántcsontszínű pulcsija és világos nadrágja foltok után üvöltött ebben a poros pajtában, de úgy tűnt, ez nem érdekli, átpasszírozta magát a táncolók hullámain. Egy magas, vékony férfi kötelességtudóan követte.

– Sajnálom! – suttogta Josh, és magával húzott Shirley-től a robogó pár felé. – Annyira sajnálom! Annyira sajnálom! Csak köszönünk nekik. Azt reméltem, lesz időm figyelmeztetni...

– Cammie, drágám! – lelkendezett a nő. – Hogy te milyen édes vagy! – És megölelt. Ó, igen, egy vadidegen tényleg megölelt. Erre a Gallagher Akadémia egyáltalán nem készített fel. Megragadta a vállam és a szemembe bámult. – Én Mrs. Abrams vagyok. Annyira örülök, hogy végre találkoztunk!

Aztán megölelt *még egyszer*.

Mélyen az ellenséges vonalak mögött a munkatárs a szervezet magas rangú embereivel találkozott. Erre a fejleményre NEM volt felkészülve, de bármilyen elterelő hadművelet komolyan veszélyeztette volna az egész küldetést!

– Ó – szólt Mrs. Abrams –, látom, hordod a csokrot. – Ujjával megérintette a virágot. – Nem gyönyörű?

Néztem Josh szépen vasalt nadrágját, átlagos ingét, és hirtelen megértettem, miért öltözött kevésbé úgy, mint egy középiskolás, és inkább, mint egy... gyógyszerész.

– Üdv, ifjú hölgy! – szólalt meg a férfi, miután a felesége elengedett. – Én Joshua apja vagyok, Mr. Abrams. Nos, hogy tetszik a mi szép kisvárosunk?

„Ez így nem lesz jó!” – gondoltam, be vagyok kerítve. Nem tartoztam ide, és Josh szüleinek nem kell sok, hogy erre rájöjjenek.

Végiggondoltam a lehetőségeim. A) Rosszullétet színlelek és kirohanok. B) Felkapom Shirley tollát, amivel a számlákat írja,

valami zúrt kavarak, mielőtt lerohan egy falka jóakaró városlakó. C) Úgy fogom fel, mint a TitMűv dolgozatot, és a legtöbbet hozom ki belőle.

– Nagyon szép város – nyújtottam a kezem a férfi felé. – Mr. Abrams, örülök, hogy megismerhetem!

Magas volt, a haja hullámos, mint Josh-é. Drótkeretes szemüveget viselt, és szeretett az elhaladó embereknek integetni.

– Sziasztok, Carl, Betty! – szólt egy párnak. – Megjött a bütyökeltávolító tapasz, amit szeretsz, Pat.

– Ebben a városban a mi családjunk vezeti a gyógyszertárat 1938 óta – címezte nekem büszkén Mrs. Abrams.

Aztán Mr. Abrams megkérdezte:

– Beszéltek neked Josh a mi kis üzletünkről?

– Igen – feleltem –, beszélt.

– Ebben a teremben nincs senki, akit ne én gyógyszereztem volna – közölte erre a férfi, Josh belekortyol a puncsba, amit az anyja adott neki.

– Az... – kerestem a szavakat –, lenyűgöző!

A kezével a fia vállára csapott.

– És egy nap mind ezé a fiúé lesz.

– Ó, Jacob – kérte Mrs. Abrams –, hagyd azt a szegény gyereket békén!

A tökéletesség aurája lengte körül, még abban a poros pajtában is, soha életében nem lenne foltos, ráncos, vagy rendezetlen. Húzogattam a szoknyám szélét, babráltam a csokrot, és meztelennek éreztem magam anya gyöngysora nélkül. (Még az is jól jött volna, amelyikben nincs mikrofilmolvasó). Rengeteg kérdésem volt, például: *Hogy marad ilyen tiszta?* És: *Az a fogfehérítő rágó tényleg működik?* De egyiket se mondhattam, így csak álltam, mint egy hülye, mosolyogtam rá és kapaszkodtam a fedősztorimba.

– A szüleid itt vannak, drágám? – kérdezte, és pásztázni kezdte a tömeget.

– Nem... – feleltem – ők... nagyon elfoglaltak.

– Ó, milyen kár! – biccentett. De időt se hagyott a válaszra, folytatta. – Cammie, azt szeretném, ha otthon éreznéd magad nálunk.

Azonnal azon járt az agyam, hogy ezzel a lehetőséggel milyen felderítéseket végezhetnék, de csak annyit tudtam, kinyögni:

– Ó..., izé... kösz.

A zenekar új dalokat játszott, Mrs. Abrams pedig közelhajolt hozzám, hogy túlüvöltse a zajt.

– Milyen pitét szeretsz?

Alig hallottam, és már épp azt akartam kiabálni, hogy „Nem leszek kém!”, amikor észrevettem, hogy Dillon egy bála tetejéről vadul integet felénk.

Josh az anyjára nézett, és egy szót se kellett szólnia.

– Rendben, drágám. Menjetek, szórakozzatok jól!

Aztán megint megölelt. HÁROM ÖLELÉS! Ez tényleg kiakasztott.

– Cammie, édesem, bármikor beugorhatsz! És ha lehet, add meg a számunk a szüleidnek. Talán szívesen csatlakoznának a bridzsklubhoz*.

Az utolsó híd, amihez anyáéknak köze volt, érintette a Gansu területeket, dinamitot, meg egy agyonhajszolt jakot, de én mosolyogva annyit mondtam:

– Kösz!

Josh magával húzott, de közben azért hátra mertem lesni. Mr. Abrams átkarolta a felesége vállát, Mrs. Abrams pedig szomorúan legyintett, mintha a Josh pillanatot” fagyasztotta volna le. *Szóval ilyenek a normál szülők.* Figyeltem a fiút, aki Mongóliában szeretett volna élni, aki sosem hagyhatta el a házat koszosan vagy gyűrötten. A kirakójának újabb darabkája került a helyére. Kicsit kevésbé volt titokzatos.

Dillon és egy csapat korunkbeli kölyök felé indultam (ha mélyen beépülsz valahová, csináld rendesen), de Josh megrántotta a kezem és megállított.

– Gyere, táncoljunk!

– De... – a tinihordára mutattam. – Azok nem a barátaid?

Josh rájuk nézett.

---

* Bridzs = (bridge) – híd

– Azok srácok a suliból.

– Ha oda akarsz menni köszönni nekik vagy valami...

– Hadd gondolkodjam! – ugratott. – Táncolhatnék a buli legcsinosabb lányával, vagy lóghatok egy rakat idiótával, akit mindennap látok. Te mit gondolsz?

Azt gondoltam, hogy rengeteg bónuszpontot kap *a buli legcsinosabb lánya* szövegért. De ez nem jelentette azt, hogy ne néztem volna rá más fényben, ahogy a pajta másik oldalára kormányzott, messze a barátaitól, a szüleitől. Most először gondoltam: nem én vagyok az egyetlen, aki rejteget valamit.

Sokáig táncoltunk, mielőtt Josh megszólalt:

– Kösz, hogy találkoztál a szüleimmel. Nagyon odavannak ezért.

– Aha – mondtam –, kedvesek.

– Örültek – javított ki. – Hallottad, apám mit mondott? Az üzletről? Komolyan azt hiszi, hogy ebben a városban mindenki meghalna, ha ő nem lenne. – Megrázta a fejét. – Mázlista vagy, hogy senkit nem érdekel, mi akarsz lenni. Úgy értem, bármi lehetsz, ami csak szeretnél. Senki nem várja el, hogy valami olyat csinálj, amit előre eldöntötték.

– Nem – feleltem –, asszem senki.

Hazugság. Hatalmas, totális, teljes hazugság.

Közelebb húzott magához, ami két okból volt jó. A) Nem látta a szemem sarkában gyűlő könnyeket, amik komoly teszt elé állították Macey új sminkjének vízállóságát. És B) Remek fedezékem volt, ami nagyon is kellett. Az univerzum egyetlen kémjének sem volt a történelem során nagyobb szüksége fedezékre.

– Te jó ég! – levegő után kapkodva buktam le, a fejemet Josh válla mögé bújtatva.

– Mi az? – kérdezte.

– Ó, izé, csak megbotlottam – hazudtam, mert nem ez volt a legalkalmasabb idő közölni, hogy: „*Hé Josh, ha már a szülőkről dumáltunk: AZ ANYÁM ÉPP MOST SÉTÁLT BE A TITMŰV TANÁROMMAL!*”

A parkett másik végén anya Mr. Solomon karjaiban táncolt. Mindketten nevettek, a pasi megpörgette, anya haja meg úgy

röpködött, mint egy samponreklámban. Komolyan. Gyönyörű volt, egy kopasznak is eladta volna a hajkondicionálót.

Az árnyék felé osontam. Távol a főbejáratoktól átkoztam magam, amiért nem jegyeztem meg az összes kijáratot korábban. Hülye voltam. HÜLYE! HÜLYE! HÜLYE!

– Asszem, le szeretnék ülni egy kicsit – találtam egy kis árnyékos helyet a pajta végében a szénapadlás alatt, távol anyától és Mr. Solomontól.

– Kérsz egy puncsot? – kérdezte Josh.

– IGEN! A puncs remekül hangzik!

Utána néztem, ahogy eltűnt a tömegben, és egy pillanatra megszűnt a pánik. Valami más éreztem a gyomromban. Mintha kicsúszott volna alólam a talaj. De nem csak az idegeim miatt. Repültem, átszáguldottam a levegőn. Szó szerint.

Huszdik fejezet

„*Te jó ég!*”- gondoltam, de nem sikoltottam. Részben azért, mert az összes levegő kiszökkent a tüdőmből, részben mert Bex a számra tapasztotta a kezét. Liz bámult rám a buli sápadt fényében; a zajt letompították a tavalyi szénabálák.

– Cammie – szólt türelmesen, mintha mély álomból próbálna felébreszteni. – Ki kell juttatnunk innen. Anyád és Mr. Solomon itt vannak!

Ekkor néztem körül a padláson: a lányok csomó emelőt fabrikáltak. Drótokat, amelyek Bexhez és hozzám voltak erősítve. Most értettem meg, miért éreztem magam úgy, mint a hal, akit Morgan nagyapa épp most fogott ki a folyóból.

Még Macey is ott volt, hason feküdt, és a padlás széléről leskelődött.

– Jók vagyunk! – oldalra gördült, hogy ránk nézzen. – Elég sűrű lent a homály, nem hiszem, hogy bárki meglátott volna minket.

– Te jó ég! – nyögtem végül.

Ahhoz képest, hogy ez gyakorlatilag az első bevetése, Macey egész nyugodtan kezelte a helyzetet. Talán mégis igaz lehetett Tina elmélete arról, hogy egyszer megszarolta a *Vogue* szerkesztőjét, hogy hozzák újra divatba a lovaglónadrágot.

Liz viszont ki volt akadva.

– Cammie, hallottad, amit mondtam? – majdnem kiabált. – Anyád és Solomon itt van! Itt vannak! Megláthattak volna! Tudod, mi történt volna, ha meglátnak?

– Tudom – válaszoltam. Leereszkedtem a padlóra, beszívtam az édes szénailatot, és arra vártam, hogy a szívem abbahagyja a kalapálást. Aztán megállapítottam. – Nem láttak meg.

– Hogy lehetsz ebben biztos?

Most Bex válaszolt.

– Mert még nem ölték meg.

A padlás sötét volt és legalább tíz méter magasan a buli fölött, úgyhogy Bex és Liz is leereszkedett a földre, és együtt kúsztunk Macey felé a peremhez. Sápadt fények pislákolnak alattunk, a zenekar lassú számot játszott. Néztem, ahogy anya Mr. Solomonnal táncolt. A fejét a vállára hajtotta, és hirtelen az, hogy ők ketten élve megnyúznak engem, sokkal vonzóbb lehetőségnek tűnt, mint hogy ezt figyeljem.

– Azta! – mormogta Macey. – Gyilkos páros.

De nem tudtam, hogy szó szerint érti-e.

– Á, Cammie! – nyugtatgatott Liz. – Biztos, hogy csak barátokként vannak itt. Igaz, Bex?

De ő nem válaszolt.

Te jó ég!

– Úgy értem, ők csak... – próbált Liz javítani a dolgokon, de végül Macey volt, aki közölte:

– Ne aggódj, nem randiznak vagy szerelmesek, semmi.

Határozottan hangzott. Nagyon biztosnak. Ránéztem, és azon agyaltam, *vajon honnan tudhatja ő ezt? Aztán* emlékeztettem magam, hogy ő Macey McHenry! Hát persze, hogy tudta! Már tükre kezdtem megnyugodni, mikor hozzátette a végzetes *még* szót, én meg úgy éreztem, rosszul leszek.

Nem bírtam tovább leskelődni, úgyhogy elfordultam és azt kérdeztem:

– Hogy történhetett ez?

– Miután nemet mondtál az anyádnak, láttam, hogy 007-es szépséggel beszélget – mondta Macey. – Eldöntötték, hogy közösen szerveznek programot.

– Tudtuk, hogy valami ilyesmi fog történni, úgyhogy nyomkövetőt csúsztattunk anyád táskájába. – közölte Bex egyszerűen. Kicsit túlságosan is élvezte a helyzetet, ha engem kérdezel.

– És aktiváltuk a Josh cipőjében lévő is – Liz megmutatta a csuklóját, amin két piros pötty villogott egymás mellett: Josh két

pohár puccsal a kezében centikre ment el anya mellett. – Aztán úgy döntöttünk, hogy vészmentésre lehet szükséged – közölte lubickolva a lehetőségben, hogy idézheti a jegyzeteit.

A karommal eltakartam a fejem, arcomat az édes illatú szalmába rejtettem, és azt kívántam, hogy mindez álom legyen. Lassan el is hittem, amikor kizökkentett egy hang:

– Szép csokor!

Felnéztem, és Macey-re bámultam, aki a vállát vonogatta.

– Most mi van? Szerinted nem?

Nem ez volt a legjobb alkalom a magyarázkodásra. Á, nem, ennél sokkal fontosabb dolgokat kellett megoldanunk. Bex ezzel nyilván tisztában volt, mert az árnyék felé hátrált és azt mondta:

– Gyerünk! Mentőakció indul!

Mielőtt felfogtam volna, mi történik, Bex talpra rántott, ráakasztott az egyik kábelre, Macey pedig kinyitotta a padlás-bejáratot, rá a hűvös, őszi éjszakára, készen arra, hogy leeressenek, akár egy hatalmas bála szalmát.

– Nem! – tiltakoztam, de Liz kilökött az ajtón.

– Nem tehetem! – kiabáltam ide-oda pörögve a levegőben. Magamhoz sem tértem, és Liz csatlakozott hozzám a földön. Őt követte Macey, aki a sétányt szegélyező fáknek ütődött.

– Liz, ezt nem tehetem – ragadtam meg barátnőm csontos vállát.

– Valahogy megint be kell jutnom.

– Teljesen mebuggyantál? – kérdezte Bex, amikor ő is talajt ért.

– De Josh ott van bent – ellenkeztem.

– Ahogy az anyád és Mr. Solomon is.

Megrántotta a kábelt, amit tartottam. Égette a tenyerem.

– Bex, nem hagyhatom csak így itt! Aggódni fog. Keresni meg kérdezősködni és...

– Igaza van – hallottam Lizt –, ez a TitMűv szabályának határozott megszegése...

Már sosem fogom megtudni, melyik TitMűv szabályt szegtük meg, mert ekkor hatalmas rubinvörös fénycsóva közeledett az erdő felől.

– Szálljatok be! – kiáltotta Macey a vezetőülésről.

Egy pillanatig nem tudtam, mi a meglepőbb: az, hogy az osztálytársaim a Gallagher Akadémia golfautójával jöttek megmenteni, vagy hogy Bex hagyta Macey-t vezetni. (Bár, ha belegondolunk, Maceynek sokkal több tapasztalata lehetett ilyen járművekkel, mint nekünk.)

Liz látva a zavartságom, elpirult.

– Mondjuk, hogy Rágógumi Őr néhány óra múlva felébred, és csodálkozik, hogy a szívgyógyszere mennyire elálmosította.

Hallottam, hogy elhallgat a zene és a vad tapsot is, de mintha kilométerekre lettünk volna a bulitól. Josh ott volt bent. Persze, két másik valaki is, akik megbüntethetnének. Úgy, ahogy a Genfi Egyezmény óta illegális. Én mégis Bexre néztem.

– Nem mehetek!

Liz már mászott be az autóba, egyedül hagyva minket a sötétben.

– Rendben leszek! – nyugtattam meg Bexet. – Megkeresem Josht és elmegyünk.

Nem mondott semmit. Bár a buli sötét oldalán álltunk, láttam az arcát a telihold fényében. Nem félelmet tükrözött; csalódottságot. Ez sokkal rosszabbnak tűnt.

– El is kaphatnak, ugye tudod? – kérdezte.

– Hé – próbálkoztam erőltetett nevetéssel, bízva benne, hogy a mosolyom megpuhítja –, én vagyok a Kaméleon, igaz?

De Bex már szállt is fel a kocsira.

– Otthon találkozunk!

A munkatárs úgy döntött, hogy a helyén marad, remélve, hogy kimenekítheti a célszemélyt, megmentheti a küldetést. Legalább két ellenséges ügynök volt odabent (és még sokkal ellenségesebbek lehetnek, ha rosszul sülnek el a dolgok), úgyhogy kockázatos lépés volt, de olyan, amit meg akart tenni, még akkor is, amikor látta távolodni az erősítést.

A képzettséget és tapasztalatot tekintve anya és Mr. Solomon talán fölényben voltak, de az én pozícióm volt az előnyösebb, és sokkal több információval rendelkeztem. Egy nagy, fekete Buick motorháza mögé kuporodtam, figyeltem az ajtókat és mérlegeltem a lehetőségeimet. A) Zűrzavart kelthetek, és remélhetem, hogy a

káoszából ki tudom hozni Josht. B) Megvárom, míg vagy Josh vagy anyáék elmennek, és azért imádkozom, hogy ezt ne pont ugyanabban a pillanatban akarják megtenni. Vagy C) további lehetőségeken gondolkodom. Végül is hozzáfértem gázolajhoz, kövekhez és alumínium kannákhoz meg ezer egyéb dologhoz, de az az öreg csűr nagyon-nagyon gyúlékonynak látszott, nekem meg nem igazán volt hangulatom kockáztatni.

Épp azon töprengtem, hogy vajon van-e az egyik mellettem parkoló kocsí csomagtartójában kötél, amikor valaki megszólalt.

– Cammie? – megfordultam. DeeDee közelített felém. –Szia! Gondoltam, hogy te vagy az.

Nagyon csinos rózsaszín ruhát hordott, ami illett a levélpapírjához. Szőke haját félrefésülte az arcából. Mintha egy baba libegett volna felém a sötétben.

– Szia, DeeDee! – köszöntem. – Nagyon jól nézel ki!

– Kösz – felelte, de nem úgy hangzott, mintha hinne nekem. – Te is!

Idegesen babráltam a csokrot. Az orchideaszirmokat selyemnek éreztem a tenyeremben.

– Látom, ment és vett neked egyet.

A csuklómra pillantottam.

– Aha.

Nem tudtam, mit gondoljak arról, hogy Josh egy másik lánnyal beszélte meg a csokorterveit, de aztán láttam, hogy én korántsem érzem magam olyan kényelmetlenül, mint ő.

DeeDee a távoli fények és elsuhanó párok felé mutatott.

– Azt gondoltam, minél később jövök, annál kevesebb ideig kell petrezselymet árulnom.

Elképzeltem, ahogy egybeolvad a deszkákkal és szalmabálákkal, eltűnik a táncolók tengerében, és senki nem veszi észre, hogy egy lány egyedül ácsorog, és nem vesz részt a buliban. Ekkor jöttem rá, hogy DeeDee is kaméleon.

– Szóval, mit csinálsz itt kint egyedül? – kérdezte.

Jó kérdés volt. Szerencsére felkészültem rá.

Halántékomat dörzsölgetve válaszoltam.

– Minden olyan hangos odabent, hasogat a fejem. Kellett egy kis friss levegő.

– Ó – DeeDee kotorászni kezdett apró, rózsaszín erszényében –, kérsz aszpirint vagy valamit?

– Nem. De köszi!

DeeDee abbahagyta a kotorászást, de nem nézett rám, amikor megszólalt.

– Tényleg nagyon kedvel téged, tudod? Régóta ismerem, és tudom, hogy nagyon kedvel.

Még ha nem olvastam volna az üzenetét, akkor is tudtam volna, mennyire kedvelte Josht, mennyire szerette volna, ha egy nap *neki vesz* csuklósokrot. És ő hordaná is. Nem valami buta vicc miatt, hanem mert Joshtól kapta.

– Én is nagyon kedvelem – böktem ki, és nem tudtam, mi mást mondhatnék.

Mosolygott.

–Tudom.

Azt hittem, elsétál. Tényleg el *kellett* volna sétálnia, mert sürgősen ki kellett találnom, hogy hozzam ki onnan Josht.

– Hát akkor, nem tartalak fel, DeeDee.

Közben elterelő hadműveletek cikáztak az agyamban: egy kicsi robbanás, könnyen megfékezhető erdőtűz, esetleg az a lehetőség, hogy van bent egy terhes nő, akinél a következő fél órában megindulhatna a szülés...

– Cammie? – szólalt meg DeeDee.

Nem volt szándékos, de ingerülten kérdeztem vissza.

– Mi az?

– Akarod, hogy szóljak Joshnak, hogy haza kellene menned?

Vagy ez is működhet.

DeeDee elsétált a buli felé, én meg azon kaptam magam, hogy irigylem. Ő látta Josht a suliban. Tudta, mit eszik a menzán, és hogy hol ül az osztályban. Az ő életének nem volt olyan része, amit nem oszthatott meg velem. Semmi, amit Josh ne tudhatott volna egy egész életnyi közös táncból, karneválokból és mindennapokból. A következő pillanatban meg azon agyaltam, Josh vajon akkor is kedvelne-e, ha velem ugyanaz lenne a helyzet.

Persze sosem fogom megtudni, mert a helyzet sosem lesz ugyanaz. DeeDee mindig hús-vér lány lesz, én meg mindig csak rege.

– Biztos, hogy nem vihetlek hazáig? – kérdezte Josh, ahogy befordult a teherautóval a főutcába, és a tér felé tartottunk. – Ne már! Tudom, hogy nem érzed jól magad. Hadd...

– Nem, jó lesz így – mondtam. – Most nem is fáj a fejem. Nem hazudtam.

– Biztos?

– Aha.

Leparkolt a tér mellett, kiszálltunk, és a pavilonhoz sétáltunk. Fogta a kezem, és abban a *Kedves Naplóm/szerű* pillanatban – ha érted mire gondolok, mert a pavilonban égtek a lámpák, de a város kihalt volt, a keze pedig puha és meleg –... ajándékot *adott nekem!*

A doboz kicsi volt és kék (de nem *Tiffany* kék, ahogy Macey később elmagyarázta), és rózsaszín masni volt rajta.

– Remélem, tetszik! – mondta Josh.

Elbódultam. Teljesen. Persze ezelőtt is kaptam ajándékot, de általában olyasmiket, mint egy új futócipő vagy *A kémelek kézikönyve az orosz alvilághoz* dedikált első kiadása. Sosem igazi ajándékot szép rózsaszín masnival.

– Anya segített becsomagolni – vallotta be Josh, aztán a kezemben lévő dobozkára mutatott. – Gyerünk! – kérte, de én nem akartam kinyitni. Milyen szomorú. Az ajándék gondolata sokkal értékesebb volt, mint hogy mi az.

– Nyomás! – nógatott Josh egyre türelmetlenebbül. – Nem voltam benne biztos, hogy mit szeretnél, de... ó, ízé... – Letépte a csomagolópapírt. – Boldog születnapot!

Igen, ha esetleg még nem jöttél volna rá, baromira nem volt születnapom.

Egyszerre nehéznek és idegennek éreztem a meglepetést. „Általában nem 365 napig tart kiérdemelni egy születésnap ajándékot?” – gondoltam. Úgy értem, tudom, hogy buborékban élek, de abban eléggé biztos vagyok, hogy ez a szokásos eljárás.

– Fogadok, hogy azt hitted, elfelejtettem! – ugratott, majd kaptam egy csontropogtató ölelést.

– Ó, izé...aha – dadogtam.

– DeeDee segített kiválasztani.

Levette a doboz tetejét és előhúzta a leggyönyörűbb pár ezüst fülbevalót, amit valaha láttam. (Jegyzet magamnak: Lyukasztasd ki a füled!)

– Úgy gondoltam, illene a nyakláncodhoz. Tudod, ahhoz az ezüst kereszteshez.

– Aha – hebegtem – tudom, melyik.

A fülbevalók csillogtak az éjszakában, én csak néztem őket, megbabonázva, miközben arra gondoltam, hogy soha lánynak még nem volt kedvesebb barátja. És soha lány még nem érdemelte meg őt kevésbé.

Egyszer csak mintha kívülről láttam volna magam. „Ki ez a lány?” – töprengtem. Hát nem tudja, milyen mázlista? Nem veszi észre, hogy nagyon szép fülbevalója van, ami illik a láncához, és egy olyan fiúja, aki ilyesmire is gondol?

Ki ez a lány, hogy a kvantumfizika, a kémia vagy az NSA-kódok miatt aggódik? Nem tudja, hogy ez az élet azon ritka pillanatainak egyike, amikor minden szép, jó és csodálatos?

Nem tudja, hogy ezek a pillanatok mindig véget érnek?

Huszonegyedik fejezet

Lassan sétáltam a titkos folyosókon. A szűk helyen egyetlen mondat visszhangzott a fejemben: *Ez nem az én születésnapom.*

Azt kívántam, bár eltűnne a mardosó bizonytalanság. Kaptam egy fülbevalót, nem? Tényleg fontos, miért adta? Hiszen a normális lányok tök dühösek, ha a barátjuk elfelejti a születésnapjukat, szóval, ha rossz születésnapra emlékszik, nem jár bónuszpont vagy ilyesmi? Ezt Josh javára kellene írnom, arra az esetre, ha elfelejt valami mást. Mondjuk, húsz év múlva a házassági évfordulónkat. Akkor én azt mondhatnám: *Ne aggódj, drágám, emlékszel, amikor fülbevalót adtál nekem, pedig nem is volt születésnapom? Most kvittek vagyunk.*

De ez nem az én születésnapom volt.

A dátumra gondoltam: november tizenkilencedike. Akkor mondtam Joshnak, amikor kikérdezett a parkban. Nem tudtam, mi a kiábrándítóbb; hogy ő emlékezett rá, vagy hogy én nem.

Az üres folyosó szinte tekergett előttem. Fáradt voltam. Éhes voltam. Le akartam zuhanyozni, és beszélni a barátaimmal. Már majdnem félálomban dőltem az öreg kő hátuljának, ami a hatalmas kandallót szegélyezte a második emeleti diáktársalgóban. Pár héten belül a kandalló használhatatlan lesz mint titkos átjáró, hacsak nem akarom dr. Fibs tűzálló kezeslábasát hordani a randijaimon (de azokban még Liz is kövérnek látszik). Úgyhogy még egyszer utoljára meghúztam a kart, vártam, hogy a kövek szétváljanak, közben véletlenül megütöttem egy öreg fáklyatartót. Erre az lecsusszant, újabb titkos ajtót nyitott, és egy soha nem látott folyosót fedett fel.

Nem tudom, miért követtem. Kémgének vagy tinédzserkíváncsiság, mindenesetre hamarosan a folyosón sétáltam, azt se tudtam, hol vagyok. Aztán egyszerre felismertem a Történelem Termét. Falának résein fény szűrődött ki. Belestem. Az állandóan világító spotlámpa fényében Gilly kardja ragyogott.

A sírást is ekkor hallottam meg.

Továbbmentem, és megtaláltam anya irodáját a könyvespolcokkal, amelyek forgásukkal felfedik vagy elrejtik az elit bentlakásos iskola igazgatójának emlékeit. A falnak dőltem, belestem, és figyeltem, ahogy anya sír. Valaki átállíthatta volna a kapcsolót, hogy a könyvespolc magával rántson engem is, de csak álltam azon a szűk, dohos helyen, és nem tudtam elfordulni.

Egyedül ült az irodájában, a székébe kuporodva. Amikor utoljára láttam, táncolt és nevetett, most egyedül volt, és könnyek futottak végig az arcán. Át akartam ölelni, hogy együtt sírjunk. Érezni akartam sós könnyeit az arcomon. Meg akartam simogatni a haját, és elmondani neki, hogy én is fáradt vagyok. Mégis ottmaradtam, ahol voltam. Nem tudtam volna elmagyarázni, mi van rajtam, nem mondhattam el neki, miért vagyok ott. És... nem akarná, hogy így lássam.

Csukott szemmel nyúlt zsepiért az asztala mögötti polcra, mégis megtalálta a dobozt. Olyasvalaki határozott mozdulatával, aki tudja, hogy ott lesz. Gyakorlott mozdulat, megszokás. Anya bánata, mint az élete, tele van titkokkal. A fülbevalókat tapogattam a zsebemben. Hirtelen világos lett, a könnyek miért azt az éjszakát választották.

– Te jó ég! – mondtam aznap éjjel már sokadszor, bár most valami egészen más okból.

Továbbosontam a folyosón, és végül becsusszantam egy üres osztályterem ablakülésébe. Valami azt súgta nekem, hogy az univerzum nem bír el egyszerre két síró Morgant. Úgyhogy csak ültem sztoikus nyugalommal, hagytam, hogy most anya legyen kicsit gyenge, és én legyenek erős.

Nem mozdultam. Csak vártam a hajnalt. Az iskola csendes volt körülöttem, hagytam, hogy a némaság lecsendesítse a szívverésem, álom nélküli transzba ringasson. A sötét ablakban a tükörképemet bámultam, és azt suttogtam:

– Boldog születésnapot, apa!

Vasárnap délelőtt olyan sokáig kerültem anyát, amíg bírtam, de délben már nem halogathattam a találkozást. Tudnom kellett, hogy jól van-e, és bocsánatot kellett kérnem azért, mert ugyan csak egy kicsit, de elfelejtettem apát. Tudni akartam, hogy ez emlékeim végének kezdete-e.

Tucatnyi kifogással felfegyverkezve rontottam be az irodája ajtaján, de az összes kirepült a fejből, mert anya, Mr. Solomon és Buckingham úgy bámultak rám, mintha épp most lőttek volna ki az úrból. Túl gyorsan hallgattak el. Azt hinnéd, a kémeik ehhez jobban értenek. Nem tudtam, mi zavart jobban. Az, hogy valami nyilvánvalóan nem stimmelt, vagy hogy a világ legjobb kémiskolájának három tanára elfelejtette kulcsra zárni az ajtót.

Örökkévalóságnak tűnő idő után Buckingham szólalt meg.

– Cameron, örülök, hogy itt van! Magának első kézből vannak tapasztalatai az üggyel kapcsolatban, amiről beszélgetünk. – Abban a pillanatban, bár Patrícia Buckingham mindkét csípője rossz, és ízületi gyulladás van az ujjában, meg mertem volna rá esküdni, hogy vasból van. – Természetesen, Rachel, te vagy Cameron anyja, nem beszélve arról, hogy az iskola igazgatója, úgyhogy tiszteletben tartom a véleményed, ha úgy döntesz, Cameron inkább menjen ki.

– Nem – felelte anya. – Most már ő is benne van. Biztosan segíteni szeretne.

A szobát betöltő vibrálás kezdett komolyan aggasztani.

– Mi történt? Mi...? – faggatóztam.

– Csukja be az ajtót, Cameron! – utasított Buckingham, és én úgy is tettem.

– Abe Baxter elmulasztott egy bejelentkezést – kezdte Mr. Solomon. Úgy támaszkodott összefont karral anya asztalsarkának, ahogy már ezerszer láttam TitMűv órán. De ez nem óra volt. – Pontosabban *bárom* bejelentkezést hagyott ki.

Nem is érezkeltem, mennyire letaglózott a hír, míg nem éreztem a hátizsákomat a gerincemnek nyomódni, ahogy megpróbáltam hátradőlni a kanapén. „Bex vajon tudja?” – tűnődtem egy

másodpercig, mielőtt lesújtott rám a nyilvánvaló válasz: persze, hogy nem.

– Természetesen lehet, hogy csak késik – bizakodott Buckingham. – Ilyesmi megesik. Kommunikációs nehézségek, fennakadások a mobilhálózatban... Ez nem feltétlenül jelenti azt, hogy a küldetése balul sült el. Mégis, három elmulasztott bejelentkezés... aggasztó.

– Bex édesanyja... – kerestem a szavakat. – Ő is vele volt?

Mr. Solomon Buckinghamre nézett, aki megrázta a fejét.

– Barátaink a Hatosnál azt mondják, nem.

Megértettem, miért Buckingham irányítja ezt a beszélgetést. Ő is az MI6-nál szolgált, akárcsak Liz szülei. Őt hívták fel. Ő fogja eldönteni, hogy ha egyáltalán valamit, akkor mennyit mondjanak el Bexnek.

– Nem jelent semmit – nyugtatgatott minket anya.

De én kihallottam a hangjából azt a nőt, akit előző éjjel láttam. Huszonnégy órával ezelőtt nem vettem volna észre, de most tudtam, hogy ott van, és hogy én életem végéig hallani fogom.

– Bex... – motyogtam.

– Épp róla beszéltünk, Cam – mondta anya –, nem tudjuk, mit tegyünk.

Mondhatsz, amit akarsz, de a kémek semmit sem csinálnak félig. A hazugságaink TB- számmal és hamis személyivel együtt érkeznek, az igazságaink pedig vágnak, mint a spanyol acél. Tudtam, hogy anya miről beszél. Tudtam, miért kockáztatja, hogy elmondja nekem. A Gallagher Akadémia kőből épült, de az ilyen hírek olyan gyorsan porig égethetik, mintha újságpapírból lenne és gázolajjal festették volna.

– Cam – anya elém ült a dohányzóasztal sarkára –, ezelőtt is történt már hasonló persze, de minden eset más, és te jobban ismered Bexet, mint bárki...

– Ne mondjátok el neki!

A szavak még engem is megleptek. Persze erősnek és keménynek kellene lennünk, bármire felkészültnek, de én nem akartam, hogy Bex tudjon róla, csak mert mi gyengék vagyunk magunkkal cipelni

a titkot. Anyára néztem, eszembe jutott, milyen sok idő kell néhány seb begyógyulásához, és rájöttem, még hosszú ideig tart a gyász.

Bexnek, bár az apja sok ezer kilométerre volt innen, még van esélye, hogy visszakapja. Ki vagyok én, hogy ezt idő előtt elvegyem tőle? Én mit nem adnék néhány plusz óráért...

* * *

– Szia! – szólalt meg mögöttem Macey. Azonnal megbántam, hogy megmutattam neki ezt a kis, ősrégi folyosót, és hogy elmondtam, milyen remekül lehet itt tanulni. – Nagyon remélem, hogy nem a fiú miatt.

Ledobta mellém a rakás könyvét, de én nem bírtam ránézni. Csak ültem a könnyeimet törölgetve, amiket csendben Bex apjáért sírtam el, lenyelve azokat, amiket a sajátoméért. Sokáig tartott. Nem tudom, mennyi idő múlva – talán egy évezred vagy ilyesmi – Macey megbökött a térdével.

– Bökd ki!

Mondhatsz Macey McHenryről, amit akarsz, de ő aztán nem kerülgeti a forró kását. Egy szuperkém hazudott volna. Még hozzá jól. De én nem tudtam. Talán a stressz miatt. Talán a bánat miatt. Talán a menstruációm volt az oka, de valamiért ránéztem, és azt mondtam:

– Bex apja eltűnt. Lehet, hogy meghalt.

Macey mellém csúszott az ülésre.

– Nem mondhatod el neki!

– Tudom – válaszoltam, és kifűjtam az orrom.

– Mikor lehet biztosat tudni?

– Nem tudom. – És tényleg így volt. – Talán napok. Talán hónapok. Nem hívta fel a kapcsolattartóját. Ha telefonál, akkor. ..

– Nem mondhatjuk el neki!

Persze, hogy nem, de volt valami ebben a mondatban, ami megállított. Visszaidéztem: mondhatjuk. Voltak dolgok, amiket nem mondhattam el az anyámnak, amiket nem mondhattam el a barátomnak, és olyasmik, amiket nem mondhattam el a barátnőik.

Ott ülve Macey McHenryvel, életemben először éreztem azt, hogy valaki minden titkomat ismeri. Hogy nem vagyok teljesen egyedül.

Macey felállt, és indulni készült.

– Cammie, meg ne sértődj... – ha olyan valaki, mint Macey McHenry azt kéri, „meg ne sértődj”, akkor egy olyannak, mint *én*, szinte lehetetlen volt nem megsértődni azon, amit mondani készült, de azért megpróbáltam –... de most ne menj fel! Baromi rosszul nézel ki, és ezt ő is látni fogja.

Nem sértődtem meg. Még örültem is, hogy szólt, mert igaza volt, én pedig talán észre sem veszem, ha nem mondja.

Macey elsétált, én pedig még sokáig ültem ott. Gondolkodtam. Egyszer apa elvitt a cirkuszba. Két órán át ültünk egymás mellett, néztük a bohócokat és biztattuk az oroszlán-szelídítőt. De a legjobban arra emlékszem, hogy egy férfi kísétált egy majd harminc méterrel a talaj fölé kifeszített drótkötélre. Mire átért a másik oldalra, öt másik ember mászott fel a vállára. De én nem őt figyeltem, hanem apát. Úgy tűnt, pontosan tudja, milyen odafönt, csak védőháló nélkül.

Ültem, és tudtam, csak rakosgathatom egyik lábam a másik után, és remélhetem, hogy a vállamra nehezedő titkok nem billentenek ki az egyensúlyomból.

Huszonkettedik fejezet

– Csukják be a szemüket! – parancsolta Mr. Solomon, és mi követtük az utasításait.

Mögöttem felberregett a projektor. Fehér fénye átvágott a termen, mi pedig összehúzott szemmel gyötörtük az agyunkat, hogy a felvillantott kép legapróbb részletére is vissza tudjunk emlékezni. Egy szupermarket parkolójának fényképére koncentráltam, amikor Mr. Solomon megszólalt.

– Ms. Alvarez, mi a gond ezzel a képpel?

– A kék teherautónak van mozgássérült rendszáma, mégis a terület hátuljában parkol.

– Helyes! Következő!

A projektor kattant egyet, változott a kép, és nekünk két másodpercünk volt tanulmányozni.

– Ms. Baxter? – kérdezte Mr. Solomon. – Itt mi a gond?

– Az esernyő – válaszolta Bex. – Eső folyik az ablakon, a kabát a fogason nyirkos, de az ernyő össze van csukva. A legtöbb ember nyitva hagyja megszáradni.

– Nagyon jó!

Amikor kinyitottuk a szemünket, én nem a képernyőre néztem, hanem a tanárunkra. Megint azon tűnődtem, hogy tud úgy beszélni Bexszel, úgy kérdezgetni, mintha a világon minden a legnagyobb rendben lenne. Nem tudtam, hogy irigyeljem vagy utáljam-e, de egyikre sem maradt időm.

– Szemeket becsukni!

Lépett egyet. Hogy képes ott állni, amikor én legszívesebben elszaladtam volna?

– Ms. Morgan, mi a gond ezzel a képpel?

– Izé... Én nem... vagyis én...

A gond az, hogy napok óta nem voltam képes a legjobb barátnőm szemébe nézni. A gond az, hogy az olyanok, mint Abe Baxter, élnek és meghalnak, a világ pedig működik tovább, és sosem tudja meg, ezek az emberek mit áldoztak fel. Olyan sok gond volt, hogy azt se tudtam, hol kezdjem.

– Rendben. Maga szerint, Ms. Bauer?

– A teáscsésze az asztalfőn.

– Mi van vele?

– A fogantyúja rossz irányba néz.

– Így van! – helyeselt Mr. Solomon.

Az osztályterem fényei életre keltek, mi pedig hunyorogtunk.

A belső óránk jelezte: az órának még nincs vége.

– Ma hoztam maguknak valamit, hölgyeim – közölte Mr. Solomon, miközben egy köteg papírt nyújtott az első sorban ülő lányoknak.

Liz keze azonnal a levegőbe emelkedett.

– Nem, Ms. Sutton! – vágott közbe Mr. Solomon, mielőtt Liz bármit kérdezhetett volna. – Ez nem dolgozat, és nem is jegyre megy. Iskolánk csak azt kéri, hogy mondják meg feketén fehéren: a következő félévben folytatni akarják-e a titkos műveletekkel kapcsolatos tanulmányaikat.

Körülöttem minden lány hozzálátott kitölteni a nyomtatványt. Egy pipa ide, egy aláírás oda, míg Mr. Solomon előre nem lépett, és meg nem jegyezte:

– Hölgyeim – szünetet tartott, erre mindenki fölnézett –, a kollégám, Mr. Smith szereti azt mondogatni, hogy „A világ nagy, tele sötét sarkokkal és örök emlékekkel”. Ne – megint megállt, végignézett minket, és meg mertem volna esküdni rá, hogy rajtam állapodott meg a tekintete – döntsenek elhamarkodottan!

Bex megbökte a vállam. Megfordultam. Felfordított hüvelykujjal tátogetta:

– Ez király!

A kezemben lévő nyomtatványra bámultam, morzsolgattam az ujjaim között, és megpróbáltam kiszagolni, hogy van-e a tintában méreg.

„Ez csak papír!” – mondogattam magamnak. Közönséges papír. De pont ettől futott végig borzongás a gerincemen. Nem párapapírra nyomtatták. Nem azért készítették, hogy feloldódjon és eltűnjön. Elkaptam Joe Solomon tekintetét, és biztos voltam benne, hogy tudja, min gondolkodom. Nem azért készült, hogy megegyék, én mégis rossz ízt éreztem a számban.

Huszonharmadik fejezet

Na, azt hihetnéd, hogy ha egy Gallagher lány roseville-i fiúval randizik, akkor az a legklasszabb dolog a világon, ha Tina Walters kiabálva fut oda hozzá a reggelinél.

– Cammie, beszéltem anyukáddal, és azt mondta, hogy szombaton mind bemehetünk a városba!

Hihetnéd. De tévednél.

Minden egyes perc, amit a városban töltök, miközben Gallagher lányok nyüzsögnek arra, esélyes perc, hogy megláthatnak Joshsal vagy Josh láthat meg velük. Bexre néztem a reggeliző asztal felett, fojtogatott a napok óta magammal cipelt szomorúság, és még ha Liz azt suttogetta is, hogy *Cam, ez nagyon rizikós! tudtam*, hogy el kell mennem. Szükségem volt néhány óra felejtésre.

Szombat reggel nyüzsögtek a szobák. A lányok karácsonyi listáikat szedegették elő és megnézték, milyen filmet játszanak épp. (Persze én már mindkettőt láttam Joshsal.) Néhányan a Gallagher Akadémia furgonjával mentek be a városba, de én úgy döntöttem, inkább sétálok, a többi másodikkal együtt. Megdöbbenett, hogy az ismerős terep mennyire másként nézett ki fényes nappal.

Ahogy elértük a város szélét, dörzsölgetni kezdtem a halántékom.

– Á – nyögtem fel –, hasogat a fejem! Van valakinek aszpirinja?

Az osztálytársaim kiforgatták a zsebeiket és tárcáikat, de senki sem talált gyógyszeres üveget (talán mert mindet elloptam előző éjjel).

– Ti csak menjetek tovább, csajok! – mondtam, mikor a térhez értünk. – Beszaladok a gyógyszertárba.

Nem hazudtam.

– A film tíz perc múlva kezdődik – emlékeztetett Bex, de én addigra már elsétáltam, és onnan kiáltottam vissza.

– Ott találkozunk!

Remek tervem volt! Eltöltök két órát Joshsal, aztán besurranok a mozi hátsó kijáratán, hazafelé mondok valamit a filmről, és sosem fogják megtudni, hogy nem voltam ott végig.

Az ajtó csilingelt, amikor benyitottam. Joshsal még sosem voltam a gyógyszerárban. Mindig úgy éreztem, jobb, ha nem látom őt ott. De mondta, hogy szombatoként az apja kérésére dolgozik, és az, hogy engedéllyel lehettem a városban, túl jó lehetőség volt ahhoz, hogy kihagyjam.

Odasétáltam a pulthoz és megszólítottam a mögötte álló nőt.

– Jó napot! Josh itt van?

– Hé, szia, Cammie! – szólalt meg egy férfi a hátam mögött. Megfordultam. Mr. Abrams sétált felém. Fehér köpenyt viselt, a nevét a zsebe fölé hímezték. Úgy éreztem magam, mint aki épp most készül kifehérríteni a fogait. – Ez aztán a kellemes meglepetés!

– Á, jó napot, Mr. Abrams!

– Most jársz először a mi kis boltunkban?

– Igen. És ez a hely... – végignéztem a köptetők, üdvözlőkártyák és kötszerek hosszú során. – nagyon kedves!

Mr. Abrams felragyogott.

– Hát, Josh épp csak kiszaladt elintézni egy szállítmányt. De rögtön visszajön. Addig is szeretném, ha a pultnál kérnél egy fagyaltot, amelyet csak szeretnél. Az én kontómra. Na, hogy hangzik?

Hátrapillantottam; a szemközti falon ódivatú italautomata nyúlt el.

– Remekül!

Abszolút nem hazugság.

Mr. Abrams rám mosolygott, és egy szűk lépcsősor felé indult. De még mielőtt felmászott volna, visszafordult.

– Cammie, bármikor szívesen látunk.

Aztán eltűnt a sarkon. Szinte sajnáltam, hogy elment.

Kezemmel végigsimítottam az automatát, ahogy elsétáltam a bár mögött lógó nagy tükör előtt. A pultban álló nő követett, és köténybe bújt, míg én felmásztam az egyik öreg bárszékre.

Egy táblán az italpult felett ez állt: „Büszkén szolgál fel Coca Colát 1942 óta.” Volt ott egy magas üvegkancsó tele szívószállal. A nőnek szempillája se rezdült, amikor dupla csokikelyhet rendeltem, és én hetek óta először majdnem normálisnak éreztem magam.

Odakint novemberi hideg, de a nap beragyogott a kirakatüvegen, melengette a bőröm, miközben ettem a fagyim. Álmodozós, cukor gerjesztette transzba kerültem.

Ekkor hallottam meg a kis bronzharangok csilingelését az ajtó fölött.

Nem fordultam meg. Nem volt rá szükség. A nő, aki kiszolgált, kibújt a kötényből és a pulthoz sétált, miközben az én kezemben félúton a számhoz megállt a kanál. Anna Fettermann tükörképét láttam a bárpult mögött.

– Tudna nekem segíteni? – kérdezte Anna, amint az eladó közelebb ért hozzá. – Újra kellene tölteni az inhalátoromat.

– Persze, aranyom! – A nő kivette a papírt Anna kezéből. – Hadd, nézzem csak! Egy pillanat!

Már lemásztam a székről, és egy felnőttplénka-reklám mögött guggoltam, mikor rájöttem, hogy az egyetlen bűnöm az, hogy karamellaöntetes fagyikelyhet eszem nem sokkal ebéd után. Meg kell, hogy mondjam, Anna látott már ennél sokkal többet is falni (eszembe jutott egy bizonyos eset chipsszel, olvasztott sajttal és a téli olimpiával kapcsolatban), úgyhogy már épp köszönni akartam, amikor történt valami, amitől ledermedtem.

Megint megszólaltak a csengők. A polcokon átlesve láttam, hogy Dillon sétál be egy rakat, az aratóbárlról ismerős fiú társaságában. De nem mentek végig a folyosón. Nem. Már megtalálták, amit kerestek.

– Hé, nem ismerlek én téged? – kérdezte Dillon, de nem hozzám beszélt. Sokkal rosszabb. Annához, és nem egyszerűen egy kérdést tett fel. A szavai élesek voltak. A hangja vérszomjas, ahogy közelebb lépett a kis Anna Fettermann-hoz. – Nem, várj csak, te nem az én sulimba jársz. – A bárpult feletti tükörből láttam, hogy a

polcokhoz szorítja osztálytársamat. – Fogadok, hogy *te* Gallagher akadémias vagy.

Anna a mellkasához kapta a táskáját, mintha a srác ki *akarná* tépni a kezéből, és el akarna futni vele.

– Milyen szép táska! – szólalt meg újra Dillon. – Az apukád vette neked?

Anna apukája nyolcadikos biológiatanár az ohioi Daytonban, de Dillon ezt nem tudhatta, a lány pedig nem mondhatta meg neki. Ugyanolyan bőszen ragaszkodott a fedősztorijához, mint én az enyémhez.

A srácok Dillon körül röhögtek. Eszembe jutott, hogy a Gallagher lányoknak és a városi fiúknak mért is nem szabad keveredniük.

Anna hátrafelé botorkált, mert majdnem három és félévnyi V&T edzés ellenére egy legyet is alig tudott lecsapni.

A város tele volt Gallagher lányokkal aznap délután, de Dillon és a barátai pont őt találták meg. Nem véletlenül. Ő egyedül volt és gyenge, olyasvalaki, akit Dillon megpróbálhatott elszakítani a csordától.

– Én csak azért vagyok itt... – Anna beszélni próbált, de a hangja alig volt több suttogásnál.

– Hogy mi? – kérdezte Dillon. – Nem hallom.

– Én... – dadogta.

Lépni akartam, de valahogy lefagytam. Félúton aközött hogy a barátja vagyok és aközött, hogy magántanuló egy Susie nevű macskával. Ha az egyik lettem volna és nem a másik, leállíthattam volna az egészet, de ehelyett újra és újra azt hajtogattam magamnak, hogy rendben lesz, rendben lesz, rendben...

– Mi a baj? A Gallagher Akadémián nem tanították meg, hogy kell beszélni? – cukkolta Dillon, és én bármit megadtam volna azért, hogy Anna visszavágjon arabul, japánul vagy fársziul. De ő még egyet hátralépett. A könyökével meglökött egy doboz kötszert, ami aztán a polc szélén billegett.

Az ajtó felé osonva motyogta:

– Majd visszajövök a...

De Dillon pár barátja elé állt, vörös dzsekifal zárta körül, és én nem láttam belőle semmit.

„*Nem lesz baja*”- mondtam újra, és nagyon akartam, hogy igaz legyen. Így is lett, mert csilingelt az ajtócsengő, és Macey McHenry sétált be.

– Szia, Anna! – Tudtommal Macey sosem beszélt kettőnél több szót Anna Fettermannal, de a hangja vidám volt és könnyed, teljesen úgy hangzott, mintha ő lenne a pöttöm lány legjobb barátnője a világon. – Mi a helyzet?

A négy srác szétvált Anna körül és visszahátráltak. Talán attól, ahogy Macey a rágóját rágcsálta, majd hatalmasra fűjt buborékot durrantott szét Dillon arcában, vagy mert még sosem láttak személyesen ilyen szép lányt. Vezérük azonban nem tágitott.

– A – szólalt meg önelégülten, Macey bámulatos alakján legeltetve a szemét –, van egy barátnője!

Anna úgy nézett Macey-re, mintha attól tartana, hogy az osztálytársa visszakérdez: *Ki, én? Én nem vagyok a barátja*. De ő csak matatott az üvegek között a polcon, és Annának nyújtott egy doboz C-vitamint.

– Ezt tényleg szedned kellene!

Macey sétálgatott, a polcokat nézegette, ügyet sem vetve Dillonra és a bandájára, akik utasításokra várva pislogtak a vezetőjükre.

– Tudhattam volna, hogy a Gallagher Akadémia nem engedi ki az ő értékes drágaságait egyedül – gúnyolódott Dillon.

Macey csak mosolygott ragyogó, gyönyörű mosolyával.

– Aha – mondta, a srác haverjaira nézve. – Mi nem vagyunk olyan bátrak, mint te.

– Valami gond van?

A hangot megismertem, de ezt az akcentust Bex csak nagyon ritkán használta. Nem tudom, hogy jutott be a bejárati ajtón anélkül, hogy megszólaltatta volna a harangokat, de ott volt, átsétált a *Nátha és megfázás* részlegen, és megállt Anna másik oldalán. Nem értettem, miért nincs a moziban. Nem is érdekelt. Most hárman voltak négy ellen, és Dillon nem szerette ezt a felállást. Mégis sikerült ránéznie Bexre.

– Mi a gond? Elromlott a jachtod, vagy mi van?

A fiú vihogott. A barátai is, míg Macey meg nem szólalt.

– Ahogy hallom, nem.

– Srácok, flörtölni szeretnétek Annával? – Bex felvillantotta műmosolyát. A döbbsent lányt pedig a klán felé tuszkolta. – Anna, mesélj a fiúknak egy kicsit magadról!

– Van barátom! – Ez úgy bukott ki belőle, hogy tuti biztos, nem hazugság. Ledöbbsentem. Bex is ledöbbsent. Még Macey-nek is kellett pár másodperc, hogy magához térjen. *Annának barátja van?*

Eddig soha nem gondoltam, hogy bármelyik osztálytársamnak barátja lehet. Pláne nem Annának.

– A neve Carl – tette hozzá.

– Bocs, fiúk – Bex átölelte Anna vállát. – Carl gyorsabb volt.

– Á, szóval barátjuk is van. Mondd, ez a Carl idevalósi? – kérdezte Dillon, mintha azt akarná, hogy avassuk be a titkainkba. – Néha lejártok ebbe a nyomornegyedbe?

– Valószínűleg Carl Rockefeller – tette hozzá Macey, Bex pedig erősebben szorította Annát, míg meg nem szólalt.

– Igen, Carl Rockefeller. A fizika... – még egy erős szorítás, ezúttal körmökkel. – Izé, a jachtklubból ismerjük egymást – javította ki magát.

Két vállon veregetés jelezte, hogy szép munkát végzett.

– Hé – Dillon úgy lépett előre, mint akinek elege van a bújócskából –, azon filóztam, hogy ismertek-e valakit, akit én is ismerek. – A hangja lehalkult, előrehajolt, és én tudtam, tényleg TUDTAM, hogy rám gondol, de aztán azt mondta:

– Az angol királynőt.

Nos, Bex tényleg találkozott a királynővel, de nem óhajtotta ezt elmesélni. Csak állt csendben, miközben Dillon és a barátai túl hangosan nevettek a poénon, amitől az még kevésbé lett vicces.

– Aranyom, itt a... – a nő a pult mögött zavartan állt, látva, hogy négy fiú három lány körül ácsorog. Az egyetlen hang a helyiségben a kezében lévő fehér papírzacskó zörgése volt, amiben Anna gyógyszerre lapult.

– Kösz! – szólalt meg Bex, lecsapva a csomagra. – Csak erre van szükséged? – kérdezte. Anna bólintott, a szín kezdett visszatérni az arcára.

– És te? – kérdezte Macey Dillont. – Te megkaptad, amit akartál?

Nem várták meg, míg válaszol. Ehelyett együtt elsétáltak egy hosszú, újságokkal teli polc előtt. A Newsweek címlapjáról Macey arca nézett rájuk az egész McHenry családdal együtt a következő szalagcím alatt: *Amerika legbefolyásosabb családja?*

Dillon az újságra bámult, aztán a lányra, aki vigyorgott.

– Köszönjük a szavazatod!

Jóval az után, hogy elmentek, én még mindig nem tudtam elfordulni a továbbra is csilingelő csengőktől. Láttam Annát elsétálni a megmentőivel. A barátaival. Egy kéz megfogta a csuklóm, és Josh azt mondta:

– Szia!

Láttam a tükörképét a szemem sarkából, de volt valami az ablak túloldalán, amiről nem tudtam levenni a szemem.

Liz állt a járdán, és úgy nézett rám a kirakatüvegen át, mintha nem ismerne. Mintha nem akarna megismerni.

– Hé, mi a baj? – kérdezte Josh, amikor végre szembefordított magával. – Mit csinálsz azokkal?

A kezemben tartott fél tucat aszpirinos üvegre mutatott, amit valószínűleg önkéntelenül gyűjtöttem magamhoz, hogy hógolyóként zúdítsam Dillonra és a haverjaira, ha nem érkezik meg a segítség.

– Ó – lehajtottam a fejem. – Levertem és most rakom vissza ezeket.

– Semmi gond! – mondta Josh, és visszalökte a dobozokat a polcra.

Visszafordultam az ablakhoz, de Liz addigra már eltűnt.

Huszonnegyedik fejezet

Aznap hidegfront érkezett. Sok értelemben.

Minden szobában égett a tűz. A térdzoknikat harisnyára cseréltük. Az ablakok befagytak, elzárták a kilátást a külvilágra. Mégis, semmitől sem borzongtam annyira, mint Liz arckifejezésétől. Napokig úgy éreztem, mintha a gyógyszerár kirakata továbbra is közöttünk lenne. Mintha alig ismerne.

Amikor kedden este vacsora után a kémia laborba mentem, ő már ott volt.

– Jó, hogy itt látlak!

Igyekeztem vidámnak tűnni, miközben összeszededgettem a holmim, és a vele szemközti laborasztalhoz álltam.

A szemeit védőszemüveg takarta. Még csak fel sem nézett.

– Föld hívja Lizi! – próbálkoztam újra, de elfordult.

– Nincs időm segíteni a házidban, Cammie – közölte, és lehet, hogy csak képzelődtem, de megesküdtem volna rá, hogy valamennyi mérőpohár megfagyott.

– Nem gond – feleltem. – Asszem, meg tudom oldani.

Sokáig dolgoztunk csendben, mikor Liz egyszerre megszólalt.

– Josh barátja volt, igaz?

Nem kellett kérdeznem, kiről beszél.

– Aha, szomszédok. Már találkoztam vele, ezért nem tudtam fel...

– Kedves barát – horkant fel Liz.

– Csak a szája jár – ismételtam Josh szavait. – Ártalmatlan.

De Liz hangja remegett, amikor megszólalt.

– Menj, kérdezd meg Annát, mennyire ártalmatlan!

Persze Anna gyógyszerzári kalandjának híre örült gyorsasággal terjedt. Most majdhogynem hős volt, köszönhetően annak, hogy Macey és Bex állította: a lány remekül uralta a helyzetet, amikor ők odaértek.

De ezt nem mondhattam el Liznek. Mindketten tudtuk az igazat.

– Ha eldurvult volna, tudtam volna...

– *Tudtál* volna vagy *akartál* volna? – kérdezte.

A két szó közti különbség még sosem látszott ekkorának. – Akartam. Meg akartam állítani.

– Még akkor is, ha ezzel elveszted Josht? – firtatta Liz, de igazából nem ezt akarta tudni. Ha Dillon őt pécézi ki Anna helyett, őt megmentettem volna-e? Ha harcra került volna sor az igazi énem és a regém közt, melyiket választom?

A terem végében kinyílt az üvegajtó, és Macey sétált be.

– Hello, gondoltam, hogy itt talállok titeket...

– Ez az egész túl messzire ment, Cammie! – mondta Liz. Vadul rázott néhány hozzávalót, míg az bugyborékolni nem kezdett, meg változtatni a színét, akár egy boszorkány üstjében. – Túl messzire mentél!

– *Én* mentem túl messzire? – kérdeztem vissza. – Nem én robbantottam fel a TanVez kocsit!

– Hé – csattant fel Liz –, azt hittük, hogy mézesbödön!

– Nem! – ráztam meg a fejem. – Azt hittük, hogy egy srác. – Összeszedtem a cuccom. – Azt hittük, megéri. És tudod mit? Megéri.

– Aha! – kiáltott utánam. – Hát azt sose hittem volna, hogy egy srácot választasz a barátaid helyett!

– Hé, nyugi! – csitította Macey.

– Hát én meg sosem gondoltam, hogy a barátaim egyszer azt kérik, hogy válasszak!

Az ajtó felé tartottam, Liz még belefogott valamibe, de Macey a szavába vágott.

– Hé, zsenikém, neked fogalmad nincs, mekkora áldozatokra hajlandó a barátaidért!

– Te mit... – kezdte barátnőm, aztán sokkal halkabban kérdezte: – Miért? Mit tudsz te?

Macey válasza nem hagyott esélyt a kétkedésre.

– Eleget ahhoz, hogy azt mondjam, pofa be!

Kinyílt az üvegajtó, én kivágódtam rajta. Liz épp azt mondta, „oké”, de képtelen voltam megállni. Nem mertem lassítani, míg el nem értem a raktárig a keleti folyosón, ahol félrelöktem a hosszú foszforeszkáló fénycsőket, elvettem egy zseblámpát a felső polcra, és kitapogattam azt a laza követ, amit Onyxot, Buckingham macskáját keresve fedeztem fel, még hetedikben.

A kő hideg volt a tenyeremben. Megnyomtam. A fal beljebb csusszant, és megérintett a beszökő levegő. Apró, ezüstös fénysugár surrant be mögöttem, de semmibe veszett a sűrű sötétségben.

Egy órával később a Bellis Street félhomályában álltam, és remegtem.

Hogy mit akartam elérni azzal, hogy átosontam egy rejtett alagúton, keresztülmásztam egy kerítésen és titokban Josh házat figyeltem a sötétben? Fogalmam se volt. Csak álltam ott, mint egy hülye (és még egy olyan hülye is, aki nagyon jó abban, hogy ne lássák meg ott ácsorogni, baromi hülyén érezheti magát eközben). Ez talán remek alkalom leszögezni, hogy bár úgy tűnhet, leskelődtem, nem azt tettem. Leskelődni fura pasasok szoktak torzonborz arcszőrzettel, foltos pólóban. A zsenik háromévesi szuperképesséssel a hátuk mögött nem *leskelődnek*. Ők *megfigyelnek*.

(Oké, lehet, hogy leskelődtem. Egy kicsit.)

A fehér függönyöket félrehúzták a konyhaablakban, ahol Josh mamája épp mosogatott. Josh átsétált a konyhán, a nő szappanhabot fújt rá, ő pedig nevetett. Bexre gondoltam, aki valahol most ugyanígy nevet. Az anyámra gondoltam, aki csak titokban sír. Az életemre gondoltam. Arra, amilyen, és arra, amelyet szeretnék, úgyhogy csak álltam vacogva a hidegben, figyeltem, ahogy Josh nevet, és sírva fakadtam.

De egy lánynak joga van ehhez, nem? Hogy néha csak úgy sírjon. Most komolyan, ha belegondolsz, ezt be kellene venni az alkotmányba. Talán egyszer betörök a Nemzeti Archivumba és

beleírom. Bex tuti segítene. Nem hiszem, hogy az alapító atyák nagyon bánnák.

Huszonötödik fejezet

A vizsgák, meg persze a velük járó stressz miatt nem is igen láttam Lizt másnap vacsoráig, amikor egy szelet pizzával a kezében mellém ült.

– Szóval, merre jártál tegnap este? – kérdezte. Mielőtt válaszolhattam volna, hozzátette: – Látni akartad Josht?

Bólintottam.

– Nem szakítottál velem, ugye?

Úgy tűnt, komolyan aggódik.

– Nem – feleltem döbbenet.

– Jó. – Láthatta a zavarodottságomat, mert hozzátette: – Ő jó hozzád, és te ezt megérdemled. – Végighordozta a tekintetét a Nagyteremben lévő sok száz, hozzánk hasonló lányon. – Mi mind megérdemeljük.

Igen, szerintem is.

Lopva Bexre néztem, aki nevetve ült mellettem. Mi mind megérdemeljük a nevetést és a szerelmet és olyan barátokat, mint akik most mellettem vannak. Néztem őt, és nem tehetek róla, de azon tűnődtem, vajon akkor is ilyen derűs lenne, ha tudná, amit én tudok? Ha az apáink sorsa fordítva alakul, akkor a személyiségünk is cserélődött volna? Akkor most én lennék az, aki hagyja, hogy Anna Fettermann bemutassa, hogy védte meg magát húsz dühös város lakó bandájától (addigra a banda eléggé megnőtt)? Akkor Bex, a gyönyörű Bex lenne a kaméleon?

– Ms. Baxter?

Megfordultam. Buckingham tanárnő közeledett. Úgy éreztem, megáll a szívem. Szó szerint. (Képes rá. Tudom, megkérdeztem Lizt.) Sétált felénk, hogy lecsapjon, mint egy természeti katasztrófa.

Macey velem szemben ült; egymásra néztünk. A kimondatlan fenyegetés úgy lebegett köztünk, mint az olívaolaj és az olvasztott sajt illata. De mellettem Bex nyugodt maradt, én meg arra gondoltam, mekkora erejük van a titkoknak.

Megpróbáltam kiolvasni valamit Buckingham tekintetéből, de az hideg és üres volt, akár egy kő.

– Ms. Baxter, épp most hívott telefonon... – kezdte Buckingham, aztán, még ha csak egy kicsit is, felém fordította a tekintetét. – ...*az édesapja*. – A levegő visszatért a tüdőmbe, a vér újra áramlott az ereimben, és szinte biztos vagyok, hogy Buckingham kacintás felét küldött felém. – Megkért, hogy mondjam meg, üdvözlétét küldi.

A könyököm az asztalra huppant. Velem szemben Macey arca az én megkönnyebbülésemet tükrözte. Vége volt.

– Ő – mondta Bex, de még a rágást se hagyta abba –, ez kedves! Sosem fogja megtudni, *mennyire*.

A főasztalra pillantottam, ahol anya felém emelte a poharát. Mellettem Bex nem sóhajtott fel megkönnyebbülten. Ő nem imádkozott. Semmi ilyesmi. Én igen, de ez rendben van így. Azt hiszem. Az ő apja még mindig a drótkötélen egyensúlyoz. Csak ő sosem nézett fel.

Húsz perccel később, amikor Bex és én indultunk, már majdnem mindenki felment az emeletre.

– Szóval, most mit akarsz csinálni? – kérdezte.

– Szerintem bármit – feleltem, és ez igaz is volt.

Nem számított, hova megyünk. Edzettek voltunk, fiatalok, és előttünk volt az egész élet, hogy cipeljük a felnőttek gondjait. Akkor és ott én csak ünnepelni akartam a legjobb barátnőmmel. Még akkor is, ha ő nem tudja, miért.

– Szerezzünk annyi jégkrémet, amennyit elbírunk, és...

De ekkor Liz száguldott le a csigalépcsőn azt kiabálva:

„Cammie!”, mintha addigra nem álltam volna már meg. Aztán meg suttogott, vagy legalábbis próbált, de szerintem az egész kastély hallotta, amikor kimondta:

– Josh az!

Az intelligencia háborúkat nyert és veszített el, merényleteket akadályozott meg, két nő emiatt nem jelenik meg ugyanabban a ruhában ugyanazon a rendezvényen. Mindez az intelligencia miatt. Ezért foglalkoznak ezzel teljes kurzusok. Míg Liz be nem rángatott a szobánkba, amíg rá nem néztem a képernyőre, addig ez nem nagyon érdekelt.

– Ezek itt voltak, mikor megjöttem a vacsorából.

Szegény Liz! Bámulatos munkát végzett, amikor becsempészett minket Josh rendszerébe. De most tudtam, bármit megadna azért, hogy azonnal visszacsinálja az egészet. A tudatlanság áldás. A gond az, hogy a kémeknél a tudatlanság rövid életű.

Feladó: D'Man

Címzett: JAbrams

Észhez tértél már? Én mondom, láttam őt A SAJÁT SZEMEMMEL! Most már hinned kell nekem! A GALLAGHER AKADÉMIÁRA JÁR!! Hazudott neked!! Miért NEKI hiszel, és nem NEKEM?

Feladó: JAbrams

Címzett: D'Man

Bízom Cammie-ben. Hiszek neki. Talán csak hitted, hogy láttad sétálni egy csapat olyan lánnyal szombaton. Nem is ismeri őket. Bízz bennem! Állj le!

Dillon válasza egyetlen sor volt.

Feladó: D'Man

Címzett: JAbrams

Ma este. 9.00. SZERZÜNK BIZONYÍTÉKOT!

Nos, ezen a ponton kezdtem pánikolni, ami nem valami kémes, viszont nagyon is lányos, úgyhogy úgy gondoltam, bőven női jogaimon belül maradtam. A „bizonyíték”, amiről a filmekben a fiúk

beszélnek, általában videofelvételt és/ vagy női fehérneműt jelent, ezért felüvöltöttem: „Te jó ég!” és keresni kezdtem Liz jegyzeteit. Valahol abban a kupacnyi tudásban kellett lennie a megoldásnak arra, hogy mi a teendő, ha a fedősztorid teljesen és végérvényesen megsemmisült.

Szembesülve a ténnyel, hogy a hadművelet komoly veszélybe került, a munkatársak összeállítottak egy listát a lehetőségekről, amelyek közé tartoznak (de nem kizárólag) a következők:

A: Megtévesztés: A „biztos valaki mást láttál” variációjaként az egyik munkatárs megszemélyesíti Cammie-t, és átmászik a falon, amit Cammie végignéz Joshsal és Dillonnal, aztán megkérdezi: „Őt láttad?” (Különösen hatásos, ha a célszemély rövidlátó.)

B: Szimpátia: Ezt a technikát nemcsak évszázadok óta használják sikeresen, de a tinédzser lányok egyik fő fegyvere is. A beszélgetés a következőre hasonlíthatna:

JOSH: Cammie, igaz, hogy a Gallagher Akadémiára jársz ötven rohadt örökösnyóval együtt, és nem vagy magántanuló, ahogy először mondtad?

CAMMIE: (Azonnal könnyekben tör ki. Megjegyzés: A könny nagyon fontos!) Igen, igaz. Tényleg a Gallagher Akadémiára járok, de ott nem ért meg senki. Az nem iskola (drámai szünet); börtön. És azt is megértem, ha többé látni se akarsz.

JOSH: Hogy tudnálak utálni, Cammie? Szeretlek! És ha lehet, most még jobban.

C: Eltávolítás: Dillont, vagyis D' Mant „ki lehetne iktatni”. (Ez a lehetőség nem talált teljes támogatottságra.)

Mind klassz lehetőség volt. (Jó, a C nem, de úgy éreztem, tartozom annyival Bexnek, hogy legalább beleveszem.) Mégis, ahogy latolgattam őket az agyamban, és közeledett a kilenc óra, tudtam, hogy van még egy variáció. Egy, amit nem írtunk le.

Josh és Dillon idejönnek, hogy bizonyítékot szerezzenek, és ha igaz a pletyka – jó, valószínűleg nem –, hogy a biztonságiak mérgezett nyilatkat fejlesztettek ki... Nem akartam belegondolni, mi történne, ha Josh jönne, és engem keresne. Most vagy bármikor.

Így gondolkodtam, és már csak egy alternatívám maradt.

– Mindjárt visszajövök! – Josh fülbevalóját a zsebembe süllyesztettem, és az ezüst keresztért nyúltam, ragaszkodva a regémhez az utolsó percig.

– Mit mondasz neki? – szólt utánam Bex, miközben az ajtó felé tartottam.

– Az igazat – mondtam menet közben.

Huszonhatodik fejezet

Persze nem arra gondoltam, hogy „az igazat, a színtiszta igazat, csakis az igazat”. Inkább a Vörös Kódos igazságot. A rövidített verziót. A kémek igazságát.

Igen, a Gallagher Akadémiára járok.

Igen, hazudtam neked.

Igen, mindent, amit mondtam vagy tettem, hazugság volt.

Valamit azonban érdemes tudni a kémek igazságáról: néha nem elég elérni a küldetés célját. Néha több kell. És bár nem akartam megtenni, egy olyan kapcsolatot, ami hazugsággal kezdődött, csak egy másikkal lehet befejezni.

Nem, sosem szerettelek.

Nem, nem érdekel, hogy fájdalmat okozok.

Nem, nem akarlak látni soha többé.

A kastély különösen csendesnek és kihaltnak tűnt a hétfői kora estéhez képest. A lépteim visszhangoztak az üres folyosókon. Nem féltem a zajtól. Vártak rám az alagutak, várt Josh, és a vége valaminek, ami sokat jelentett nekem.

Mégis, mielőtt még egyszer utoljára átmásztam volna a falon, volt valami, amit nem halogathattam tovább.

Mr. Solomon irodája nem esett épp útba, de elég közel volt. Benyúltam a farmerem hátsó zsebébe az összehajtogatott úrlapért. Azért, amit rajtam kívül már mindenki rég visszaadott. Gyűrött volt és tépett. Ráébredtem, hogy az elmúlt hetekben majdnem mindenhová magammal cipeltem. Aláíratlanul, befejezetlenül.

Huszonnégy órával ezelőtt még ránézni is féltem, de ennyi idő alatt rengeteg minden történhet egy kém életében. Egy apa újjászülehet, egy barátság életre kelhet és meghalhat, egy szerelem

pedig eltűnhet, mint a papír, amire az üzeneteit írták. Huszonnégy órával ezelőtt a falunk tetején ücsörögtem volna, de most tudtam, melyik oldalhoz tartozom.

A két rubrika a lap alján, akár egy elágazás a fārasztó úton. A falainkon kívül egy fiú, akit csak bánthattam, a falakon belül pedig olyan emberek, akiknek segíthettem. Ez volt életem legnehezebb döntése. Azzal hoztam meg, hogy behúztam egy X-et. Ez a TitMűv egyik arany szabálya: semmit se tégy bonyolultabbá, mint muszáj.

Ez igaz: így is elég bonyolult minden.

– Szia, Josh! Hello Dillon, jó újra látni! – gyakoroltam a járda árnyékain lépegetve. Várakoztam, de nem azon gondolkodtam, mit kell tennem. Ehelyett megpróbáltam kitalálni, hogyan rúghatnám fejbe Dillont – véletlen-szándékkal. Még hozzá keményen.

Bip. Bip. Bipbipbip.

Az órára néztem: piros pötty közeledett a képernyőn a pozícióhoz, miközben a nyomkövető folyamatosan pityeget. *Bipbip bip biiiiiip.*

Átmenetileg kikapcsoltam, amikor meghallottam Dillon hangját.

– Én mondom neked, ez...

– Sziasztok, fiúk!

Oké, a kaméleonságom nem tűnt el teljesen, mert eléggé nyilvánvalóan, lövésük se volt, hogy ott vagyok. Dillon még a kötelét is eldobta. (Egyébként milyen nyápicnak kell kötél ahhoz, hogy átmásszon egy négyméteres falon? Nekem ez anélkül is baromira megy alsós korom óta!)

De az, hogy elaltattam az éberségét, nem tántorította el Dillont, hogy szuper beképzelt legyen (miután összeszedte a kötelét meg hasonlók).

– Lám, lám, lám! – indult felém. – Hát itt van. Milyen volt ma a *suli*? – kérdezte, mint aki nagyon okosnak hiszi magát és mindjárt elgáncsol.

– Jó.

Nyeltem egyet. Nem akartam Joshra nézni. Attól tartottam, ha megteszem, az idegeim kipurcannak. Mindennél jobban akartam,

hogy Dillon essen nekem. Vele üvöltöni tudtam volna. Ő nézhetett rám Gallagher-bámulással. De Josh más.

– Csak gondoltuk, meglátogatunk – közeledett Dillon.

– Tényleg? – meglepettséget, hamis idegességet csempésztem a hangomba. – De... – egyikről a másikra néztem. – Azt se tudátok, hol lakom.

– Ó, hogyne tudtuk volna! – közölte Dillon. – Láttalak szombaton. Visszafelé sétáltál a *suliba*. *A barátaiddal*.

– De... Én magántanuló vagyok. – *És a tinidráma kategória Legjobb Színésznőjének járó Oscar díját kapja: Cammie Morgan?* – Nem tudom, miről beszélsz.

Fölöttünk fel-le villant az utcai lámpa. A fél másodpercnyi sötétségben Dillon közelebb lépett. – Add fel, gazdag csajszi! **LÁTTALAK!**

– Dillon... – suttogta mögöttem Josh.

– Tudod, nem tiéd a város. Nem érdekel, hogy az apád...

– Dillon! – szólt újra Josh, ezúttal hangosabban.

Muszáj volt ránézniem. Nem tudtam nem őt nézni.

– Annyira sajnálom! – suttogtam. Dillon csak a beismerésre várt. Csak azt nem tudta, hogy más bűnért. – Annyira sajnálom. Annyira...

– Cammie? – kérdezte Josh, mintha felismerni próbálna. – Cammie, ez...?

Bólintottam, képtelen voltam a szemébe nézni a könnyeim homályán át.

– Látod? – gúnyolódott a barátja. – Én megmondtam...

– Dillon! – förmedt rá Josh. – Csak... tűnj el innen!

– De... – kezdte Dillon, és erre Josh elem lépett.

Védeni próbált, de ezzel megfosztott az esélytől, hogy kikaparjam ennek a kis mocsoknak a szemét. (Komolyan, a szemkikaparás szerepel a V&T vizsgán.)

– Dillon, csak menj el! – mondta Josh, és hátrálásra készítette a barátját.

Ettől persze D'Man még önelégülten odaszólt.

– Még találkozunk!

Be akartam neki húzni, meg akartam rúgni, hogy annyira fájjon neki, amennyire csak lehet; de tudtam, nincs annyi V&T edzés, hogy annyi fájdalmat okozhassak, mint ő nekem. Még a Gallagher Akadémián se tanítják, hogy lehet összetörni valakinek a szívét.

Amíg Dillon elsétált, egy másodpercig azt hittem, nem tudom mindazokat a hazugságokat elmondani Joshnak, amiket kigondoltam. Nem tudok neki fájdalmat okozni. Se most, se semmikor. De amint Dillon eltűnt, megperdült, és rám üvöltött.

– Igaz?!

– Josh, én...

Közelebb lépett, a hangja keményebb lett.

– Te is közénk tartozol?

Közénk?

– Josh...

– Egy *Gallagher lány!*

Egész életemben tisztelték ezt a megnevezést, majdnem leborultak előtte, de Josh szájából sértés volt, és ő abban a pillanatban már nem álmaim fiúja, hanem Dillon egyik gengsztere volt a gyógszertárban, aki letámadja Annát, aki elítél engem. Felcsattantam.

– És ha igen, akkor mi van?

– Áááá! – mordult fel Josh, aztán fejét csóválva belebámult a sötét éjszakába. – Tudhattam volna! – A földet rugdosta, ahogy már ezerszer láttam, és szinte magához beszélt. – Magántanuló. – Aztán rám nézett. – És én mi voltam? Valami vicc? Olyan „ki tud hülyét csinálni egy városi srácból” poén? Egy...

– Josh...

– Nem, tényleg tudni akarom! Jótékonysági hét volt? Vagy „találkozz a helyi kifutófiúval” hónap? Vagy...

– Josh!

– Vagy csak unatkoztál?

– IGEN! – kiabáltam végül, azt akartam, hogy hagyja abba. – Oké, rendben! Unatkoztam és kíváncsi voltam, mire jutok, így jó?

Mr. Solomonnak igaza volt: az a legnagyobb kínzás, ha látod, hogyan bánatnak valakit, akit szeretsz. Josh meghátrált, és szinte suttogott, amikor megszólalt.

– Jó.

Mindketten túl messzire mentünk, túl sokat mondtunk, de akkor és ott azt is tudtuk, oka van, hogy a Gallagher lányok nem randiznak roseville-i srácokkal. Josh csak azt nem tudta, hogy ezek az okok titkosak.

– Nézd, én holnap elmegyek – mondtam, mert tudtam, hogy Josh nem jöhet ide többet sem aznap éjjel, sem máskor. – Búcsúznom kell. – A zsebembe nyúltam a fülbevalóért. Úgy csillogtak a kezemben, mint a hullócsillagok. – Ezeket talán jobb, ha visszaveszed.

– Nem – legyintett felénk. – A tied.

– Nem – a kezébe nyomtam. – Vedd el! Add oda DeeDee-nek! – döböntően nézett rám. – Szerintem nagyon tetszeni fog neki.

– Aha, oké – a zsebébe süllyesztette őket, én pedig magamra erőltettem egy mosolyt.

– Hé, vigyázz magadra, jó? – hátraléptem. Eszembe jutott, mennyire bántotta, hogy oda van láncolva egy élethez, míg én egy másikhoz kötődtem. – Emlékszel a szabad akaratra?

– Igen? – meglepődött, hogy emlékszem rá.

– Sok szerencsét hozzá!

Szabad akarat. Én arra használtam az enyémet, hogy elsétáljak. Vissza az életbe, ahová tartozom, amit választottam. El attól a fiútól, aki megmutatta, mit adok fel. Reméltem, hogy nem figyel, miközben elsétáltam. Az agyamban már befordultam a sarkon. Kicsit utáltam magam. Ezzel akartam csökkenteni az ő bánatát. Átsétáltam a sötétségen, de nem néztem vissza.

Ha megteszem, talán meglátom a teherautót.

Huszonhetedik fejezet

Abroncs csikorgott a kövezeten. Égett gumi szaga érződött, kiabálást és fémnek ütköző fém hangját hallottam, asszem egy ajtót. Kezek takarták el a szemem, tapasztották be a szám. Pont úgy, mint egy másik estén, egy másik utcán, amikor egy másik kéz tűnt elő a semmiből. Bekapcsolt az automatika, és másodpercekkel később támadóm a lábaimnál feküdt. Nem Josh volt, most nem.

Újabb pár kéz kapott belém. Öklök mindenhol. Rugdaltam, felvettem a testkontaktust és ismerős, „Ó, Jézusom, ez fáj!” kiáltást hallottam.

Mielőtt azonban felfoghattam volna mindezt, már hason feküdtem a teherautóban és valaki azt parancsolta:

– Indulás!

Feküdtem mozdulatlanul, kiütve, mert bár Mr. Solomon hetek óta célozgatott, hogy TitMüvből félévkor gyakorlati vizsga lesz, nem voltam tisztában azzal, mit jelent ez, míg Mr. Smith be nem kötötte a szemem és össze nem csomózta a kezem.

– Elnézést, Mr. Moskowitz! – motyogtam. Büntudatom volt, hogy olyan erősen belerúgtam.

Végül is ez még csak a második küldetése, én meg gyomorba rúgtam. Rádásul szinte biztos vagyok benne, hogy jó bunyós. Kicsit zihált, mielőtt megszólalt.

– Semmi gond! Én... jól vagyok.

– Harvey! – figyelmeztette Mr. Solomon.

– Igaz. Maradjak csendben! – mondta a férfi, és kicsit oldalba bökött. Úgy hangzott, ez élete nagy pillanata.

Mivel ez vizsga volt, meg ilyesmi, tudtam, jobb, ha úgy cselekszem, ahogy kiképeztek. Feküdtem a teherautó padlóján és

számoltam a másodperceket (egyébként kilencszáznyolcvanhét), megjegyeztem, hogy volt egy jobb kanyar, két bal, egy U kanyar, és áthajtottunk néhány fekvőrendőron, vagyis majdnem biztos, hogy áthaladtunk a supermarket parkolóján.

Amikor a furgon délnek fordult, a félév végi TitMűv jegyemben fogadtam volna, hogy az ipartelep felé hajtunk, a város déli szélén.

Ajtók nyíltak és csukódtak. Emberek szálltak ki. Valaki talpra állított a kövecses parkolóban. Két erős kar a betonpadlóra lökött, mesterséges fény és egy nagy, üres tér visszhangja vett körül.

– Ültesd le! Kötözd meg! – parancsolta Mr. Solomon. „Most támadjak? Később?” – tűnődtem, és tettem egy próbát. Rúgtam és felvettem a testkontaktust.

– Tudja, Ms. Morgan, akit most leütött, az édesanyja volt – közölte Mr. Solomon.

– Ó, annyira sajnálom! – megpördültem, mintha a szemkötésen át láthattam volna anyát.

– Jó volt, kölyök!

Egy székbe löktek. Mr. Solomon így szólt.

– Oké, Ms. Morgan, ismeri a feladatot. Nincsenek szabályok. Olyan keményen üt, olyan gyorsan fut, amennyire akar.

Mentolillatú volt a lehelete.

– Igen, uram!

– A csoportja azt a feladatot kapta, hogy szerezzen vissza egy lemezt bizonyos információkkal. Önt elfogták és ki akarják hallgatni. A csapat két csomagért jön. Kitalálja, mik azok?

– A lemez és én?

– Bingó! Nem lehet benne biztos, hogy itt be tudják mérni a helyét.

Hallottam, ahogy ellép, a lába csoszogott a betonpadlón.

– Gallagher lányok?

– Igen.

– Akkor itt lesznek.

Tizenöt perccel később bezártak. Bekötött szemmel egy székhez kötöztek, én pedig hálát adtam a jó szerencsémnek, hogy ilyen könnyű dolgom volt.

Egyedül hagytak Mr. Moskowitzzal.

– Tényleg sajnálom, Mr. M! – kezdtem. – Tényleg!

– Izé, Cammie, én majdnem biztos vagyok benne, hogy nem kellene beszélgetnünk.

– Óh, igen. Sajnálom! – Kábé tizenkét másodpercig csendben is maradtam. – Csak ha tudtam volna, hogy ez vizsga, nem használtam volna tiltott mozdulatot. Esküszöm!

– Ó! – Nehéz csend ereszkedett a szobára, vártam. Tudtam, hogy Moskowitz úgymint megkérdezi: – Tiltott?

– Ne aggódjon! Biztos rendben van. Nem szédül, nem lát foltokat vagy hasonlók?

– Jaj, istenem!

Bár a világ legtekintélyesebb kódolási szakértője, Harvey Moskowitz számomra nyitott könyv volt.

– Hé, Mr. M, ne aggódjon! – folytattam, igyekeztem a nyugodtat játszani. – Csak akkor van baj, ha piros kiütések jelennek meg a hátán. Magának nincsenek. Ugye?

Hallottam, hogy az a magas rangú tudós úgy forog maga körül, mint a farkát kergető kutya.

– Én nem... Ó, egyre rosszabb a szédülés! (Abban biztos voltam. Elég gyorsan forgott.) – Itt! – Lerántotta a szememről a kötést. – Nézze meg!

Sajnos, ennyire könnyen ment, és még ennél is sokkal könnyebben ment volna, ha nem félttem volna tényleg tiltott mozdulatokat használni (Leginkább, mert kedveltem Mr. Moskowitzot, és mert nem kaptam írásos engedélyt a Védelmi Bizottságtól meg hasonlók.) De azért egész jó gyakorlás volt.

– Ó, maguk lányok! – mondta „*a franca!*” hangsúllyal, amikor odakötöztem a székhez.

– Csak üljön nyugodtan Mr. M! Hamarosan vége!

– Hé, Cammie? – kérdezte, miközben az ajtó felé indultam. – Azért nem voltam túl rossz, ugye?

– Remekül csinálta!

Legelőször is ki kellett jutnom a szobából. A lemez nem lehetett ott. Ha igen, akkor Mr. Solomon nem csak Mr. Moskowitzra hagyta volna az őrzését. Úgyhogy átszáguldottam az üres raktáron egy kijárat felé, ellenőriztem, hogy vannak-e szenzorok és érzékelők, aztán kisiettem az épülettömb sötét árnyékába.

Odakint a szemem lassan hozzászokott a sötétséghez. Kis fény szűrődött ki a hátrahagyott épületből, de ezenkívül nem volt körülöttem más, csak rozsdás acél és sötét, bezúzott ablakok. Hideg szél süvített keresztül ezen az útvesztőn, füttyült az épületek közt, avart és porfelhőt fújt a salakon. A feketeségbe bámultam, próbáltam bármilyen mozgást érzékelni, de ha nincsenek a magas kerítésben a csillogó új drótok és néhány remekül elrejtett biztonsági kamera, megesküdtem volna, hogy kísértetvárosban járok.

Aztán statikus sercegést és ismerős hangot hallottam.

– Könyvmoly Kaméleonnak. Kaméleon, olvasol engem?

– Liz? – megpördültem.

– Kaméleon, itt Könyvmoly, emlékszel? A komon kódneveket használunk.

De én nem voltam a komon! Küldetésen voltam, hogy szakítsak a titkos szerelmemmel. Nem igazán voltam felkészülve aktív szolgálatra. De aztán eszembe jutott a nyakamban lógó ezüstkereszt.

Mielőtt kérdezhettem volna, Liz magyarázni kezdett.

– Az egyik hétvégén unatkoztam, és úgy döntöttem, megjavítom a nyakláncodat. Kicsit fel is turbóztam. Mit gondolsz?

Azt, hogy fantasztikus és kicsit ijesztő barátaim vannak. De ezt persze nem mondhattam el neki.

– Szóval, hogy ment a *projekt*? – kérdezte, nekem meg beugrott, hogy valószínűleg a fél iskola ezt hallgatja. – Voltak komplikációk vagy...

– Liz! – rászóltam, mert nem akartam Joshra vagy arra gondolni, amit tettem. Csokifagyó és csajos filmek kellene ahhoz, hogy a barátnőmmel az összetört szívem miatt bőgjek, nem pedig löfegyverek és golyóálló mellények. – Hol a lemez? – kérdeztem inkább.

Most Bex hangja válaszolt.

– Szerintünk a nagy épületben a komplexum északi oldalán. Tina és Mick ment felderítésre, mi pedig itt várakozunk.

– Hol az az *itt*?

– Nézz fel!

Apa temetése után két nappal anya küldetésre ment. Sosem értettem meg mostanáig. Néha egy kémnek nagyobb szüksége van küldetésre, mint fegyverre. Bex és Liz között gubbasztva a tetőn, nem egy lány voltam, aki épp szakított a pasijával. Sírás helyett az órámrá néztem, és ellenőriztem a felszerelésem. Küldetési feladatom volt, nem összetört szívem.

– Oké! – szólt Liz, és a másodikosok nagy része köré gyűlt. – Szerintem ez a hely a sulitulajdona, mert komoly pénzt öltek bele. – Egy hevenyészett rajzra mutatott, amit – kémösztöneim azt súgták – szemceruzával készítettek párapapírra. – Körben mozgásérzékelők. Az ablakokat riasztóhoz csatlakoztatták. – Bex belelkesült, de Liz lehűtötte. – Eredeti dr. Fibs. Kizárt, hogy be tudjunk törni az éjszaka közepén, minimális felszereléssel.

– Ó! – Bex lelohadt, mert nem akarják hagyni, hogy jót szórakozzon.

Eva egy műszerre mutatott a szemközti épületen, ami hagyományos radarnak látszott, de valójában testhődetektor volt. Egy darabig ide-oda mozgatta, majd így kiáltott:

– Bingó! Nyomon vagyunk!

Legalább tucatnyi piros pont sétálgatott fel-le a képernyőn, de a legtöbb középen zsúfolódott össze.

– Ott a csomagunk.

– Az ajtók problémásak – futott végig Liz a lehetőségeken. – Ablakok kizárva. Jobb, ha úgy készülünk, hogy a fűtőcsöveket is figyelik és...

– Tudjátok, hogy akkor mi marad.

Bex hangja kihívó volt.

Liz egyenként nézett ránk. Tudta, hogy mind ugyanarra gondolunk. Hogy egyetlen lehetőség van. Meg arra, hogy ő tíz kilóval könnyebb nálunk.

– Az? – legyintettem a kezemmel. – Iskolai dolog. – Igyekeztem olyan hétköznapi lenni, amennyire lehet. – Olyan... diákcsínyféle.

Josh talán hitt volna nekem, ha nem áll az egész második évfolyam egy raktárépület tetején tiszta feketében, szerszámövvvel.

– Cammie – kezdte, közelebb lépve. – Először megtudom, hogy abba a suliba jársz, aztán azt mondd, elmész, aztán látom, hogy rúgkapálsz, mint egy őrült, meg elrabolnak, vagy mi. – Lépett még egyet, amivel véletlenül feldöntött egy régi fémdarabot, ami lebucskázott a tetőről és a földre zuhant.

Felbógtak a szirénák. Fénycsóvák pásztázták alattunk a talajt. Liz felkiáltott.

– Aktiválta a riasztót!

De ez nem számított, mert én nem láttam mást, csak Josht. Nem érdekelt más, csak a félelem a hangjában.

– Cammie, mondd el az igazat!

Az igazat. Már alig emlékeztem rá, mi is az. Olyan sokáig kitértem előle, hogy időbe telt, mire újra felidéztem. Hogy mi hozott engem erre a tetőre.

– *Tényleg* a Gallagher Akadémiára járok. Ők a barátaim. – Mögöttem az osztálytársaim mozgolódtak, készültek a következő fázisra. – És most mennünk kell.

– Nem hiszek neked! – szavai most nem fájdalommal, hanem daccal voltak tele.

– Mégis mit kellene mondanom? – csattantam fel. – Mondjam el, hogy az apám halott, hogy az anyám nem tud főzni, és hogy ezek a lányok majdnem olyanok, mint a testvéreim? – Mögém nézett a mindenféle méretű, formájú és bőrszínű lányra. – Mondjam el, hogy te és én nem találkozhatunk még egyszer? Mert igaz. Minden igaz. – Meg akart érinteni, de én elugrottam. – Ne keress, Josh! Nem láthatlak soha többé! – Aztán végre a szemébe néztem. – És jobban jársz így.

Bex felém nyújtotta a felszerelést, de mielőtt elvettem volna, még egyszer, utoljára ránéztem. – Ja, és nincs macskám.

Elfordultam, hogy elrejtsem a könnyeimet, és belebámultam az elém táruló mély sötétségbe. Nem gondolkodtam azon, amit hátrahagytam. Megszabadultam a titkaimtól, a hazugságaimtól, és

most azt csináltam, amire születtem. Futottam. Ugrottam. Kitártam a karom, és tíz boldog másodpercig repültem.

Huszonnyokedik fejezet

Oké, nem szó szerint repültem, inkább drótkötélen siklottam két épület között, de jó volt súlytalannak lenni.

Josht magam mögött hagytam. Én afelé zuhantam, ami előttem volt; abban a magasságban és annál a sebességnél esélyem se volt visszanézni. Földet értem, és tök természetesnek tűnt, hogy Eva ezt mondja Tinának:

– Menjünk a kapcsolószekrényhez!

Courtney válasza is rendben volt.

– Nézzük meg azt!

A nyugati tűzlépcső felé húzta Micket.

Gallagher lányok voltunk akció közben. Azt csináltuk, amihez legjobban értettünk. Nem gondolkodtam azon, ami történt. Még akkor se, amikor Bex megkérdezte:

– Minden oké?

– Jól vagyok! – feleltem, és abban az adrenalin fütötte pillanatban ez igaz is volt.

A déli oldalra futottunk. Bex rúzshoz hasonló tubusa igazából szupererős savas pasztát rejtett. Baromira nem ajánlom, hogy összekeverd a kettőt, mert amint Bex nagy kört rajzolt a tetőre, a sav azonnal zabálni kezdte, és harminc másodperccel később leereszkedhettem a raktárépületbe.

Az építmény tulajdonképpen raklapokkal telezsúfolt magas fémpolcok labirintusa volt. Az emelővilla nyikorgását képzeltem oda, miközben Bexszel végigcsontunk a déli oldalon, abban bízva, hogy a többiek ugyanezt teszik az északon.

– Magasabb, mint hittem – suttozta, és várta, hogy fedezzem a sarkot.

– Aha, tök m...

A magas polcok egyikéről hirtelen egy férfi ugrott le. A karbantartó-részlegről ismertem. Nagy fekete varjúként hatolt át a levegőn. Érzékeltük őt, megérettük az árnyékát. Félreléptem, és ő hangos puffanással az egyik polcnak csapódott. Gondolkodás nélkül megperdült, hogy rúgjon, de Bex készült erre, és azonnal nikotintapaszt ragasztott a homloka közepére. (Baromira örülök, hogy dr. Fibs leszokott a dohányzásról, mert az egészsége mellett eszméletlen jó ötlet kábítót keverni a tapaszra.)

Megint a sötét labirintusban haladtunk, amikor Bex megszólalt.

– Találni fogsz valaki mást. Valaki még dögösebbet. Akinek még menőbb a haja.

Hazugság. De kedves.

Tovább lopóztunk a folyosón, óvatosan hallgatóztunk, érzékeltük a környezetünket. (Ha Mr. Solomon a karbantartóktól kért szívességet, akkor tényleg *komoly* ez a vizsga.)

– Béta osztag, mi a helyzet? – Csak statikus csend felelt. Bexszel aggódva néztünk össze. *Ez nem jó jel.* – Charlie osztag?

Megint semmi.

Úgy éreztem magam, mint egy sajtot keresgélő patkány a labirintusban. Minden sarok veszélyes volt. Minden lépés lehetett csapda. Egyszerre sújtott ránk a felismerés: azt tettük, amit a nagy kémek mindig is. Felnéztünk.

Jó pár métert másztunk a polcok tetejéig. Az utakat alattunk férfiak őrizték. Lopva kúszunk odafent, közeledve az apró irodához az épület közepén. Az irodának kábé hét méter magas belső falai voltak, sokkal alacsonyabbak, mint a raktár sötéten és hidegen derengő teteje. Bex távcsövet tartott a szeméhez, aztán nekem adta.

– Egyet találhatsz, ki ül a csomagon!

Belestem az apró szobába.

– Solomon.

Bex a füléhez emelte a kezét.

– Béta osztag és Charlie osztag. Elértük a pozíciókat. Megismétlem. Az Alfa osztag...

Mielőtt befejezhette volna, valami megragadta a lábam. Rúgkapáltam, próbáltam kiszabadulni. Bex felé fordultam, de ő

eltűnt. Dulakodtunk a padlón. Megfordultam, izmos kar tartotta a bokámat, és dobozokat hallottam potyogni a földre.

Nem tudtam kiszabadulni, és hamarosan a nehéz fémpolcok mellett zuhantam. Kinyújtottam a kezem, és megragadtam egyet, pár pillanatig lógtam, megpróbáltam áthelyezni a testsúlyom és fellökni magam. De túl késő volt.

Valami megint rángatott, és most nekicsapódtam a földnek. Hideg, piszkos betont éreztem a kezem alatt, és egy pár 48-as munkásbakancs bámult az arcomba.

Ez nem jó jel!

El akartam gurulni, rugdosni, állon vágni a lábammal az ellenfelem, de mielőtt moccanhattam volna, éreztem, hogy nem működnek a karjaim.

– Gyerünk, Cammie! – szólalt meg Rágógumi Őr. – Vége van, kislány! Elkaptam!

Talpra állított és átvezetett a sarkon, ahol Bexet két karbantartó fogta. (Mindkettő vérzett.)

– De szép próbálkozás. – suttogta Rágógumi Őr, és az irodaajtó felé taszigált. Valahogy az volt az érzésem, hogy az igazi nemzetközi rosszfiúk nem lesznek ilyen kedvesek. De azért reménykedem.

Végigfuttattam a lehetőségeimet. Megtört szívű lány, kifordított boka, roham tettetése, orrba fejelés? Valami azt súgta, hogy Rágógumi Őrt egyik se ütné ki. Legalább ötven kiló és tizenöt év előnye volt velem szemben. De anya mindig is azt mondta, hogy izgó-mozgó vagyok.

– Sajnálom, Ms. Morgan! – sétált felém Mr. Solomon az iroda felől. – De itt a vége. Nincs magánál a lemez. Nem sikerült elérnie a...

Úgy tűnt, vége. Ő is azt gondolta, hogy vége. De végszóra Liz lekapcsolta az áramot és a lámpákat.

Sötét körvonalak robbantak ki a semmiből. Mintha Gallagher lányok potyogtak volna az égből. Bárcsak részletes leírást adhatnék, de minden nagyon gyorsan történt. Röpködtek az öklök. Ütések találtak be. Nehéz testek zuhantak a padlóra, miután a bénító tapasz találkozott a bőrrel.

Az épületet biztosan felszerelték vészvilágítással, mert egy percnyi sötétség után hátborzongató sárga ragyogás töltötte meg a hatalmas teret.

Úgy tűnt, minden megdermedt, miután visszajöttek a fények. Láttam, hogy Bex földre terít egy őrt és az iroda felé rohan, de elérve a küszöböt, mozgásérzékelőbe léphetett, mert megszólalt a riasztó, rácsok lóttak ki a padlóból, és az iroda börtönné változott, ketrecként zárva körül azt, amire szükségünk volt.

Bex a rácsoknak csapódott, mögötte pedig Joe Solomon szólalt meg.

– Sajnálom, hölgyeim, de attól tartok, ez a küldetésük vége! – csóválta a fejét. Nem látszott győzedelmesnek, inkább szomorúnak, olyannak, akinek majdnem megszakad a szíve. – Megpróbáltam elmondani, mennyire fontos ez. Próbáltam magukat felkészíteni, és most nézzenek magukra!

Véresek és sebesültek voltunk, de még álltunk, Mr. Solomon hangja mégis csalódott volt.

– Hogy fognak kijutni innen? Mi volt a menekülési terv? Tényleg feláldozták volna a csapatuk háromnegyedét a semmiért? – ismét a fejét csóválta, és elhúzódott tőlünk. – Egyiküket sem akarom látni következő félévben. Azt nem viselné el a lelkiismeretem.

– Elnézést, uram! – szólaltam meg. – Ez akkor is így van, ha nálunk van a lemez?

Gyors, fáradt, alig hallható nevetést hallatott, emlékeztetve minket az örök igazságra: a férfiak mindig alábecsülik a lányokat. Még a Gallagher lányokat is.

– Az a lemez – mutattam a háta mögé a ketrecre, ami teljesen körülzárta az apró irodát, de ami vékony réseket hagyott a padlón, hogy a rácsok felcsapódhassanak. A nyílás szűk volt átférni egy felnőtt férfinak. Ezért kell ilyenkor egy lány. Legjobb, ha akkora, mint Anna Fettermann.

Döbönt csend. Mr. Solomon és csapatának többi tagja csak bámult, amikor a pici lány integetett, majd átcsusszant a lyukon és eltűnt. Néhány férfi utána rohant, de Joe Solomon nem mozdult.

– Nos – kezdte –, azt hiszem...

Mielőtt befejezhette volna, hangos csattanás hasította szét a levegőt. A szoba tele lett füsttel és porral, az összetört limlom zajával. Rágógumi Őr a falhoz vágott, közém és a veszély közé dobta magát, miközben acél hajlott meg, és a polcok úgy dőltek egymásra, mint sorba állított dominók.

Úgy tűnt, Rágógumi Őr csak egy örökkévalóság után enged el. Szerintem megzavarodott. Az biztos, hogy én igen. Hiszen nem mindennap történik meg, hogy A) szakítasz a titkos szerelmeddel, B) volt kormányügynök (félék) rabolnak el, C) az előbb említett titkos szerelmed úgy próbál megmenteni, hogy egy targoncával áthajt a falon.

– Cammie! – hallottam Josh kiáltását a porfelhőn keresztül, de nem válaszolhattam neki. Akkor nem. Mr. Solomon padlóra került. Minden eshetőségre felkészült. Csak egy átlagos fiú kitartására nem, aki balszerencséjére beleszeretett egy kivételes lányba.

– Cammie! – Josh a targonca körül kavargó porba kiabált, miközben lemászott, és egy törmelék halomra állt. – Nekünk! Beszélünk! Kell!

– Igen – szólalt meg egy hang mögöttem. Megfordultam. Anya állt ott. Az én erős, gyönyörű anyám. – Tényleg kell.

Mr. Solomon megmozdult, Rágógumi Őr a port legyezgette a levegőből, Bex meg úgy vigyorgott, mintha ez lett volna a legmulatságosabb dolog, amit valaha látott. Vége volt. A vizsgának, a hazugságoknak, mindennek. Vége volt, úgymint csak egy dolgot tehettem.

– Josh – szólaltam meg –, szeretném, ha megismernéd az anyukámat.

Huszonkilencedik fejezet

Miután megtudtam az igazat a szüleimről, és még mielőtt a Gallagher Akadémiára jöttem, csak akkor voltam nyugodt, amikor mindketten szem előtt voltak. Azt hiszem, akkor kezdtem Kaméleon lenni. Beosontam a szobájukba és figyeltem, ahogy alszanak. Esténként csendben feküdtem a kanapé mögött, hallgattam a tévé hangjait, miközben ők ejtőztek. De a TitMűv vizsga éjszakája még nekem is hosszú volt.

23:00 A munkatársak visszatérnek a főhadiszállásra. Azt az utasítást kapják, hogy menjenek fel és feküdjenek le.

23:40 Tina Walters jelenti, hogy Morgan igazgató asszony bezárkózott az irodájába a célszeméllyel.

01:19 A munkatársnak sikerült végre az összes fűrészport és trutumót eltüntetni a hajából.

02:30 A legtöbb másodéves nem tanul többet a VO vizsgára és lefekszik.

04:00 A munkatárs még mindig nem tud aludni.

Rájön, hogy a legjobb eshetőséget egy csésze „memóriamódosító” tea jelentené. A célszemély pár óra múlva a saját ágyában ébredne, és semmire nem emlékezne abból, mi történt előző éjszaka. A munkatárs nem engedte meg magának, hogy végiggondolja a legrosszabb lehetőséget.

Másnap reggel hétre elegendem lett a várakozásból, úgyhogy kopogtattam anya irodájának ajtaján. Azt hittem, mindenre felkészültem. Hogy az előző nap után már semmi sem tud kiütni.

Tévedtem.

– Szia! – köszönt Josh.

– Mi... hú... Hogyan... – láttam az arcán, hogy komolyan kételkedik nemrég kiderült zseniségemben, de nem tehetek róla.

Addigra már rég el kellett volna tűnnie. Nem számítottam rá, hogy találkozom vele. Nem kellett volna eljönnie ennek a szörnyű pillanatnak, hogy mi ketten anya irodájának ajtajában állunk. Életem két felének nem kellett volna összeütköznie.

– Hol voltál egész éjjel? – kérdeztem, amikor végre megint tudtam összefüggően gondolkodni.

Bár a szemei vörösek és nehezek voltak, nem úgy nézett ki, mintha nagyon szeretne aludni. Inkább úgy, mint aki soha többé.

Megdörzsölte a szemét.

– Ja, telefonáltam, és azt mondtam anyának, hogy Dillon-nál alszom. Ők... Ők nem tudnak semmit... És nem bánták.

– Aha – mondtam erre – hát, nem igazán vannak látogatókártyáink.

Nem viccnék szántam, de a „Régi Josh” nevetett vagy mosolygott volna azzal a lassú, szétolvadó mosolyával. Az „Új Josh” csak állt, és engem nézett.

– Cammie! – Anya hangja gond nélkül átjutott az ajtónyíláson és visszhangzott a Történelem Termében. – Gyere be, kérlek!

Miközben beléptem, egy pillanatra hozzáértem Joshhoz, de sajnos nem elég hosszú ideig.

– Én... – a padokhoz ment, a lépcső tetejénél. – Anyukád és az a pali azt mondták, megvárhatlak.

De én nem akartam, hogy várjon. Ha megteszi, akkor a szemébe kell néznem. El kell mondanom mindent, aminek csak olyan nyelven van értelme, amit még én se ismerek. Azt akartam, hogy menjen el és vissza se nézzen. De mielőtt megszólalhattam volna, anya hívott, hogy „Cameron, most!”- tudtam, hogy kifutottunk az időből. Több értelemben is.

Anya nem ölelt és csókolt meg. Furcsa volt. Nem váratlan, de a befejezetlenség érzetét keltette, mintha ott kellene maradnom az ajtóban, várva a szokásos „Mi újság, kölyök?” kérdést, mielőtt a kanapéra ülök, és megkérdem, mi lesz a vacsora. Körülnéztem: Mr. Solomon állt a szoba sarkában.

– Jól aludtál? – kérdezte.

– Nem igazán.

Nem hazugság.

– *Igazán* élveztem a találkozást Josh-sal – mondta anya. – Kedvesnek tűnik. – *Mert az.* – Jó, hogy végre megismertem!

– Aha, én... – Valami nem stimmel. – Várj!

Anya rámosolygott Mr. Solomonra, aki – el sem hiszem – visszamosolygott. Fogakkal meg minden! (Ok, talán tényleg azt gondoltam, hogy dögös, de csak egy-két másodpercig.)

– Édesem, te jó vagy! – mondta anya, látva a hitetlenkedésemet. – De azért bízhattál volna bennünk.

Te jó ég! Belesüllyedtem a bőrkanapéba.

– Mi...

Annyiféleképpen lehetett volna befejezni ezt a kérdést. Mióta tudják? Meddig hagytak volna elmenni? Miből jöttek rá?

– Nagyon elfoglalt voltál – magyarázta anya. Leült az egyik gyönyörű bőrszékre velem szemben, és egyik csodás lábát átvette a másikon.

– Úgy érti, nem csodálkozott azon, hogyan találtuk meg múlt éjjel? – kérdezte Mr. Solomon.

Nem, nem csodálkoztam. Minden annyira gyorsan történt, és órákkal később én még mindig érzelmi hullámvasúton ültem. Hülyén éreztem magam. Egy nagy, hatalmas, „rajtakaptak, hogy csokit lopok” bolondnak.

– Cammie, ez nem szokványos iskola. Ilyen kivételes tanulókkal nem is lehet az. Amit tettél, vakmerő volt és meggondolatlan, ha ilyesmikkel élesben próbálkoznál, azzal emberéleteket kockáztatnál és küldetéseket sodornál veszélybe. Ezt te is tudod, ugye?

– Igen, asszonyom.

– Amit mondok, úgy mondom, mint aki már sok mindent tapasztalt – Mr. Solomonra pillantott, aki bólintott. – Lenyűgöző volt!

– Tényleg? – Hol egyikükre, hol másukra néztem, és azt vártam, hogy kinyílik alattam egy csapóajtó, én pedig tömlöcbe zuhanok. – Nem vagyok... bajban?

Anya a fejét ingatta, hogy nyomatékot adjon a szavainak.

– Mondjuk úgy, te hajtottad végre a legkiterjedtebb titkos műveletet, amit az iskola valaha engedélyezett.

– Ó! – mondtam.

Éreztem a szavak súlyát.

– De, Cam – hajolt előre anya –, miért nem fordultál hozzám?

Megbántottnak tűnt. Ez volt a kínzás. A nehezebbik fajtából.

– Nem tudom, – *Ne sírj! Ne sírj! Ne sírj!* De már késő volt, elcsuklott a hangom. – Nem akartam, hogy szégyenkezz miattam.

– *Ő* szégyenkezzen? – szólalt meg Mr. Solomon. Kellott egy másodperc, hogy eszembe jusson, ő is a szobában van. – Azt hiszi, ő mindezt végig tudta volna csinálni a maga korában? – Nevetett, aztán mosolygott. – Ezt nem az édesanyjától kapta. Az apjától.

Felállt és az ablakhoz sétált. Láttam a beszélő tükörképét a napsütötte üvegen.

– Az apja mindig mondta, hogy maga egyszer remek lesz. – *Oké, talán még most is dögös volt egy kicsit.* – Cammie, azt hiszem, elég keményen bántam magával ebben a félévben. – Mintha valami titokba avatott volna be. – Tudja, miért?

Mert utál, volt az első dolog, ami az eszembe jutott, bár tudtam, hogy ez nem igaz.

– Már elvesztettem a Morgan családból valaki számomra fontosat. – Rám, aztán anyára nézett. – Bármit megadtam volna, hogy sose lépjen be többé az osztálytermembe.

Döbbsen és megbántva nem tudtam mást tenni, csak bámultam rá. Benyúlt a zsebébe és kivette a nyomtatványt, amin bejelöltem a Titkos Műveletek rubrikát.

– Biztos benne, hogy nem akar inkább egy szép, biztonságos íróasztalt vagy labort keresni valahol? – Nem válaszoltam, úgyhogy egy perc után összehajtogatta és visszatette a papírt a zsebébe. – Nos, ha terepen akar dolgozni, akkor készen is lesz rá. Ennyivel tartozom az öregének. – Szomorúság költözött a hangjába; most először láttam Joe Solomont emberi lénynek. – Ennél sokkal többel tartozom neki.

Anyára pillantottam, aki szomorú, sokat tudó mosolyt küldött a férfi felé.

– Kellemes szünetet, Cammie? – mondta Mr. Solomon, visszatérve régi önmagához, miközben az ajtó felé tartott. – Pihenje ki magát! A következő félév nem lesz olyan sétagalopp, mint az előző.

Ez sétagalopp volt?! – akartam utána kiáltani, de Joe Solomon már eltűnt. Válaszokat akartam tőle. Mennyire jól ismerte apát? Miért jött most a Gallagher Akadémiára? Miért van olyan érzésem, hogy több van e mögött az egész mögött?

Amikor anya megszólalt, tudatosodott bennem, hogy egyedül vagyunk. A védelmem összeomlott; úgy éreztem, karácsonyig tudnék mellé kucorodva aludni

– Cammie – mondta, miközben mellém ült. – Nem örülök, hogy hazudtál nekem. Nem örülök, hogy megszegted a szabályokat, de van ebben valami, amire büszke vagyok.

– A számítógépes cucc? – találgattam. – Mert azt tényleg mind Liz csinálta. Én nem...

– Nem, kölyök, nem az – megfogta a kezem. – Tudtad, hogy apád és én nem voltunk biztosak benne, akarjuk-e, hogy ebbe a suliba járj?

Sok örültséget hallottam már életemben, de ettől a lélegzetem is elállt.

– De... Te Gallagher lány voltál... Én örökös vagyok... Ez...

– Édesem! – állított le anya. – Amikor idejöttem, tudtam, hogy elvesztek mindent, ami ezeken a falakon kívül marad. Nem akartam, hogy az életnek csak ezt a részét ismerd. – Megsimogatta a hajam. – Apád és én sokat beszélgettünk arról, hogy vajon ez-e a legjobb hely neked.

– De mi... hogy döntöttétek el?

Amint kimondtam, tudtam, hogy hülye kérdés.

– Igen, kölyök. Elvesztettem apádat, és tudtam, hogy vissza kell vonulnom a terepről...

– Kellett valami munka? – próbáltam befejezni helyette.

Elhallgattatott.

– Haza kellett jönnöm.

Mikor kezdtem el sírni? Tényleg nem tudom. Nem is érdekelt.

– Leginkább amiatt aggódtam, hogy a gyerekkorod azzal telik, hogy megtanulsz keménynek és erősnek lenni, de azt nem, hogy lehetsz gyenge és édes – megsimogatta a hajam. Kiegyenesedett mellettem, és kényszerített, hogy a szemébe nézzek. – Az, hogy azok vagyunk, amik, nem azt jelenti, hogy ki kell kapcsolni azt a részünket, amelyik szeret, Cam. Szerettem az apádat. *Szeretem* az apádat. *És téged*. Ha sejtettem volna, hogy ezt fel kell adnod... hogy megtudd, hogy... akkor olyan messze vittelek volna ettől a helytől, amennyire lehet.

– Tudom – mondtam.

Nem hazugság.

– Jó. Örülök, hogy elég okos vagy hozzá, hogy ezt tudd – mondta, aztán eltolt magától. – Most menj! Dogákat kell írnod.

Végigsimítottam a kezemmel az arcomon, eltévedt könnyeket kerestem, aztán felálltam, és elindultam az ajtó felé. De mielőtt kiléphettem volna, megállított.

– Az se lett volna baj, ugye tudod, kölyök. Ha a másik rubrikát jelölöd be.

Visszanéztem, és nem az igazgatónő vagy a kém állt ott, még csak nem is az anya, hanem az a nő, akit sírni láttam.

És én még azt hittem, ennél jobban nem szerethetem őt.

– A helyedben ahhoz nem nyúlnék!

Josh megpördült, amikor meghallott. Az ujjai még így is veszélyesen közel voltak Gilly kardjához.

– Errefelé elég jól védjük a dolgainkat – mondtam, ahogy közeledtem felé.

A zsebébe dugta a kezét. Talán ez volt a legbiztonságosabb hely neki, de a mozdulat most arra az első estére emlékeztetett, amikor találkoztunk. Vágytam arra a sötét utcára, egy esélyre, hogy végre túlessem ezen.

– Szóval, kém, mi?

A pillantását nem vette le a kardról. Nem hibáztattam érte. Én se akartam volna magamra nézni.

– Aha.

- Ez sok mindent megmagyaráz.
- Szóval elmondták? – kérdeztem.

Bólintott.

- Megkaptam a teljes körbevezetést.

Valahogy ezt nehezen hittem, de nem voltam abban a helyzetben, hogy olyanokat kérdezzek, mint *Láttad az atommeghajtású légpárnás hajót az alagsorban?*, így csak bólintottam.

- Josh, ugye tudod, hogy soha...
- Nem mondhatom el senkinek? – Rám nézett. – Igen, mondták.
- Úgy értem, *soha*, Josh. Soha.
- Tudom – felelte. – Tudok titkot tartani.

A szavak ütöttek. Ez volt a céljuk.

Itt voltunk egy titkos életeknek és titkos győzelmeknek szentelt teremben. Onnan, ahol állt, láthatott mindent. A testvériség, ahova tartoztam, feltárulkozott titkok nélkül. Lelepleződtem. Mégis több minden volt köztünk, mint valaha.

– Sajnálom, hogy hazudtam. Sajnálom, hogy nem vagyok... normális.

– Nem, Cammie. Megértem a kém dolgot – mondta, és rám meredt. – De te nemcsak arról hazudtál, hogy hová jársz suliba! – A hangja éles volt és sértett. A szemei szinte sebzetek. – Azt se tudom, ki vagy!

- De igen! – tiltakoztam. – Mindent tudsz, ami számít.
- Az apád? – kérdezte.

Megdermedtem.

– Titkosított a története. Nem mondhatom el. Akarnám de...

– Akkor csak annyit mondj, hogy meghalt! Mondd, hogy anyád nem tud főzni és egyke vagy. Ne... találj ki egy családot! Ne találj ki egy másik életet!

Josh végignézett a Történelem Termén körbefutó korláton, egészen a Gallagher kastély széles előcsarnokáig. – Mi olyan jó abban, ha normális vagy?

Lehet, hogy én voltam a zseni, de Josh látta meg az igazságot. Egy darabig szükségem volt egy másik életre, egy próbaéletre, ami átmenetileg normális. Az a baj, hogy törődtem valakivel, és most a

sértett szemébe kellett mondanom, hogy sosem szerethetem igazán, mert... hát... akkor meg kellene ölnöm.

Aztán leesett hol vagyunk, és mit bámulunk. JOSH TUDJA! Az agyam kiabált. Nem kell több hazugság! Bent volt. Egy volt közülünk (olyasmi). Ő...

Lefelé indult a lépcsőn. Előrefutottam és utána kiabáltam.

– Várj, Josh, várj! Most már minden oké. Ez...

Leért a földszintre, megállt, és kihúzta a kezét a zsebéből.

– Kéred ezeket?

A fülbevalók pihentek a tenyerén.

– Igen! – feleltem, és visszatartottam a könnyeimet. Repültem a lépcsőn, ő meg olyan gyorsan nyomta őket a kezembe, hogy nem is éreztem. – Szeretem őket. Nem akarom...

– Persze.

Tovább távolodott. Legalább tucatnyi módon teperhettem volna le egy Josh méretű fiút, nem mintha bármelyiket is használtam volna. (Oké, gondoltam rá...)

„Te jó, ég, elmegy!” – Nem tudtam, hogy szomorú legyek, mert elveszítem, vagy boldog, mert hagyjuk kísétálni az ajtón, sértetlen emlékekkel a titkainkról. Ezt biztos nem hagynák, ha nem bíznának benne... ha nem tisztázták... hacsak valaki nem döntött úgy, hogy nem kell meginnia a teát, lefeküdni, aztán felébrednie, és azt éreznie, hogy örült álma volt, de nem emlékszik rá.

Hacsak nem gond többé, hogy szeretem.

Elérte az ajtót, én meg kiböktem, hogy „Josh!”, mert ha a Gallagher Akadémia esélyt ad neki, akkor nekem meg kell próbálnom rendbe hozni a dolgokat.

– Nebraskába megyek a téli szünetben. A nagyszüleim ott élnek. Apa szülei. De visszajövök.

– Oké – mondta, ahogy az ajtó után nyúlt. – Akkor, asszem, látjuk még egymást.

Gyorsan történt, szempillantásnyi gyorsan, de Josh rám mosolygott. Gyorsan, édesen, és ez elég volt ahhoz, hogy tudjam, tényleg látni akar. Még fontosabb, kiderült, hogy egyáltalán akar.

Már elképzelttem, milyen lesz. Új év, új félév, új kezdet közénk álló titkok nélkül, de ekkor megállt, és azt mondta:

– Ó, mondd meg anyukádnak, hogy köszönöm a teát!

Kinyitotta az ajtót és kisétált. Sokáig álltam az üres folyosó közepén. A filmekben a drámai búcsú után az, aki búcsúzik, visszarepül az ajtón át, hogy szenvedélyesen, szexin megcsókolja azt, akitől búcsúzik. És ha volt esélyem egy szenvedélyes, szexi csókra, akkor arról nem akartam lemaradni.

Valami puha és meleg dörgölözött hozzám. Onyx a bokám köré kanyarította a farkát. Dorombolt, vigasztalt, mint egy mázlista macska, és én tudtam, hogy a dolgok körbeértek.

Mögöttem egyszerre lányok siettek lefelé a lépcsőn. A Nagyterembe és az utolsó korrepetálásra tartottak a vizsgák első napján, de tudtam, hogy nem a vizsga lesz a fő beszédtema a reggelinél (Ha azt gondolod, az átlagos lányok szeretik a pletykát, akkor látnod kellene egy Gallagher lányt!)

Mégsem bántam, hogy bámulnak. Ehelyett ringatóztam az emberáradatban, ami azért hömpölygött, hogy kezdődhessen a nap. Nem moccantam, míg Bex meg nem jelent mellettem.

– Szia! – A kezembe nyomott egy könyvet meg egy zsömlét. – Gyere! – rángatta a karom. – VO vizsgánk van, mint jól tudod. Liz csinált jegyzeteket.

Követtem a barátomat a lépcsőn, és elmerültem a lányok tengerében, akik úgy öltöztek, mint én, azt tanulták, amit én, és ugyanaz a világ a búvóhelyük, mint nekem.

Ezt a világot választanám, ha visszamehetnék, ha lehetnék tudatlan, szerencsés és boldog, ha élhetnék fehér kerítéses életet, egy fehér kerítéses utcán, és nem kellene törődnöm a szörnyűségekkel, amiket olyan helyeken kell megtennem, amit a legtöbb ember meg se talál a térképen? Nem tudom. Talán igen, ha az agyam varázstábla lenne, egyszerűen megrázhatnám és kitérölhetnék mindent, amit tudok. De most már túl mélyen benne vagyok. Tudom, mit rejt az éjszaka, és tudom, hogyan győzzem le.

Bex és én felsétáltunk a lépcsőn. Aztán csatlakozott hozzánk Liz, majd Macey. Nem tudom, mi fog történni a következő félévben. Nem tudom, hogy Josh beszélni fog-e még velem valaha. Nem tudom, mire fog emlékezni, vagy mi vár ránk TitMűv-ön, vagy hogy

Mr. Smith hogy fog kinézni szeptemberben. De azt tudtam, hogy ki lesz mellettem, és ahogy minden jó kém tudja, néha ez elég is.

Miután Cammie Morgan, a Kaméleon, kénytelen volt lemondani első barátjáról, Josh-ról, megfogadta, hogy soha többé nem sodorja veszélybe társait és az iskoláját; zavartalan félévre vágyik. De ezt könnyebb mondani, mint megtenni, ha az ember a CIA örököse és a Kivételes Ifjú Hölgyek Gallagher Akadémiájának diákja... A tanárok titkolóznak, az öreg kastélyba titokzatos vendégek érkeznek, és a Csipkebokor fedőnévről sem tudni, mit takarhat... Megtarthatja-e a lány fogadalmát? Cammie és a barátai falakon másznak át, kémkednek, hogy kiderítsék az igazságot. Bár bíznak

képességeikben, ez alkalommal a Cammie szívéért és szeretett iskolájáért folytatott harc keményebb, mint valaha...

„Megfigyelési jelentés

Készítette: Cameron Morgan, Rebecca Baxter, Elisabeth Sutton és Macey McHenry (a továbbiakban „munkatársak”)

Miután tudomásukra jutott, hogy a Kivételes Ifjú Hölgyek Gallagher Akadémiájának tanárai vörös akciót terveznek, a munkatársak kutató misszióba kezdenek, hogy kiderítsék a következőket:

1. Mi az az iszonyatosan fontos ügy, amit mindenki titkol a munkatársak előtt?
2. A munkatársak miért nem léphetnek többé a Keleti Szárnyba? (Ez a változás tíz perccel megnöveli átlagos napi sétájukat az órák között!)
3. Ki vagy micsoda Csipke Bokor, esetleg Csipkebokor? Lehetséges, hogy Morgan igazgató és Mr. Solomon egy csapat terroristát/kertészt alkalmazott?)
4. Hogy néz ki Mr. Solomon póló nélkül? (Mert, ha már felállítunk egy megfigyelési pontot, lehetünk nagyon alaposak).”

Ally Carter a Kaméleonról és a kémiskoláról szóló sorozatának második kötetét tartja kezében az olvasó. Az újabb szemeszter rendkívüli izgalmakat, szerelmeket, barátságokat tartogat Cammie-nek és a barátainak, kalandjaik pedig mindazoknak, akik társaik lesznek a nyomozásban...